

Adolescenți

Revista Colegiului Național de Informatică „Spiru Haret” Suceava

Nr. 35-36

Suceava 2023

6
DOSAR TEMATIC

10
EXISTĂ VIAȚĂ
DUPĂ BAC?

18
DESPRE EXAMEN ȘI
NU NUMAI

23
ÎNCERCĂRI
LITERARE

30
JURNAL

C U P P R I N S

35
PROZĂ

45
POEZIE

51
TEATRU

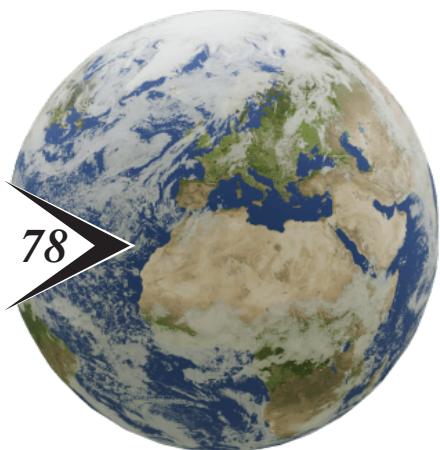
59
LUMEA „SPIRU”

64
MUZICĂ

EVENIMENTE

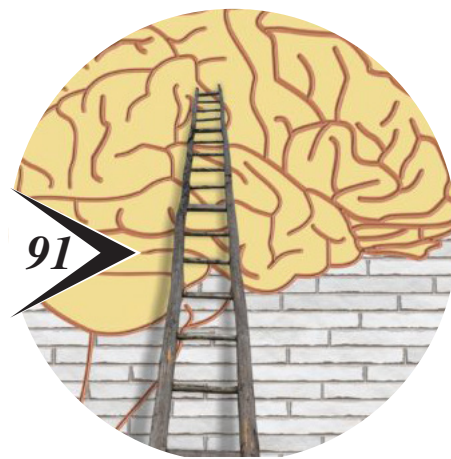

GEOGRAFIE

ISTORIE

A D O L E S C E N T I

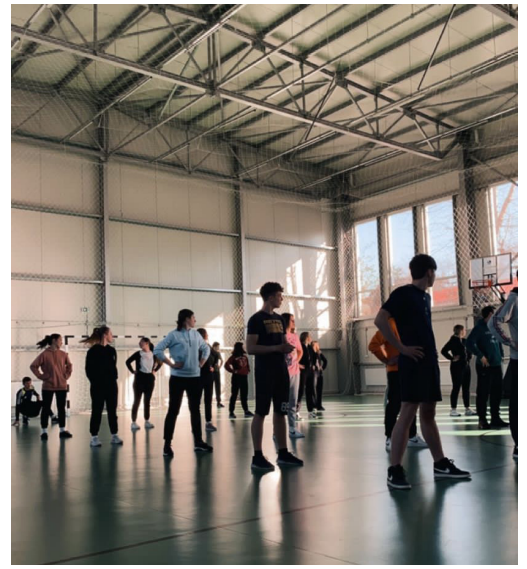
PSIHLOGIE

ERASMUS

PROIECTUL ROSE

CUVÂNTUL ECHIPEI DE REDACȚIE

CUM ALTCUMVA DECÂT AȘA? LICEUL ÎNSEAMNĂ BALUL BOBOCILOR CA EXAMEN DE INIȚIERE ȘI BACALAUREATUL CA CEL DE TRECERE SPRE SPAȚIUL ADULȚILOR. ASTFEL, NU SE POATE SĂ NU PUNEM ÎN DISCUȚIE CE SE VA ÎNTÂMPLA LA EXAMEN ȘI CE VA AVEA LOC DUPĂ CE SE PROMOVEAZĂ ACESTA.

LICEUL MAI ÎNSEAMNĂ IUBIRI PIERDUTE, NOTE MICI ȘI MARI, DOMENII NOI DE INTERSE, VIAȚĂ DE ADOLESCENT, PROIECTE, PAGINI DE JURNAL, DEZAMĂGIRI, PROFESORI, EMOȚII, CONȘTIENTIZĂRI ȘI TOATĂ ELEMENTELE UNEI ETAPE DE VIAȚĂ GREU DE UITAT.

NUMĂRUL ACTUAL AL REVISTEI IA PULSUL ELEVILOR ÎN RAPORT CU EXAMENUL CEL MARE, OFERĂ O VIZIUNE DESPRE CE SE MAI SCRIE, CUM SE MAI TRĂIEȘTE ADOLSECENȚA ȘI CÂND SE MAI ÎNVAȚĂ

SPUNEM NOI CĂ SUNTEM PREGĂTIȚI SĂ MENȚINEM CITITORII CU OCHII-N REVISTĂ ȘI INIMA LA GURĂ, DEOARECE ÎNCERCĂM SĂ ȚINEM PASUL CU VIAȚA LICEULUI, CEA ȘTIUTĂ, ȘI CEA NEȘTIUTĂ. CREDEM CU TĂRIE CĂ ARTICOLELE DE FAȚĂ REPREZINTĂ PERSONALITATEA ȘCOLII, PRIN OCHII TUTUROR CELOR CARE AU SCRIS. AȘADAR, TEXTELE CARE URMEAZĂ REPREZINTĂ O INCURSIUNE ÎN ACTUALITATEA VIRTUALĂ ȘI CEA REALĂ, ÎN SUBTERANELE ADOLESCENTULUI, DAR ȘI ÎN SUFLUL PE CARE-L INSPIRĂ SPECIFICUL ȘCOLII NOASTRE.

SPOR LA CITIT!

CUVÂNTUL DOMNULUI DIRECTOR

In memoriam „Spiru Haret”

*Prof. Virginel Iordache
director al Colegiului Național de Informatică „Spiru Haret” Suceava*

Există momente în care linia cercului își caută începutul și, închizându-se, oferă imaginea perfecțiunii, care se contemplă și care poate fi admirată.

În 15 februarie, 2023 se împlinesc 172 de ani de la nașterea lui Spiru Haret, cel care a fost adevăratul și cel dintâi „Om al școlii”.

Reorganizatorul învățământului românesc, a început școala primară în casa părintească, apoi a urmat câțva timpursurile unei școli din Dorohoi, iar ultimele două clase le-a urmat la Școala primară din Sărărie- Iași. În septembrie 1862, a intrat la renumitul Liceu „Sfântul Sava” din București, unde a terminat studiile cu calificativul “eminenția”. Precocitatea sa științifică a fost probată de elaborarea a două manuale – unul de algebră și altul de trigonometrie – și publicate, încă, de pe băncile liceului. Încă din clasa a III-a de liceu, când s-a ivit prilejul să citească primul articol despre Lună, a prins gustul pentru astronomie, care l-a pasionat și fascinat.

Se cuvine să dăm de o parte perdeaua timpului, pentru a înțelege de ce, în semn de recunoaștere a meritelor deosebite ale acestui pionier în astronomie, ale acestui om de știință care a reușit să transmită în calitate de educator discipolilor săi pasiunea de a munci din greu pentru realizările lor, promovând patriotismul, onestitatea și adevărul. Numele său și-a găsit imortalizarea în ceruri cu ocazia obținerii primei fotografii a Lunii din spațiul cosmic, când s-a constatat că Luna are și alte forme de relief, decât cele văzute de mii de ani de pe Pământ. Comunitatea științifică internațională a fost solicitată, atunci, să propună numele celor mai prestigioase personalități din lume,

demne de a figura pe harta Lunii, pentru fiecare detaliu descoperit. Uniunea astronomică Internațională a acceptat ca printre numele propuse să fie și cel al românului SPIRU HARET. În anul 1976, la 9 martie cu prilejul împlinirii a 125 de ani de la nașterea lui, un crater de pe harta Lunii, pe coordonatele: latitudine 59 de grade sud și longitudine 176 grade vest, în partea lunară invizibilă, a primit numele lui Spiru Haret.

El a fost primul român care a demonstrat valoarea, confirmată mai apoi, a școlii românești de matematică. Astfel, Spiru Haret a devenit primul român care a obținut titlul doctor în matematici la Paris. Teza sa a produs o mare surpriză în lumea științifică a epocii, deoarece a adus elemente neașteptate, de mare noutate, într-o problemă care făcuse obiectul cercetărilor celor mai mari matematicieni și mecanicieni europeni, precum francezii Laplace, Lagrange și Poisson.

Marile realizări ale lui Spiru Haret au fost pe tărâm școlar. El a fost, în același timp, dascăl, inspector școlar și om politic, a lucrat neconștient în favoarea școlii și a educației. Încă din anul 1879, a fost solicitat de către Ministerul Cultelor și Instrucțiunii pentru a pune umărul la construirea unui sistem național de învățământ de calitate. În acest sens, s-a implicat cu o energie demnă de admirat, a inspectat școli și a făcut rapoarte, a prezidat comisii de organizare. Pentru rezultatele sale de excepție, în anul 1882, a fost numit membru în Consiliul Permanent de Instrucțiune, iar, în anul 1883, a devenit inspector al școlilor. Convins de necesitatea imediată a dezvoltării în România a învățământului de toate gradele, Spiru Haret și-a sacrificat în mod conștient activitatea de cercetare științifică, începută atât de strălucit, pentru activitatea pe tărâm obștesc. În calitate de inspector general, apoi de secretar general al Ministerului

Instrucțiunii Publice (1885), precum și de Ministru al Instrucțiunii Publice (funcție deținută între anii 1897- 1899, 1901-1904 și 1907-1910), a dovedit o energie de neegalat în domeniul legiferării și organizării învățământului, dar, mai ales, pentru ridicarea culturală a păturilor mai puțin favorizate de soartă. În paralel, s-a preocupat permanent atât pentru ridicarea conștiinței profesionale a învățătorilor și profesorilor, cât și pentru ameliorarea condiției lor morale și materiale.

Meritele sale pe tărâm cultural național au fost recunoscute, din anul 1892 devenind membru activ al Academiei Române. Ca urmare a activității sale, au fost clădite aproape 2000 de localuri de școli și au fost înființate 1700 de posturi de învățători. Numărul elevilor înscriși în școlile elementare a crescut de la 300.000 la 600.000, iar numărul știutorilor de carte din vechea Românie a crescut de la 22% la 39%. Ca recunoaștere a activității sale, el a fost supranumit „Omul Școlii” - „cel mai glorios titlu ce i s-a putut da” – după cum afirma Gheorghe Țițeica. Crezul său despre rostul școlii a fost rezumat astfel, într-o Circulară, din aprilie 1897, adresată conducătorilor de școli: „Cea dintâiu datorie a școalei, care trece înaintea oricărei alteia este de a forma buni cetățeni și cea dintâiu condiție pentru a fi cineva bun cetățean este de a-și iubi țara fără rezervă, de a avea o încredere nemărginită într-însa și în viitorul ei. Toată activitatea și toată îngrijirea celor însărcinați cu educația tinerimii acolo trebuie să tindă”.

Spiru Haret a dăruit lumii românești de la sfârșitul secolului al XIX-lea impulsul dezvoltării învățământului laic și a răspândit lumina cunoașterii în rândul păturilor largi, de la orașe și sate. Primul obiectiv cultural urmărit de Spiru Haret după venirea sa la minister a fost înființarea unei reviste populare, pentru păturile largi de la orașe și sate. Începând din 5 octombrie 1897 acestui ideal i-a răspuns revista „Albina”, care în numărul 1 își propunea să-și informeze cititorii asupra „mișcării actuale a ideilor din lumea civilizată și evenimentelor politice din țara noastră și din țări străine”. Publicația urma să-i facă pe cititori să recitească pagini din „scriitorii noștri de frunte cei vechi și cei de azi”, să-și reamintească despre „bărbații mari ai trecutului”, să afle „indicațiuni practice de tot felul, să cunoască întreaga viață a poporului român...incluzând și acele grupări care sunt afară din regat.” Deși a intenționat să realizeze o legătură cu diaspora românească prin intermediul publicației menționate, totuși, Spiru Haret nu

reușit să obțină suma de 18,000 lei, necesară înființării unei reviste tipărite într-o limbă de circulație internațională, menită să facă cunoscută România peste hotare. El a reușit să-i încurajeze pe pictori și pe literați să realizeze descrieri plastice și literare valoroase ale frumuseților țării. Lui Ioan Nenițescu, prefect de Tulcea și scriitor, îi va adresa rugămintea de a realiza o descriere a Dobrogei, lucrare care nu a fost niciodată realizată. La propunerea profesorului Anghel Dumitrescu de elaborare a unei geografii a României și a țărilor locuite de români, rezoluția Ministrului Spiru Haret va fi adresată lui Alexandru Vlahuță, care ar fi fost cel mai nimerit pentru realizarea unei „geografii pitorești a României”. În ianuarie 1898, Alexandru Vlahuță va supune spre aprobare onoratului Ministru planul viitoarei sale lucrări, pornind la drum cu sprijinul material al Ministerului și poposind în locuri de el cunoscute sau descrise de învățători. Așa s-a născut „România pitorească”. Tot astfel, din îndemnul lui Spiru Haret, a scris Alexandru Vlahuță „Din trecutul nostru” precum și studiul monografic dedicat lui Nicolae Grigorescu. Într-un interviu pe care Al.Șerban îl intitulase „Mișcarea noastră literară. De vorbă cu dl. Sp. Haret” din Flacăra, nr. 13, din 14 ianuarie 1912, aflăm că lui George Coșbuc, Spiru Haret i-a solicitat realizarea unei istorii populare a „războiului de independență din 1877-1878”, „o adevărată epopee” menită „a deștepta și a întreține în poporul nostru sentimente de curaj, iubire de țară și abnegație.

Astfel a fost publicată la București, în 1899, la tipografia Guttemberg, lucrarea lui George Coșbuc intitulată „Războiul nostru pentru neatârnare povestit pe înțelesul tuturor”. Ion Luca Caragiale a acceptat să scrie la îndemnul lui Spiru Haret feeria patriotică „O sută de ani”, reprezentată pe scena Teatrului Național din București la 1 februarie 1899. Lucrarea, cu conținut istoric de popularizare, intitulată „Patria și neamul. Icoane și povești din trecutul românesc”, din care Caragiale elaborase primul capitol, intitulat „Începuturile Romei”, deși plătită cu 7000 lei, nu a fost niciodată terminată de autor.

Recunoașterea genului muzical al lui George Enescu, de către Spiru Haret, va fi fost făcută prin intermediul unei strategii de promovare culturală fără precedent, într-un moment în care mari orchestre din străinătate, precum Collone din Paris, îi cântau simfoniile, în vreme ce talentul violonist făcea să

vibreze sufletele ascultătorilor, la fiecare dintre concertele sale, Spiru Haret a dispus implicarea cu câte o contribuție de zece bani a copiilor din clasele primare în planul de achiziționare a unei viori Stradivarius din Germania, care costa 15000 mărci. I. Massof nota în ziarul „Rampa”, din 26 octombrie 1931, în articolul intitulat „George Enescu intim”, că din contribuția elevilor s-a strâns jumătate din sumă, restul fiind completat de marele muzician însuși pentru achiziționarea prețiosului instrument.

Preocupările pentru dezvoltarea culturii nu l-au părăsit pe Spiru Haret nici după ce nu a mai fost ministru. În dorința de a tipări în tiraje mari și la prețuri accesibile operele clasice sau originale, care prin conținutul lor didactic și literar puteau fi de folos păturilor largi de cititori, Spiru Haret a înființat societatea „Steaua...”. Aceasta era deschisă tuturor celor care doreau să contribuie material și moral la realizarea obiectivelor propuse.

Nașterea Sămănătorismului în cultura română este legată de o inițiativă a lui Spiru Haret, care, în februarie 1901, odată cu revenirea sa la Minister, a proiectat împreună cu George Coșbuc și Alexandru Vlahuță programul revistei „Sămănătorul”, ce avea să apară cu fonduri asigurate prin Casa Școalelor la 2 decembrie 1901, sub conducerea celor doi scriitori. Revista a fost întâmpinată cu mult entuziasm astfel în cât la Buda, Octavian Goga și Octavian Tăslăuanu au editat revista „Lucașul”, care avea un program asemănător. La Bârlad și la Craiova săptămânalele „Făt Frumos” și „Ramuri” urmau aceeași orientare.

Spiru Haret a ajutat în mod direct literații români, fie cumpărându-le cărțile, fie asigurându-le o slujbă modestă și un public cititor, prin intermediul înființării unui mare număr de biblioteci populare și prin intermediul extinderii științei de carte în rândul oamenilor simpli. În sprijinul creatorilor de valoare, Spiru Haret a urmărit cu atenție debutul lui Mihail Sadoveanu, numindu-l funcționar la Casa Școalelor și acordându-i un premiu literar substanțial. Și Alexandru Macedonski, funcționar la Casa Bisericii a beneficiat de ajutorul lui Spiru Haret. La propunerea sa, în 1901, criticul Constantin Dobrogeanu-Gherea, pe atunci patronul restaurantului din gara Ploiești, a primit plăcut surprins decorația Bene Merenti, pe care a înapoiat-o ministrului cu o scrisoare de mulțumire, care motiva refuzul pe baza ideologiei politice diferite. Gala Galaction, doctorand la Facultatea de Teologie din Cernăuți a fost angajat la Casa Școalelor. Panait Cerna a obținut în timpul Ministrului Spiru Haret o bursă pentru susținerea doctoratului în filosofie în Germania. Octavian Goga îi va rămâne recunoscător lui Spiru Haret pentru bursa de la Londra. Aurel Vlaicu, care sosise, însoțit de Octavian Goga, la București fusese ajutat de Spiru Haret, care, după ce asistase la o demonstrație aviatică îi înlesnise acestuia executarea aeroplanului în arsenalul armatei. Ulterior, cu sprijinul Ministerului Instrucțiunii aeroplanul lui Vlaicu a fost construit la Școala Superioară de Arte și Meserii. Cartea lui Aurel Vlaicu despre construirea aeroplanului a fost propusă de Spiru Haret pentru premiul Academiei Române, în valoare de 5000 de lei.

În activitatea sa de educator, Spiru Haret a fost preocupat constant de legătura școlii cu viața, cu activitățile practice, iar la nivel universitar a insistat asupra promovării practicii prin laboratoare și seminare, pentru aprofundarea cunoștințelor teoretice de la cursuri. Meritul cel mai de seamă al lui Spiru Haret se referă la faptul că el a susținut în mod constant cauza țăranilor, conform ideii că nu e suficient să acorzi pământ, ci că e necesar să îi înveți pe proaspeții proprietari despre cultivarea și stângerea recoltelor și despre activitățile fermierilor astfel încât agricultura să se dezvolte și producția să prospere. A instituit examenul pentru certificatul de absolvire a claselor liceale (bacalaureatul) și a promovat metodele noi de predare, profesorii fiind aleși pe baza meritelor. În 1899, Spiru Haret a propus spre votare o lege a învățământului profesional cu plan de învățământ și cu statut special pentru școlile de artă și meserii, liceele militare, seminarele teologice și școlile normale. În program au fost introduse lucrările practice agricole, considerându-se că „învățătorul să fie sătean el însuși și prin urmare să păstreze iubirea pământului și deprinderea de al lucra”. Pentru cei a căror menire era luminarea satelor a înființat „Biblioteca Pedagogică”, colecție în cadrul în careia se tipăreau traduceri din literatura pedagogică prin Casa Școalelor. Prin circularele sale repetate a determinat sporirea localurilor de școală: între 1897-1910 s-au ridicat în toată țara 2343 de școli, dintre care 1980 cât timp Haret a fost Ministrul al Instrucțiunii Publice, având cele trei mandate: primul de la 31 martie 1897 la 30 martie 1899, al doilea de la 14 februarie 1901 la 20 decembrie 1904 și cel de al treilea de la 12 martie 1907 la 28 decembrie 1910 și Ministru ad-interim, la Interne, de la 13 decembrie la 20 decembrie 1904. În martie 1910, Spiru Haret se retrage atât din activitatea didactică, cât și din cea politică, demisionând, nemulțumit că nu reușise să mărească salariul învățătorilor, dar Ionel Brătianu nu-i acceptă demisia. În același an publică la București și Paris lucrarea intitulată „Mecanica socială”, utilizând pentru prima oară matematica în explicarea și înțelegerea fenomenelor sociale. Când, în 1914, Constantin Brâncuși dorise să-i ridice lui Spiru Haret monumentul intitulat „Fântâna lui Narcis” puțin au înțeles că ideea proiectului, pornea de la un obicei românesc, construirea unei fântâni pentru sufletul însetat al răposatului. Cel care a știut să facă piatra să vorbească își imaginase finalizarea proiectului prin intermediul pietrei de râu. Mulajul în ghips se află la Muzeul de Artă

Modernă din Paris, în atelierul Artistului, și înfățișează între bolovani silueta arcuită a unui bărbat șezând, ale cărui brațe încordate, cu o rotație antero-posterioară, sunt ridicate nefiresc, într-un gest de scufundare în propria-i adâncime, de scormonire cu ambele brațe a tărâmului bolovănos. Gestul are aspect titanice și conturează linia continuă a efortului de deștelenire, de descătușare a lichidului vital. Silueta lui Narcis înscrie în spațiu un arc de cerc. Închiderea cercului de-abia descris, reprezintă un efort de cunoaștere și de imaginație din partea privitorului. Fântâna lui Spiru Haret a fost monumentul refuzat, proiectul anulat, care l-a determinat pe Constantin Brâncuși să părăsească definitiv țara în 1914 și să se stabilească la Paris, decepționat că ideea lucrării sale nu fusese înțeleasă și apreciată.

Înainte de stingerea sa din viață, putea să scrie cu vădită mulțumire sufletească: „Plec din viață cu mulțumirea că nu am pierdut vremea și că mi-am îndeplinit datoriile atât pe cât puteam să mi le îndeplinesc în împrejurările în care am trăit și în marginea puterilor mele fizice și intelectuale”. Îndemnul său pentru urmași a fost altfel sintetizat: „Fiți harnici, onești, devotați binelui public, mai presus de toate iubiți-vă sfânta patrie. A muri pentru dânsa, a pune o piatră, măcar cât de mică, la edificiul întăririi și a gloriei ei, a închina binelui ei munca, inteligența, trebuie să fie regula vieții voastre”.

Spiru Haret s-a stins din viață la 17 decembrie 1912, în București, chinuit de o boală incurabilă. Deși n-a trăit decât 61 de ani, peste 37 de ani i-a închinat școlii, care i-a fost „casă și familie”.

Este și acesta un fel de a spune prin intermediul limbajului lapidar că Spiru Haret a căutat apa vie a cunoașterii, cu un neobosit elan copleșitor, păstrând egală cumpăna dintre static, statuar și dinamismul efortului. Există momente în care linia cercului își caută începutul și, închizându-se, oferă imaginea perfecțiunii, care se contemplă și care poate fi admirată. Și dacă aceste momente sunt rare în istoria culturală a unui neam, este cazul să le prețuim și să știm să ne bucurăm de ele.

Privind retrospectiv asupra evoluției culturii și învățământului românesc, constatăm că toate modificările și adaptările în domeniu, de la Marea Unire până astăzi s-au aflat, pe fond, prin moștenire de fapt, sub influența ideilor și concepțiilor lui Spiru Haret.

În România zilelor noastre, în paralel cu adaptarea instituțiilor naționale la cerințele spațiului de prosperitate și de stabilitate reprezentat de Uniunea Europeană, rămân valabile cele două principii fundamentale ale gândirii și acțiunii lui Spiru Haret în domeniul învățământului și culturii, respectiv: democratismul (șanse pentru fiecare om) și activismul (implicarea în rezolvarea problemelor fundamentale ale societății).

• *Bibliografie: Omul școlii, dr. Aurel David*

Paicu Nicoleta - 11D

**DOSAR TEMATIC:
EXISTĂ VIAȚĂ DUPĂ BAC?**

ANCHETĂ ÎN LICEU

GRĂDINARU MĂLINA ȘI SCUTĂREANU COSMIN – 11D

Examenul de Bacalaureat este o experiență neobișnuită pe care o vom experimenta cu toții la un moment dat, în această viață. Când auzim cuvântul „Bac” gândul imediat ne fuge la acea senzație de frică pe care nu am mai avut-o niciodată, dar și la succesul pe care bacul ni-l poate garanta odată cu obținerea sa cu brio.

Suntem siguri de un aspect: că Bacul este important pentru toți. Obținerea acestuia poate fi utilă în foarte multe moduri, unii de exemplu își pot continua studiile în țară sau poate chiar în străinătate, alții își doresc un loc de muncă bine plătit și de aceea au nevoie de Bac.

Dorim, prin această anchetă, să știm ce înseamnă cu adevărat examenul de Bacalaureat și să găsim un răspuns la întrebarea ce a provocat multe discuții și dezbateri între liceeni: există oare viață după Bac? Chiar este obținerea Bacalaureatului obiectivul suprem al elevilor? Pentru aflarea răspunsului la această întrebare, am apelat la sinceritatea și serviabilitatea colegilor noștri din cadrul Colegiului Național de Informatică „Spiru Haret”, cărora le-am adresat patru întrebări cheie, ce în viziunea noastră, ne-au ajutat enorm în demersul nostru jurnalistic:

- > **Ce vrei să faci după ce iei Bacul? Facultate/Serviciu/Postliceală?**
- > **Dacă optezi în continuare pentru studii, acestea sunt în concordanță cu profilul pe care l-ai terminat?**
- > **Cum ai ales această opțiune? Te-a ajutat cineva? Pe ce principii?**
- > **Ai vreun plan de rezervă în cazul în care nu iei Bacul? Dacă da, care?**

Ioana, clasa a XII-a, Mate-Info

Există viață după bac chiar dacă îl iei sau nu. Depinde doar de tine și cum vezi situația. După ce iau Bacul am decis să merg la facultate, dar în timpul rămas între Bac și admitere vreau să mă angajez undeva. Nu neapărat în domeniul pe care vreau să-l urmez. Vreau doar să lucrez că să pot strânge câțiva bani pentru momentele care vor urma. Studiile pe care vreau să le fac în continuare sunt în concordanță cu profilul meu actual, fiind pe profil real, matematică – informatică, intensiv informatică. Opțiunea pentru care optez cel mai mult este Universitatea Tehnică „Grigore Asachi” din Iași, specializarea calculatoare, dar, în același timp, îmi depun dosarul și la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” la informatică și la USV, tot pe informatică. Nu este ușor, dar încerc să-mi depășesc limitele și să ajung cât mai sus. M-a ajutat în luarea deciziilor profesoara mea de pregătire la informatică, dar, în același timp, și părinții care m-au susținut în deciziile mele. Opțiunea a fost influențată și de materiile de la clasă, având un număr mare de ore de informatică. În cazul în care nu aș lua bacul, m-aș strădui să-l iau în sesiunea următoare și nu m-aș da bătută.

Catinka, clasa a X-a, Filologie

După ce îmi finalizez studiile și iau Bacul îmi doresc să studiez în străinătate, să urmez o academie de poliție, ca mai apoi să mă specializez pe criminologie. Nu pot spune că studiile mele în continuare vor fi în concordanță cu profilul pe care îl voi termina, însă acesta are un rol important în abilitățile mele de comunicare și gândire. Am ales să urmez domeniul criminalisticii, deoarece sunt pasionată de acesta și de câțiva ani am reușit să mă informez în ce constă această meserie poate neobișnuită pentru alții. Totodată, acest domeniu mă va ajuta să îmi întrec limitele și mă va face să mă dezvolt pe plan intelectual. Nu m-am gândit la acest scenariu neplăcut de a nu lua bacalaureatul și nu îmi doresc să ajung în această situație, de aceea muncesc zilnic pentru a-mi împlini scopul în viață.

Denisa, clasa a XI-a, Filologie

Cred că cea mai potrivită decizie după ce voi lua bacul este aceea de a mă înscrie la facultate. Îmi doresc foarte mult să mă axez pe viitorul meu și să îmi găsesc un job cât mai repede, dar toate acestea presupun foarte multă muncă și sârguință. Având deja planul cât de cât pus la punct, Facultatea de Psihologie mi se

pare cea mai potrivită pentru mine, fiind cu adevărat ceea ce vreau să urmez pe viitor. Mă gândesc să îmi deschid un cabinet de psihologie sau să lucrez în cadrul unui liceu. Din totdeauna mi-a plăcut limba română și consider că profilul uman, filologie intensiv engleză, a fost cea mai bună alegere pentru mine, dar și pentru viitorul meu. Fiind pasionată, de asemenea, de

latura psihologică și de tot ceea ce ține de cunoașterea individului, nu cred că ar fi existat un alt profil care să mă avantajeze pe parcursul viitoarelor studii. Nu pot spune că m-a ajutat cineva, dar mama mereu m-a încurajat să îmi urmez visurile și să nu mă dau bătută niciodată. Fiind ceva ce m-a pasionat de la început, a fost ușor să îmi dau seama ce vreau să urmez pe viitor.

Alexia, clasa a XI-a, Științe ale Naturii

Pot începe prin a spune că da, cu siguranță există viață după Bac. Sunt de părere că acest examen „al maturității”, cum îl mai cataloghează tinerii, este unul în care toate cunoștințele noastre acumulate în urma a 12 ani de studiu, își pun amprenta. Dacă noi, elevii, vom fi pregătiți, îl vom trece cu brio, dar dacă nu, știm cu toții răspunsul. Pe viitor, optez mai departe pentru studii universitare care mă vor ajuta să îmi ating scopul, dar acestea nu sunt în concordanță cu profilul pe care îl voi finaliza. Adevărul este că acest profil la care sunt (științe ale naturii) a fost ales de mine împreună cu părinții mei doar pentru că îmi deschide mai multe „porți” către viitor, dar, de exemplu, nu vreau să merg mai departe pe domeniul medical, chiar dacă materiile dominante sunt biologia și chimia. Însă, bacalaureatul ne ajută mai departe și nu-mi fac probleme că nu îl vom lua. Suntem cei mai buni dintre cei mai buni și cu siguranță ne vom descurca.

Giulia, clasa a XII-a, Științe ale Naturii

După ce iau bacul vreau să mă concentrez pe studiile superioare, adică facultatea, și mutarea în alt oraș. Facultatea la care vreau nu are nici măcar o legătură cu profilul la care sunt la liceu. Eu fiind pe bio-chimie, nu vreau să continui în acest domeniu, ci am ales limbile străine. Dintotdeauna am fost mai bună pe materiile umane și mi-a fost mai ușor să învăț acolo. De aceea și această dragoste pentru limbile străine. Îmi place să călătoresc, să-mi fac prieteni în toată lumea și consider că opțiunea aleasă mă va ajuta să merg cu plăcere la facultate și să îmi găsesc un job minunat. Sincer, nu am niciun plan în cazul în care nu iau Bacalaureatul. Îmi cunosc capacitățile și nu îmi fac probleme în privința nepromovării examenului.

Daniela, clasa a XII-a, Științe ale Naturii

Da, îmi doresc foarte mult să-mi continui studiile, urmând Facultatea de Medicină. Studiile pe care doresc să le urmez sunt în concordanță cu profilul pe care îl voi termina. Această opțiune am ales-o pe baza dorinței și imaginației viitorului meu, întrucât am fost sfătuită de familie, prieteni și persoane ce au trecut de această etapă. Bacul este singura mea opțiune, nu există altceva în afară de promovabilitatea examenului.

Alexandra, clasa a XII-a, Științe ale Naturii

Îmi doresc extrem de mult să îmi continui studiile și să urmez Facultatea de Inginerie Chimică. Da, deoarece sunt la Științe ale Naturii, profil ce se bazează pe chimie, biologie și fizică, îmi va fi mult mai ușor la facultate și în viitoarea mea carieră. Am ales-o dintr-o lipsă de inspirație, însă mi-am dat seama că este de viitor și că o să-mi placă. Am fost ajutată de părinți și profesoara de chimie. Dacă, Doamne ferește, nu voi lua bacul, voi încerca și tot încerca până voi reuși, deoarece acesta este visul meu și voi lupta pentru el.

Mălina, clasa a X-a, Filologie

După ce iau bacul îmi doresc să merg la Academia de Poliție. Această opțiune e în concordanță cu profilul pe care îl urmez, adică filologia și științele umaniste. Am ales această facultate deoarece sunt pasionată de limba română, sport și am o înclinație asupra criminalistici. În cazul în care nu voi lua examenul de bacalaureat, probabil îmi voi găsi un loc de muncă provizoriu, iar după aceea voi repeta examenul în toamnă sau în sesiunile următoare.

Lucian, clasa a XI-a, Științe ale Naturii

După liceu vreau să urmez studii superioare. Sunt încă indecis în privința facultății pe care vreau să o urmez, dar va fi în domeniul științelor reale. Da, profilul pe care îl termin are relevanță maximă în raport cu studiile superioare. Am ales această opțiune pentru că este ceva ce oferă siguranță pe viitor și o viață prielnică, dar am și fost împins „de la spate” de către familie și cei dragi mie. Dacă nu iau bacul din prima, o să îl tot dau până îl iau. Bacul e foarte necesar în aceste vremuri pe care le trăim!

Andrei, clasa a XII-a, Mate-Info

În toți cei patru ani de liceu mi s-a băgat în cap ideea că Bacalaureatul este cea mai importantă etapă, că o să îmi găsesc scopul vieții în trei ore de scris per materie. Ciudat, știu. Nota de la bac îmi condiționează multe lucruri în viața mea de tânăr al „generației Z”: dacă o să merg la facultatea X, dacă o să intru la facultatea Y și multe altele. Personal, sunt mai mult decât convins că nu o să îmi pună piedică Bacul, așadar o să optez pentru studii superioare după terminarea liceului. Faptul că am ajuns în clasa a XII-a fără să știu exact la ce facultate vreau să merg, la fel ca majoritatea elevilor, de altfel, e o altă discuție. Zic asta pentru că matematica și informatica învățată contribuie enorm la alegerea studiilor, însă nu cum poate îți imaginezi. Optez pentru studiile de antreprenariat și managementul afacerilor, cu toate că nu sunt în concordanță cu profilul real aproape terminat. Așadar, îmi cunosc limitele și sunt convins că bacul nu o să îmi pună nicio piedică.

Concluzionând, bacalaureatul, un examen de evaluare a cunoștințelor dobândite în cei patru ani de studiu, este o etapă a vieții prin care toți elevii trebuie să treacă pentru a avea un viitor strălucit și o carieră de succes. În urma sondajului făcut, datorită răspunsurilor colegilor noștri, am tras concluzia că DA, există viață după bac. Majoritatea au afirmat faptul că sunt siguri pe cunoștințele lor și că vor promova cu succes acest examen, însă mulți dintre ei nu au un plan de rezervă în caz contrar. În plus, profilul pe care l-au ales la liceu este în concordanță cu alegerile pentru facultate, fiind în același domeniu și, datorită acestui aspect, le va fi mai ușor să evolueze și să se dezvolte pe plan profesional în viitor. Așadar, examenul de Bacalaureat este o experiență a tinereții și o etapă prin intermediul căreia devenim adulți, de aceea se și numește „examenul maturității”.

PROBLEMA BACALAUREATULUI

MARMELIUC GABRIELA – 11G

Din totdeauna bacalaureatul a fost și va fi cea mai mare emoție a unui absolvent de liceu, deoarece este un test care îți întrunește toate cunoștințele și te determină să le așterni pe hârtie.

Practic, a da bacul nu este atât de ușor, doar dacă te raportezi la principiul „daca îl iau, bine de bine, dacă nu, tot bine”. De fapt, el presupune un test ce te evaluează pe tine însuși, pentru a vedea cu adevărat dacă în cei patru ani de liceu ți-ai dat interesul. De cele mai multe ori, orice succes cere și sacrificiu, iar pentru a lua bacul cu succes trebuie să faci și unele sacrificii, fie ele mai mari sau mai mici.

În opinia mea, există viață și după bacalaureat, indiferent dacă acesta aduce cu el un succes sau un eșec, întotdeauna orice lucru va fi ca o lecție pe care cu siguranță o vei învăța. În primul rând, a lua bacul este într-adevăr un succes, deoarece îți deschide o ușă spre următoarele etape, alte căi, alte oportunități de care poți beneficia, astfel încât nu o să îți mai aduci aminte de acele momente în care spuneai că nu mai poți.

Chiar dacă se întâmplă să nu îl iei, nu ar trebui să te dai bătut, ci să încerci din nou, deoarece fiecare înfrângere aduce o reușită mai mare. Important este să nu te lași și să îți urmezi visele chiar dacă ai avut parte de mai multe eșecuri și crezi că totul s-a sfârșit. Nu e așa. În concluzie, viața există indiferent dacă iei sau nu bacul sau dacă ți-ai atins sau nu scopul.

UN SUBIECT DISCUTAT

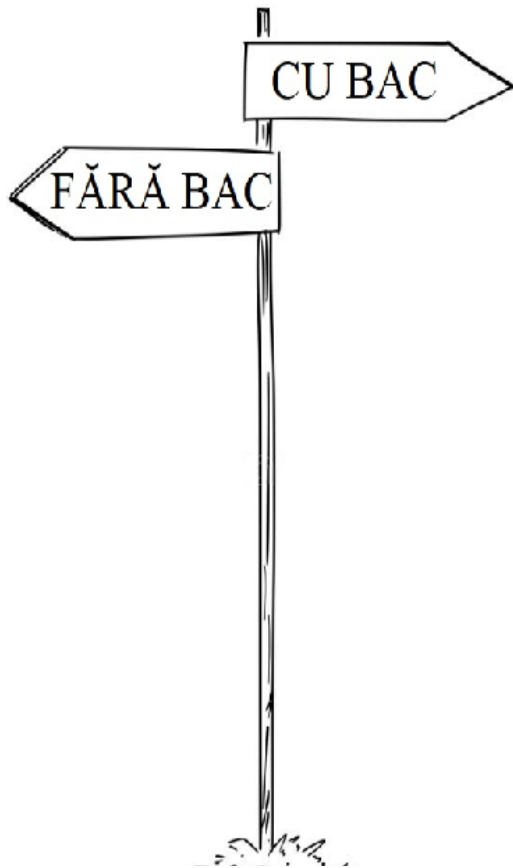
MĂRFESCU CRISTIAN – 11G

Examenul de bacalaureat este o probă de nivel mediu. Numit și „examenul maturității”, acesta presupune trecerea de la viața de elev, la viața de student. Consider că viața după bac există! Mai mult, viața după bac poate fi comparată cu viața unei păsări ce, după o perioadă, își schimbă penele. Omul după bac are o altă gândire și o altă viziune asupra vieții. Dar pentru a descoperi dacă este viață după bac, mai întâi trebuie să înțelegem ce ne oferă bacul.

În primul rând, bacul ne oferă șansa de a merge pe traseul educațional dorit. După cum bine știm, în prezent, fără acest examen avem mai puține opțiuni în ceea ce privește traseul educațional. Bacul este ca un bilet pentru un nou început, spre noi înălțimi. Desigur că cei ce nu susțin bacul își continuă viața mai departe, dar nivelul lor de cunoștințe nu mai avansează și nu pot avea orice meserie, deoarece multe dintre ele necesită studii superioare.

În al doilea rând, chiar dacă nu continui studiile universitare, valoarea ta în fața angajatorului va fi mult mai mare dacă vei avea bacul luat. Acest lucru este foarte întâlnit în rândurile angajaților. Faptul se datorează fenomenului de clasificare a angajaților. Angajații care au bacul luat sunt considerați mult mai capabili. Desigur că, într-un sfârșit, fiecare își găsește un loc de muncă, doar că acest serviciu va fi diferit în funcție de nivelul de studii avute, lucru care ne arată că bacul ne poate ajuta mult în dobândirea unui loc de muncă decent, în condiții normale. Nu înseamnă că oamenii fără bac sunt mai puțin oameni, dar în societatea prezentă sunt mult mai devalorizați.

Trebuie să înțelegem că bacul este o șansă de a vedea și o altă parte a vieții, o parte mult mai deosebită și mai independentă. Această șansă nu se dă fiecăruia. Sunt persoane mai puțin norocoase, dar dacă te afli printre cei norocoși, apucă această oportunitate cu ambele mâini.

Sunt sigur că fiecare dintre voi își dorește o viață bună și să nu ducă lipsă de nimic, dar acest lucru nu va veni de la sine, pentru asta este nevoie de multă muncă și multă disciplină, ceea ce va fi foarte greu, dar dacă vei rezista, scopul va fi atins. Bineînțeles, chiar și fără bac, vei întemeia o familie, vei găsi un job, vei avea copii, o casă etc. Toate aceste scopuri se pot atinge și fără bac, dar examenul ar putea duce la simplificarea îndeplinirii acestor scopuri. Ține de noi să facem alegerea care ne va marca toată viața.

Din cele auzite de mine de la persoane trecute deja prin viață, pot spune că viața după bac există, dar nu este chiar așa frumoasă cum pare. „Dacă nu îți lucrează capul, îți vor lucra mâinile” – sunt cuvinte care m-au marcat și m-au inspirat pentru scrierea acestui articol. Din cele spuse mai sus, ne putem da perfect seama că decizia ne aparține și că viața după bac este doar în mâinile noastre. Mereu vor

fi și cei care vor interpreta contrariul articolului de față, cum că banii se fac și fără bac. Afirmatia este corectă, dar cum am spus mai sus, bacul te ajută în a obține mai ușor respectivii bani, având un loc de muncă mai profitabil. Vrei un viitor mai bun, muncește și autodisciplinează-te, deoarece prin disciplină se dobândesc cele mai mari rezultate. Ce ține de sfaturile din afară, ascultă-le pe toate, dar fă așa cum îți spune inima. Viitorul îți aparține! Fii tu cel ce decide, nu lăsa pe altcineva să îți aranjeze viața și propriul viitor .v

În concluzie, acest articol reprezintă doar un sfat prietenesc, ce faci mai departe este propria ta alegere cu care vei merge pe parcursul întregii vieți.

P.S.: Rugăminte către cititor: dacă ți s-a părut interesant acest articol, transmite-l mai departe poate cineva se află într-o situație dificilă și are nevoie de aceste cuvinte.

„CU BAC SAU FĂRĂ BAC, TOT ȘOFER PE TIR MĂ FAC”

STANCIU LUCIAN – 11F

Mulți dintre noi am auzit despre această expresie, fie din glume spuse amical, fie din speranța oamenilor că ar avea o șansă de a face mai mulți bani, „mai ușor”, după spusele lor.

Ce are toată lumea de vrea să se plimbe cu tirul? Mulți spun „vai, e o meserie frumoasă și te plimbi, vezi lumea și nu pe proprii tăi bani”. Eu nu aș numi transportul și încărcarea/descărcarea de marfă în diferite locuri, ca o plimbare sau vizitare propriu-zisă a lumii, dar fiecare vede diferit. Bine, apar și geniile care se bagă în rezervoarele de motorină ale camioanelor și le vând sub prețul pieței, însă, în final, păcăleala tot cade pe ei pentru că azi tirurile moderne nu mai pornesc dacă pierd o cantitate enormă de combustibil spontan.

Oameni aduc la cunoștință această idee cu tirul, prima dată ca o glumă, în punctul când se află încă pe băncile liceului și au avut un moment mai prost la o evaluare. Gluma e una nevinovată ce doar exprimă prostia pe care cineva o poate avea față de un moment în care ar fi fost necesară munca intelectuală și lasă loc ideii că e mai ușor să faci ceva fizic. Lucrurile se amplifică atunci când elevii ajung la finalul liceului și observă că nu au nici cel mai mic interes de a lua examenul vieții, iar ideea de a merge cu tirul pare o idee atrăgătoare pentru că toți consideră că ar fi bani „mulți și ușori”. Majoritatea nu se gândește la sănătate, ori cât de periculos poate fi un asemenea job.

Oricum, șocul tuturor este momentul când află că au nevoie de minimum 3 ani de așteptat de la obținerea carnetului auto pentru mașină până a putea să-l ia pe cel de tir. Majoritatea care are ca scop final obținerea carnetului de tir, în perioada de așteptare o să muncească numai cu speranța că vine momentul în care chiar vor face mulți bani, după spusele lor.

Ajung și dragii noștri tineri să obțină carnetul și pleacă departe de casă și, spre „norocul” lor, au o cursă până în Anglia. Ce voi spune acum este una dintre cele mai serioase aspecte asupra acestei meserii pe care nimeni nu o ia în considerare. Totul frumos, ajungi în Franța, iar mâine ai feribotul pentru a trece pe țărmurile Marii Britanii. Parchezi tirul într-un loc amenajat pentru asemenea autovehicule și te odihnești și tu. Ziua de mâine a venit, ai trecut apa și ai ajuns în Regatul Unit. În fața ta se află un alt șofer de tir, acesta fiind unul din Polonia și te gândești „ce bine, uite încă un tovarăș ca mine ce muncește din greu”. Totul este bine până când îl vezi pe colegul din față că se dă jos din tir și merge în spate către container să deschidă. Foarte ciudat: teoretic, șoferii nu au voie să deschidă să vadă marfa, dar brusc sar din container doi africani ce se iau la ceartă cu polonezul și îi taie gâtul înainte de a fugi. Rămâi cu o spaimă când vezi așa ceva și după ce dai declarațiile îți continui drumul și la un moment dat auzi ceva din spate și te gândești ce ar putea fi. Ca orice om, mergi și verifici și realizezi că prelata a fost tăiată, iar cineva este înăuntru. Până să îți dai seama mai bine ce se întâmplă, doi emigranți sar și o iau la goană. Intri în interiorul containerului și observi dezordinea făcută de ei și, cel mai rău, marfa deteriorată. Acum rămâi cu frică de ce vei face când ajungi la destinație. În final, ajungi și, spre norocul tău, primești instant ștampilă cu preluarea bunurilor în condiție perfectă fără vreo problemă. După o asemenea pățanie începi să reconsideri ideea acestui job.

Țin să menționez că ce am prezentat mai sus este un fapt real povestit de apropiații mei ce au avut evenimente asemănătoare și, bineînțeles, puțini au fost cei ce au continuat această meserie.

Oameni sunt lacomi și se gândesc doar cum să facă bani, dar nu și la sacrificiile ce trebuie făcute. Recent am văzut cozi kilometrice de tiruri ce stăteau în vamă pentru a trece, iar un vameș îmi spunea că durează și zile până reușesc să treacă toate. Cu noua situație mondială, mă întreb cum s-ar simți tinerii noștri la 22 de ani, ce își doresc să lucreze pe tir, să fie puși să transporte tancuri și elicoptere de război, mergând în convoaie protejate. Ar fi distractiv și ușor așa cum ziceam, nu?!

În concluzie, vă pot zice tuturor să lăsați visele de pe tir și să puneți mâna pe carte că „Dacă nu ai bac/Tirul îți vine de hac”.

DESPRE EXAMEN ȘI NU NUMAI

APOPEI DIANA ȘI SIMON PETRONELA - 11D

Din unele perspective, a fi elev la un liceu pare o nimica-toată, însă nimeni nu înțelege mai bine un elev decât cineva care e în aceeași situație.

Sunt clipe de neuitat, dar și clipe în care simți că nu mai poți, însă ajungi într-un punct în care realizezi că a meritat tot efortul depus.

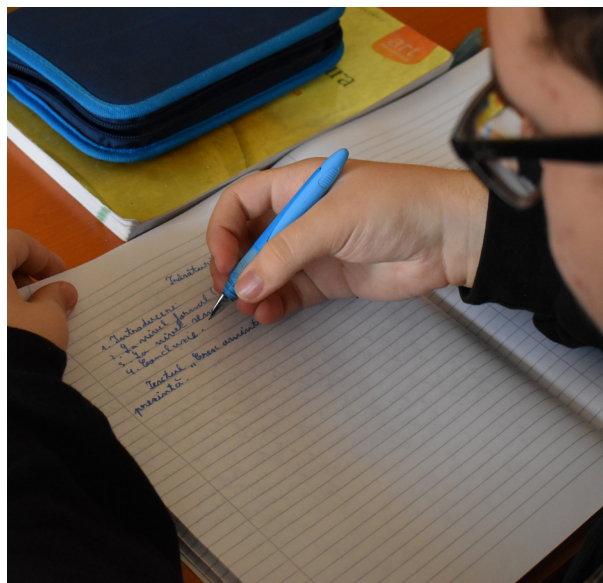
Nu credem că o să își mai amintească cineva cu exactitate toate detaliile cu privire la liceul în care a studiat, dar cu siguranță o să ne amintim acele momente frumoase la care am luat parte, emoțiile pe care le trăiam de fiecare dată înaintea unei ascultări, înaintea unui test sau neliniștea sufletească pe care o aveam după primirea unei note mici și nu știam reacțiile pe care le pot avea părinții. Toate aceste încercări prin care trecem cu pași repezi ne maturizează fără să ne dăm seama. Mai avem ocazia să cunoaștem noi persoane și să ne facem noi prieteni cu care ne facem amintiri, dar avem și ocazia de a descoperi unele înfățișări mai puțin plăcute ale unor oameni.

Avem impresia că profesorii „bat câmpii” de fiecare dată la oră, însă ei doar ne pregătesc pentru o altă etapă a vieții și anume examenul de bacalaureat. În clasa a IX-a, când auzim prima dată cuvântul „Bac”, avem impresia că avem destul timp, însă nici bine nu apuci să clipești de două ori că te trezești în clasa a XII-a și acesta bate la ușă.

Dacă tot am adus vorba de renumitul Bac, haideți să vă spunem părerea noastră cu privire la viața de după Bac, în cazul în care ai reușit să-l iei sau în cazul în care l-ai picat.

Cu toții știm că examenul de bacalaureat implică un efort destul de mare, indiferent de profilul la care suntem, fie el real sau uman.

Română, matematică, istorie, geografie, logică. Indiferent de materia la care susții probele, necesită studii suplimentare în afara celor de la școală, chiar dacă sunt meditații sau decizi să înveți de unul singur. Rezultatele bune se obțin prin muncă, indiferent în ce constă această muncă. Fiecare decide când începe această pregătire și cât de mult îl interesează viitorul lui.

Am luat Bacul!

Să vezi că ai luat Bacul după mult efort îți generează un plus de satisfacție, însă de aici încolo urmează un amalgam de gânduri: „Ce o să fac de acum?”, „Dacă nu intru la facultatea pe care mi-am dorit-o?”, „Dacă nu mi se potrivește domeniul pe care vreau să îl urmez?”, însă cu sprijinul celor apropiați reușești să te decizi și să-ți croiești singur drumul în viață.

Sau, îți iei diploma de Bac și mergi undeva să te angajezi doar în baza studiilor pe care le ai, în cazul în care nu ai posibilitatea de a continua.

Nu am luat Bacul...

De cele mai multe ori sunt și cazuri în care unii elevi nu iau Bacul doar din cauză că nu au vrut să se complice. Mulți dintre noi ne gândim că diploma de Bacalaureat nu ne ajută cu nimic deosebit, având în vedere că sunt atât de multe locuri de muncă în afara țării unde veniturile îți oferă oportunitatea de a-ți crea o viață mai bună.

Nu e despre a nu avea potențial, e despre a nu vrea. Nu există „nu pot”, există „nu vreau”!

SISTEMUL DE EDUCAȚIE

AURSULESEI BIANCA - 11D

După cum bine știți, sistemul de învățământ românesc lasă de dorit din multe puncte de vedere. Programa veche și încărcată, haos, unele materii inutile și nimic reactualizat de zeci de ani. Din punctul meu de vedere, ar trebui o modernizare cât de curând.

În primul rând, examenul de la sfârșitul clasei a VIII-a nu ar trebui să fie la fel pentru toată lumea, ci pe modelul bacalaureatului. Adică, cine vrea să meargă în continuare la profil uman, de exemplu, să nu mai dea examen la matematică fiindcă media de admitere va fi mică și nu va intra la profilul dorit. În schimb, ar putea da examen la o materie din sfera umană. Este o prostie să obligi copiii să învețe matematica. Ori te pricepi, ori nu... Matematica de bază e una, aprofundarea e cu totul altceva. Deci, consider că ar trebui gândit altcumva acest examen.

În al doilea rând, bacalaureatul, așa zisul „Examen al maturității”, este mai mult un examen în care cine tocește mai mult ia notă mai mare. Mulți iau acest examen, dar nu știu să scrie corect, să se exprime, fac greșeli în scrierea cratimelor, acordurilor etc. Învățăm comentarii de x pagini la fiecare operă, luăm Bacul și apoi dăm piept în piept cu realitatea și cu lucruri de care nu ne-a zis nimeni în 12 ani de școală. Viața în adevăratul sens al cuvântului. Așadar, as propune ca acest examen să verifice un nivel al cunoștințelor din mai multe domenii, dar și raționamentul logic. În nici un caz nu ar trebui să fie un examen GRILA, așa cum a propus fostul Ministru al Educației. Trebuie să testeze cu adevărat cunoștințele, dar nu cele pe bază de toceală și nu la un nivel superficial!

În legătură cu materiile studiate, aceasta ar trebui, într-o oarecare măsură, să fie la alegerea elevului. Să existe niște materii obligatorii ale profilului, dar și niște materii cu adevărat utile: educație financiară, educație juridică (pentru cei care vor să meargă mai departe în acest domeniu), orientare în carieră etc. Cred că așa am transforma sistemul educațional într-unul care ar da rezultate și ar fi la nivelul Uniunii Europene.

Programul „Masă caldă în școli” ar trebui să fie în fiecare școală, nu doar în unele, iar catalogul electronic ar trebui să înlocuiască vechiul catalog A3 de pe vremea lui Ceaușescu. Suntem totuși în 2022 și ar trebui modernizare. Manualele sunt scrise la începutul anilor 2000...ceea ce e foarte trist. Școala nu ne pregătește pentru viitor, ci pentru...trecut.

În ceea ce privește uniformele, consider că acestea nu ar trebui să existe și că nu elimină în nici un caz diferența dintre elevi. Ce-i drept, în momentul de față ele nu sunt impuse decât în unele licee, de obicei în cele de top. Cine vrea să vină cu branduri la vedere și să arate că are o situație financiară extraordinară, o va face și purtând un sacou, cămașă sau sarafan. Pentru că acel sacou poate să fie de la cea mai scumpă firmă din lume. Astfel, nu se simt cu nimic mai bine cei care poartă tot un sacou, numai că de la second hand sau dintr-un magazin oarecare. Normal, ținută decentă în școli trebuie să existe! Fără crop top, fără decolteu, fără blugi rupți, fără machiaj extravagant. În rest, rămâne la decizia copilului. Până la urmă, ținuta nu îi va influența notele sau cunoștințele. Poate să ia 10 pe linie la bac și să poarte verde neon sau roșu.

În concluzie, sistemul educațional are nevoie de un restart, un restart care nu se poate face peste noapte, dar dacă conducătorii noștri dragi și-ar da puțin silința, s-ar reuși.

EDUCAȚIA FACTOR MODELATOR AL PERSONALITĂȚII UMANE

ZVARICI ILIE - 12D

Încă din perioada copilăriei, omul învață să comunice și să interacționeze cu cei din jurul său. Prima metodă prin care un copil înțelege situațiile reale este jocul, datorită căruia copiii reușesc să își dezvolte puternice abilități de concentrare, comunicare și de cooperare. Totodată, jocul reprezintă activitatea preferată a copilului încă din primele luni de viață. Pe măsură ce se dezvoltă, acesta acumulează noi informații, maturizându-se prin joc. Și face acest lucru pentru că jocul reprezintă o primă formă de educație, prin care copilul devine adolescent, apoi tânăr, adult și, în cele din urmă, senior, un om educat, format și construit frumos. Rezumând cele spuse anterior, se poate susține că jocul, această formă incipientă prin care se realizează educația, reprezintă un prim pas în maturizarea și formarea viitorului cetățean.

Mai mult decât atât, jocul este o activitate voluntară și spontană, ce produce bucurie și plăcere la nivel fizic-emoțional, dar și inteligență și spiritualitate la nivel cerebral. Acesta are o componentă fizică, reală și una paralelă, fantastică, în care copilul interpretează un rol într-o poveste imaginată de el însuși. Pornind, pentru început, de la citatul lui **Friedrich Nietzsche**, conform căruia „Maturizarea omului înseamnă să-și recâștige seriozitatea pe care a avut-o la joacă, atunci când a fost copil.”, poate fi înțeles că jocul are un rol major în dezvoltarea copilului. Acesta reprezintă învățare și un adevărat „perpetuum mobile”, care modelează inteligența și îmbogățește vocabularul, contribuind și la dezvoltarea socială a învățăcelului.

Astfel, prin joc, copilul transmite trăiri emoționale, „vorbind” într-o manieră mult mai facilă despre ceea ce simte. În funcție de dispoziția sa emoțională, jocul este încărcat de veselie sau de tristețe. În primul an de viață, copilul face cunoștință cu jocul de mișcare (se joacă cu mâinile și cu picioarele), cu jocul de manipulare a obiectelor (folosește jucării sau obiecte) și jocul de vocalizare (se joacă cu sunetele). În intervalul 1-3 ani, jocul este foarte simplu și se desfășoară întotdeauna cu jucării sau obiecte casnice, având un caracter intuitiv (nevoia de concret – copiii au o slabă capacitate de reprezentare la această vârstă fragedă). Deși ocupă 90% din timpul de veghe, jocul este de scurtă durată (aproximativ 10-15 minute). În această perioadă de dezvoltare armonioasă, copiii se joacă unii lângă alții și nu unii cu alții. Poate de aceea devin mai serioși și se maturizează mai repede, după cum afirmă și filosoful german **Friedrich Nietzsche** în citatul mai sus amintit. În intervalul 3-7 ani, jocul cunoaște o nouă latură, mai elaborată și mai dezvoltată din toate punctele de vedere. Această perioadă este considerată cea mai importantă în dezvoltarea intelectuală a copilului prin joc. Copilul începe să imite conduite, să-și imite părinții, să repete ce spun ei. Abia acum copilul începe să se joace și cu ceilalți copii. Perioada imediat următoare, de la 7 la 10 ani, este o perioadă de tranziție, în care copilul se pregătește să devină adolescent. În concluzie, mesajul acestor etape fundamentale în evoluția firească a individului este acela că joaca, universul de aur al copilăriei, reprezintă perioada în care copilul se dezvoltă armonios, făcând primii pași spre maturizare.

Mergând mai departe, consider că, pe lângă propriile metode de învățare, cunoaștere și dezvoltare pe care le are copilul din naștere, nu trebuie neglijat nici efortul părinților, al mamei în special, pentru că ea este cea care se ocupă preponderent de copil. Altfel spus, consider că „Toată educația depinde de mamă.”, conform dictonului devenit astăzi celebru, care este extras din „Poetica” lui **Aristotel**. Sunt de acord parțial cu această afirmație, întrucât, în formarea personalității și educarea persoanei, intervin un cumul de factori mențiți să consolideze caracterul final al acesteia.

Pe lângă acești factori extra, care sunt reprezentați de joc, în perioada copilăriei, de prieteni, în adolescență, dar și de restul oamenilor, persoane cu care fiecare copil interacționează, în parcursul lor în întreaga viață, familia are un rol hotărâtor în construirea caracterului viitorului adult. Mama era privită, în Antichitate, de către filosofi ca **Platon și Aristotel**, pivotul în jurul căruia se învârte toată viața omului. Astfel, în aceeași perioadă istorică, educația era importantă și caracteristică oamenilor bogați, patricienilor din Roma și Grecia Antică, care aveau să se bucure de acest privilegiu. Tot ea (n.a. educația) pune accentul pe cultivarea spiritualității și a moralei, neînsemnând exclusiv educația adulților; ea unifică toate componentele și etapele instruirii: educația preșcolară, educația primară, educația secundară, educația liceală/preuniversitară, educația universitară, educația postuniversitară, constituind un principiu definitoriu pentru educația permanentă.

În comparație cu epoca iluministă și cea umanistă, care impun formarea omului din considerent multilateral, multicultural și plurilingvist, cea a Antichității se distanțează considerabil de acestea două. În spiritul ideilor iluministe și a curentului de idei umaniste, se ridică „omul luminilor”, cum era numit de cărturarii vremii, om cu o vastă cultură generală, școlit în Apus, bun cunoscător al limbilor clasice, rafinat și erudit. Educația, la forma ei pură, își atinge apogeul în umanism, care este considerat vârful erudiției și al culturii universale, propunându-l ca model demn de urmat pe „homo universale” (omul universal).

Cărturarii vremii, precum **Jean-Jacques Rousseau**, în Franța, **John Locke**, în Anglia, **Leonardo Da Vinci**, în Italia și **Dimitrie Cantemir**, în țările române, impun idei valoroase ale educației, dezvoltării și conturării personalității umane, bazate pe doctrina filosofilor antici.

În epoca modernă, precum și în cea contemporană, educația se realizează prin instrumente noi, actualizate vremurilor noastre, ca de exemplu, smartphone-uri, table inteligente, modalități inovatoare de predare, care atrag copiii și îi încurajează să se exprime liber, fără restricții; este, de asemenea, încurajat spiritul critic, care a fost și în epocile trecute un element caracteristic tuturor domeniilor, cu precădere pentru cel al literaturii și al artei. Altfel spus, chiar și în contemporaneitate, educația și buna cultură primează, iar la baza acestora ne stau neschimbate în vreun fel, ci doar altfel expuse și prezentate tinerilor generații, valorile și principiile bine cunoscute din vechime.

Așadar, în urma acestei scurte treceri în revistă a modului în care educația a evoluat în timp, putem spune că ne-am atins într-o anumită măsură scopul tezei noastre. Ceea ce ne mai rămâne de făcut este să explicăm cum a reușit și cum reușește educația să modeleze personalitatea umană chiar și în prezent și până în ultimii ani ai vieții noastre.

În primul rând, educația se realizează și prin intermediul lecturii. Conform romanului „Mândrie și prejudecată” al lui **Jane Austen**, lectura nu se cuvine să fie neglijată sub nicio formă, astfel încât omul să iubească cunoașterea, lectura, cărțile și cititul, precum propria viață. Elizabeth Bennet, protagonista cărții, este exemplul perfect în acest sens. La un moment dat, ea mărturisea „Declar că, în cele din urmă, nu există plăcere mai mare decât cititul! Cât de repede cineva se plictisește de orice alt lucru, cu excepția unei cărți! Când voi avea propria mea casă, mă voi simți mizerabil dacă în ea nu se va afla o bibliotecă excelentă!” Astfel, se conturează unul dintre principalele principii etice prezentate în carte, și anume, cel al cunoașterii absolute, infinite. Elizabeth era instruită în spiritul educației umaniste; avea profesori de muzică și de arte plastice, care o pregăteau pentru o viață bună, trăită în cunoașterea a cât mai multe lucruri. Tot astfel, lectura poate fi și o abilitate de viață, deoarece, prin lectură, omul face anumite conexiuni între viața reală, a sa, și viața ficțională, a cărții, concluzionând că, fără lectură, este sărac și gol, atât pe dinafară, cât mai ales pe dinăuntru. Naratoarea aceluiași roman spunea, cu amărăciune și dezamăgire profundă că „Sunt puțini aceia pe care-i iubesc cu adevărat și mai puțini încă aceia despre care am o părere bună. Cu cât cunosc lumea mai mult, cu atât mă nemulțumește mai mult: fiecare zi îmi întărește credința în nestatornicia firii omenești și mă convinge de puținul temei care se poate pune pe ceea ce pare a fi merit și pe ceea ce pare a fi bun-simț...”, demonstrându-și tăria de caracter și valoarea morală fundamentală pe care o posedă, în raport cu lumea comună, care este din ce în ce mai slab pregătită și mai puțin interesată de adevăratele valori și monumente de cultură, pe care le-a avut și le are și acum în viață drept exemple demne de urmat.

În al doilea rând, raportându-ne și la un fragment extras din textul „Divanul sau gâlceava înțeleptului cu lumea sau giudețul sufletului cu trupul” de **Dimitrie Cantemir** ne este exprimată ideea potrivit căreia „viața omului este ca poama” și sunt prezentate „cele șapte vârste ale vieții omenești”, care au fost explicate de către noi în prima parte a tezei. Dimitrie Cantemir prezintă succint viața omului, împărțind-o în șapte etape și făcând câteva analogii cu Biblia creștină. El îndeamnă, la fel ca Apostolul: „Să nu fiți prunci la minte, ci în nerăutate fiți prunci!”, de unde reiese o altă idee morală a creștinătății, subliniind că „pruncia” sau cea dintâi vârstă a omului este model pentru toate celelalte, astfel că omul e lipsit de orice formă de răutate. Pe măsură ce crește, omul se dezvoltă, învață, muncește și înțelege cele ce are de făcut, ajungând la vârsta maturității evoluat, mai cult, având zidit „un palat mare, înalt și frumos”. În finalul eseului său, Dimitrie Cantemir nuanțează că, fără educație, omul poate fi comparat la fel de bine cu un animal, pentru că rațiunea este singura care îl poate deosebi de ființele necuvântătoare. Astfel, și el susține caracterul modelator, formator al educației, ca factor de consolidare a personalității.

Așadar, coroborând toate lucrurile prezentate mai sus, se poate afirma premisa de la care am pornit și întări ideea că, fără educație, omul nu va putea niciodată să fie o ființă rațională, erudită, bine instruită și, într-un cuvânt, completă.

ÎN LOC DE CONCLUZIE

RAȚĂ CAMELIA – 11G

În a IX-a ieri treceam,
Pentru bac, un stres n-aveam.
La ore mișto făceam,
Cu colegii mult râdeam.
Ce-i drept, era pandemie
Ore online...ce-mi păsa mie?
Dimineața, eu, din pat,
n-aveam curaj să mă trag,
Dar în final o făceam,
La birou mă așezam
Laptop-ul îl deschideam.
Pst...Secret! În pijamale
Și cu un bol de cereale.
Profii știu că eu scriam,
Dar de fapt, dulce dormeam.
Îmi luam des o păturică,
Bonus și o pernă mică.
Răspundeam doar la prezență
Ca să nu iau vreo absență.
Testele, le adoram!
Numai notă mare luam,
Cu caietul larg deschis

Ca să scriu totul precis.
Când tema se corecta,
Dacă ea nu se făcea ,
Internetul brusc pica.
Clasa a-X-a a venit
La școală ea ne-a găsit
El a fost un an frumos
Că aveam clasa mai jos.
În a XI-a m-am trezit
Sincer, m-am mai cumișit
Serios, învăț acum,
Fiindcă bacul e pe drum.
M-am trezit la realitate,
Trebuie să știu de toate,
Matematică, chimie,
Fizică, biologie,
Română, limba engleză,
Geografie și franceză.
Revin cu orice noutate
Cu bacul luat și deja la facultate!
Succes îți urez și ție,
La pix și foaia de hârtie!

GÂNDURI DE LICEAN

PÎȚU ANA-MARIA – 9E

Adolescența, această etapă de neuitat din viața unui om, va rămâne o perioadă nesemnificativă, dacă adolescenților le-ar lipsi chemarea pentru descoperirea conotațiilor unor verbe ca: „a vrea”, „a trebui”. Pentru „eul adolescentin” pe lângă înțelegerea intuitivă a acestor verbe, reflectarea asupra semnificației lor ca năzuință proprie va porni pe traiectoria împlinirii atunci când se îngemănează cu imaginea propriei valori.

Cum poți realiza adevărata ta valoare? Răspunsul la această întrebare și la altele, care apar și parcă se completează unele pe altele, este relevant, apelând la experiența celor a căror călăuză, în întreaga existență, a fost un cod de valori autentice, un cod al valorilor instrumentale, etice și estetice: profesorii, oamenii de la catedră.

Când ești licean, de multe ori te gândești că orele de curs nu îți oferă în întregime cadrul necesar manifestării personalității. De fapt, gândești că nu ești luat în seamă și trebuie să faci doar ceea ce ți se cere. Acest lucru poate fi explicat prin faptul că adolescența este perioada în care avem o personalitate puternică, începem să ne formăm și să ne impunem propriile opinii, iar când nu suntem înțeleși, ni se pare că am fost subevaluați. Când ajungi să simți într-adevăr prietenul de la catedră, atunci această stare de incertitudine dispare.

Prin școală, datorită studiului, călătorești cu mintea în istorie, te situezi imaginar pe toate meridianele planetei, pătrunzi înăuntrul materiei universului, îți îmbogățеști spiritul cu valorile artei. Este, într-adevăr, un prilej de emoții superioare, de revelații uluitoare, de descoperiri impresionante. Întotdeauna mai există ceva de aflat, ce te determină să cercetezi mai departe și mai adânc. Școala îți oferă această perspectivă, de a te cufunda în universul cunoașterii, dar totul depinde de tine.

Neștiind pe ce căi cineva a ajuns să dispună de aptitudini, de talent, unii sunt înclinați să atribuie un rol exagerat moștenirii genetice. Talentul se naște, se formează în școală și este condiționat, în cea mai mare măsură, de atitudinea conștientă a tânărului față de sine însuși, de perseverența și pricepera cu care el, în procesul activității permanente, se construiește pe sine.

În liceu învățăm să descoperim partea nevăzută a lucrurilor ce ne înconjoară, înțelegând astfel că din repetate căderi renaște spiritul inovator. Aici devenim măsura propriului spirit, descătușat de un prezent trăit aproape de visul adolescenței, într-o supremă încercare de proiectare a identității noastre dincolo de speranța într-un timp mereu actual, rămas suspendat în noi înșine. Dacă totuși ne vom pierde printre vise și vom rătăci printre amintiri, vom rămâne cu gândul că nimic din spiritul liceului nu se pierde, ci va rămâne ca mărturie a setei de cunoaștere.

GENERAȚIA DE ASTĂZI ÎNTRE PLUS ȘI MINUS

DUȚUC MELISSA – 9E

Percepută ca o furtună cromatică a sentimentelor, generația de astăzi aflată la vârsta adolescenței împletește entuziasmul și dezvoltarea, bucuria și tristețea, teama și confuzia cu dorința de integrare și apartenența la un grup, stări pe care le traversează ființa umană în încercarea de descoperire a sensului și a rostului lor.

Consider că generația de astăzi este la vârsta dilemelor, dar și a preocupării permanente pentru a dobândi o cultură specifică, cultură adolescentină, dar și în perioada unor experiențe fundamentale afective sociale, intelectuale care formează tânărul în căutarea devenirii sale spirituale spre adolescență.

În primul rând, adolescenții din generația de astăzi sunt adevărații „nativi digitali” care, de la o vârstă fragedă, au fost obișnuiți să folosească tabletele și smartphone-urile. generație ce cunoaște bucuria de conexiune.

Evoluția ființei umane a fost întotdeauna înțeleasă ca o permanentă trecere dintr-un timp în altul, iar dialectica momentelor timpului și alternanța lor imperceptibilă au generat întâlniri (legate de definirea generației de azi prin raportarea la trecut și la viitor). Astfel, profilul adolescentului de azi se definește prin momentele pe care le creează în raport cu definirea societății a omului de tip modern. Adolescentul, prins în mijlocul tehnologiei și a descoperirilor de ultimă generație, uită încet de valorile autentice, de apartenența la tradiție.

În al doilea rând, cei din generația de astăzi sunt conectați la tehnologie. În general, ei sunt mai bine educați decât celelalte generații de până acum. Femeile din ziua de azi au mai multe șanse să participe la forța de muncă a națiunii decât generațiile anterioare. Vorbind despre educație, tinerii de astăzi sunt mai educați decât bunicii lor, iar femeile au reușit să îi depășească pe bărbați în ceea ce privește educația.

În concluzie, dinamica generației impune schimbări permanente.

SOCIETATEA ÎN ZILELE NOASTRE

GRECIUC SIMINA – 11G

Dragă cititorule, urmează să parcurgi adevăruri pe care toată lumea le sesizează, inclusiv tu, dar pe care toți le ocolesc. Trăim într-o lume a tehnologiei, a aparenței, a superficialității, a imoralității, a prostiei, din punctul meu de vedere...

Cu toate că am 17 ani, nu-mi place ce se întâmplă în jurul meu, nu-mi place că pe cei din generația mea îi preocupă ce telefon și-a luat x, ce pereche nouă de adidași și-a luat y, și așa mai departe. Ne lăvăm doar de aparență, ne place să judecăm un om după cum este îmbrăcat, îl întrebăm cu ce se ocupă și îl analizăm din cap până în picioare ca să ne dăm seama dacă merită să îl băgăm în seamă sau nu și pentru a-i putea pune o etichetă, să-l clasăm undeva anume.

Judecăm, ne place la maxim atunci când denigrăm o persoană pentru a ne hrăni egoul nostru, răutatea mai bine zis. Ne simțim bine când noi judecăm, dar când ajungem în acea postură o luăm razna.

Din cauza faptului că astăzi toată lumea trebuie să dețină ultimul model de telefon apărut acum, pentru că „așa trebuie și e necesar”, alții mor de foame și nu au o haină mai groasă să se îmbrace atunci când e frig, dar nu contează pentru că „Nu vezi ce rochie faină are?”, „A apărut iPhone 14, mâine merg să-mi iau și eu.” și câte și mai câte. E un contrast atât de mare între lumea reală, cea în care trăim, cea plină de războaie, foamete, ură, imoralitate, sărăcie și lumea în care ne credem unii, cea în care ne influențează niște ipocriți care trăiesc de pe spatele prostiei și naivității noastre.

Ne place tot ce-i nou, ne dorim schimbare și un viitor măreț, dar toate lucrurile astea se bazează doar pe exterior, în timp ce interiorul nostru este mic, nehrănit, sărăcăcios. Valorile noastre morale nu mai există, altruismul și facerea de bine există doar atunci când avem nevoie de o postare nouă pe Insta care să aibă un impact mare, un mare tam-tam. Suntem o turmă de oi care se pierde în orice prostie de pe net, naivă, ușor de manipulat. Lucrul cel mai urât e că nouă ne place și ne-am obișnuit, nu ni se mai pare nimic anormal în a fi atât de influențați de persoane care nu dau nici doi lei pe noi, dar care au nevoie de persoane ca noi pentru a-și câștiga pâinea din minciuni și dat din gură (așa zișii influenceri, vedete apărute peste noapte pe Insta, Facebook, TikTok). Suntem spălați pe creier de aceste specimene, ajungem să numim „idol” un om care are nevoie doar de like-ul nostru la ultima postare, în timp ce noi ne-am da și viața pentru o poză cu el.

Preferi să-ți dai banii economisiți pentru facultate pe o noapte în oraș într-un club de fițe, banii pentru facturile pe jumătate de an pe un telefon de ultimă generație, preferi să mori de foame, dar să știi că ai haine de firmă pe tine care oricum nu îți ascund prostia. Cam asta e lumea în care trăim noi astăzi. Cea mai fericită, dar totuși cea mai tristă...

LEGĂTURA DINTRE OAMENI ȘI ANIMALELE DE COMPANIE

MÂNCĂU VIVIANA – 11G

Cu toții știm cât de plăcut este să avem un amic blănos care să ne aștepte acasă cu nerăbdare, să ne aline durerea atunci când ne apasă câte ceva, care să simtă imediat depresia și singurătatea ce își lasă amprenta asupra noastră.

A avea grijă de un animal de companie ne poate ajuta să ne dezvoltăm abilitățile sociale. Dezvoltarea sentimentelor pozitive privind animalele de companie ajută la construirea respectului de sine și a relațiilor de încredere cu cei din jur. Comunicarea nonverbală, compasiunea și empatia sunt și ele avantajate.

Animalele de companie devin cele mai potrivite pentru copiii cu diferite probleme de sănătate, deoarece ele contribuie la reducerea stresului și la crearea de oportunități pentru a forma legături de susținere.

Micile viețuitoare creează fericire pentru fiecare persoană indiferent de vârstă. Pentru mine, fericirea are doi ochi mari albaștri, urechi ciulite și o codiță jucaușă.

Căutăm un adăpost în ochii lor atunci când probleme ne copleșesc, tocmai de aceea „Poți trăi fără un animal de companie, dar nu se merită efortul”.

Animalele sunt ființele care nu vorbesc, dar care înțeleg totul.

ROLUL ANIMALELOR DE COMPANIE ÎN VIAȚA SOCIALĂ

SFICHI MĂLINA – 10D

Tot mai mulți oameni nu își pot imagina viața fără un animal de companie, acesta constituind o sursă de iubire, protecție și, mai ales, un prieten. În societatea actuală, prezența unui animal de companie poate ajuta oamenii să învingă dificultățile vieții, precum stresul, anxietatea și depresia. În plus, dacă sunt dresate și antrenate, animalele de companie pot îmbunătăți substanțial calitatea vieții stăpânilor lor, așa cum este cazul câinilor pentru persoanele cu anumite dizabilități. De asemenea, este bine cunoscută folosirea câinilor pentru detectarea drogurilor, a armelor sau pentru pază.

Copiii și animalele de companie

Prezența animalelor de companie în viața copiilor de la o vârstă fragedă încurajează simțul responsabilității, al grijii și comunicării, și, de asemenea, relația cu un animal poate insufla copiilor încredere, prietenie, calități ce ajută la dezvoltarea lor socială și emoțională.

Un studiu realizat în Croația a investigat evoluția unor variabile socio-emoționale ale unor copii de clasa a patra până la clasa a opta în funcție de deținerea unui animal de companie, dar și a tipului acestuia. Rezultatele studiului au arătat că acei copii care dețineau un animal s-au dovedit mai empatici și cu o bună orientare socială, mai puțin anxioși comparativ cu cei care nu aveau animaluț de companie. Astfel, prezența câinilor și a pisicilor, ca animale de companie s-a dovedit a fi benefică.

Animale de companie și adulții

În cazul persoanelor adulte, în special pentru cele mai în vârstă, animalele au un alt rol. Acestea au rolul de a oferi companie, de a stimula persoanele mai în vârstă să interacționeze social, de a reda simțul utilității și a sentimentului că pot avea grijă de cineva, primind în schimb dragoste necondiționată. Un studiu realizat la nivel național în Franța printre pensionari, a arătat că prezența unui animal de companie are efecte benefice asupra stării lor generale de sănătate, principalele calități menționate fiind: afecțiunea, paza, mobilitatea.

Analizând statisticile de mai sus, putem concluziona că cele mai importante beneficii ale animalelor de companie pentru sănătate sunt următoarele: risc mai mic la alergii (deși poate părea o surpriză, animalele ar putea scădea, de fapt, riscul de a dezvolta alergii); reducerea anxietății și stresului; o inimă sănătoasă (o cercetare științifică demonstrează că deținerea unui animal de companie, în special a unui câine, poate reduce riscul bolilor cardiovasculare); relații puternice și abilități sociale; sănătate mintală; somn de calitate (studiile au arătat că poți avea parte de un somn odihnitor dacă împarți patul cu un animaluț). Așadar, dacă pentru noi iubirea necondiționată rămâne un obiectiv greu de atins, animalele vin pe lume cu această capacitate.

Astfel, nu mai sta pe gânduri și **ADOPTĂ** un animal de companie!

INFLUENȚA IUBIRII ASUPRA VIEȚII ADOLESCENTINE

RUSU CATINCA – 10D

Cu toții știm că perioada adolescenței este cea a maturității, a dezvoltării și a cunoașterii de sine. Totodată, în această etapă a vieții ne confruntăm cu niște sentimente complexe care au un impact puternic asupra dezvoltării noastre, unul dintre acestea fiind iubirea. Acest sentiment extrem de complex, care pentru fiecare dintre noi are câte o semnificație diferită, ne face să ne simțim speciali, fericiți, împliniți. Însă, există două laturi ale iubirii, cea văzută din exterior, care pare minunată, pură, plină de lucruri pozitive, și cea privită realist, care este dureroasă, complicată și plină de lecții care ne vor fi de folos în viitor.

Pe parcursul adolescenței ne vom întâlni cu diferite ipostaze ale iubirii, unele mai fericite, care ne vor oferi o stare de extaz și împlinire, iar altele mai nefericite, care ne vor face să ne simțim răniți, dezamăgiți și poate chiar confuzi. Însă, acest lucru se întâmplă deoarece abia acum începem să explorăm tărâmul acestui sentiment, iar după fiecare eșec vom învăța câte o lecție ce ne va fi benefică pe viitor.

Consider că iubirea îi poate schimba unui adolescent cu totul perspectiva asupra vieții, îl poate schimba din punct de vedere psihologic și moral, învățându-l și pregătindu-l pentru viața de adult ce urmează să vină. Găsirea persoanei iubite poate fi asociată cu momentul în care o floare își deschide petalele în prezența razelor de soare, deoarece suntem dispuși să ne deschidem sufletul și să primim, dar și să oferim afecțiune, vorbe frumoase, sfaturi și gesturi tandre. Totodată, suntem dispuși să facem sacrificii, compromisuri și încercăm să facem tot posibilul pentru ca persoana de lângă noi să fie fericită, iar dacă are nevoie de ajutor să fim acolo oricând are nevoie. Iubind trebuie să ne luptăm cu orgoliul pe care îl avem în noi de cele mai multe ori și ne va ajuta să acceptăm când nu avem dreptate sau atunci când avem nevoie de ajutor.

Iubirea face parte din procesul de maturizare a unui adolescent, iar aceasta nu este un sentiment pe care ne dorim să îl evitam. Poate că acum ne este dificil să ne dăm seama dacă iubirea ne aduce bucurie sau durere, însă un lucru este cert: explorând acest sentiment vom ajunge la concluzia că le aduce pe ambele. Nu există o relație perfectă în care să nu existe neînțelegeri și supărări, de aceea trebuie să existe înțelegere și răbdare, două valori esențiale din viața omului.

În concluzie, aș putea să spun că iubirea are un rol important în formarea adolescentului și că înainte de a iubi pe cineva este important să învățăm să ne iubim pe noi înșine, ca mai apoi să ne dedicăm timpul altei persoane.

IUBIREA

HORGHIDAN JENNIFER – 10D

Iubirea este ca un glonț, puternică și dureroasă. O asociez cu un glonț din simplul motiv că te lovește când nu te aștepți. Totodată, iubirea este cel mai frumos sentiment de care poți avea parte în viață. Ne schimbă și ne face să vedem partea pozitivă a vieții, dar tindem să visăm la o iubire care nu ne poate fi oferită și ajungem să fim dezamăgiți după o vreme, pentru că persoana de lângă noi nu e cea potrivită. Vrem să simțim iubirea din partea celorlalți, dar, mai întâi de toate, trebuie să iubești ca să fii iubit. Trebuie să te iubești pe tine însuși, deoarece, dacă tu nu te iubești, cum poate să o facă altcineva? După ce în sfârșit înveți să iubești, vei fi înconjurat de iubire. Spun lucrurile acestea, fiindcă, dacă nu vei ști să iubești, nu poți avea așteptări de a simți sentimentul acesta. Dacă ești plin de ură, oamenii din jur nu vor vrea să stea în prezența ta, trebuie să empatizezi, să ai milă și iubire față de tot ce te înconjoară.

Am văzut multe filme și am citit cărți despre iubire, dar din tot ce am văzut așteptările mele au crescut din ce în ce mai mult. Gândindu-mă, poate nu voi avea parte de iubirea adevărată de care toată lumea vorbește și la care visează, dar asta nu înseamnă că nu mă pot gândi cum ar fi. Din tot ce am citit, cel mai tare mi-a atras atenția acest citat “Din orice ar fi sufletele noastre, al ei și al meu sunt la fel”.

Iubirea dintre două persoane leagă pe viața, două suflete se unesc și devin unul, mai pe scurt, sunt suflete pereche, care unul fără de altul nu pot exista. Oricât ai încerca să le despart, ele își găsesc drumul înapoi, iar dacă se rănesc unul pe celălalt înseamnă că au nevoie de timp pentru a se vindeca.

Dacă iubirea te-a rănit odată, nu înseamnă că așa va fi mereu. Durerea te maturizează și te face să înțelegi că ceea ce e menit să fie, într-un final va fi. Până a ajunge la iubirea eternă, vom trece prin tot felul de stări ale iubirii care ne ajută să evoluăm și să ne pregătim de adevărata iubire. Fără iubire am fi doar niște suflete pierdute

PASIUNEA MEA...

TODEA BRIANA - 11D

Toată pasiunea mea legată de modă, make-up și lucruri cât mai în vogă. A început încă de când eram mică, din pricina insecurităților și complexelor dezvoltate.

Pentru început, eu consider că fiecare persoană este frumoasă în felul ei indiferent de conformația corpului, aspectul și probleme cu care se confruntă (precum acneea, depigmentarea). Aceste lucruri sunt complet normale, deși societatea în care trăim ne-a făcut să ne urâm pe noi înșine pentru modul în care arătăm și simplele imperfecțiuni. Dacă tu te gândești „ce nas mare am” sau „sunt prea grasă”, „am picioarele prea groase”, evident că nu-ți vei iubi corpul, însă dacă tu te apreciezi așa cum ești și lumea din jur te va admira. Părerile și concepțiile noastre greșite ne limitează fericirea, ne împing spre autorespingere și către respingerea involuntară a celor din jur prin izolare. În societatea noastră ar trebui să fie anulate preconcepțiile despre ceea ce este frumos, ba chiar perfect, deoarece nimeni nu este perfect, nici acele vedete pe care le idolatrizăm nu s-au născut așa și au apelat la rețușuri chirurgicale. De fapt, imperfecțiunile cu care ne luptăm ne fac cu adevărat speciali. Cu toate acestea, cei din jurul tău sunt liberi să te vadă cum vor ei, dacă tu ești conștientă de propria ta frumusețe, nu-ți mai pasă de părerea lor „Gura lumii n-o astupa nici pământul”. Învață să suporti invidia celor din jur, devenind conștientă că orice om este frumos în felul lui și frumusețea ta diferă de a altora doar datorită concepției pe care o au oamenii despre frumusețe.

Experiențele mele de viață m-au făcut să nu mă simt tocmai bine în pielea mea. Așa că am găsit anumite alternative care m-au făcut să mă accept și să mă simt din ce în ce mai frumoasă și mai apreciată pe zi ce trece. Make-up-ul, de exemplu, este cel care m-a scos din acest impas. Acesta, din punctul meu de vedere, nu este doar pentru înfrumusețare, este și o pasiune. În același timp dacă ai niște „ași în mână” îți poți evidenția trăsăturile într-un mod natural și drăguț. De multe ori femeile care se machiază zilnic sau sunt aranjate și îngrijite sunt văzute nu tocmai bine, deoarece stereotipurile legate de faptul că vor doar să atragă atenția sunt impregnate încă din școli, licee și locuri de muncă. O femeie trebuie apreciată pentru depunerea efortului de a arăta bine.

În cazul vestimentației îmi place să cred că până în momentul de față am reușit să-mi cunosc destul de bine corpul și să observ ce mă avantajează și ce nu. Există anumite trucuri pe care le putem folosi în vestimentație, cum ar fi cromatica culorilor (maxim 3 culori diferite în outfit) ținând cont de faptul că există culori sau nuanțe care ne pot subția vizual (negru), forma corpului pe care îl ai (trapez, clepsidră, conic, dreptunghiular etc.), accesoriile (subtonul pielii în contrast cu argintiu sau auriu). Prima impresie se leagă de cele mai multe ori de vestimentație, însă și felul în care ne percepem pe noi înșine are legătură cu hainele. O ținută frumoasă, confortabilă și care îți este pe plac, îți poate transforma starea de spirit, te poate face să te simți mai bine în pielea ta. Nu trebuie să te îmbraci în haine de brand pentru a arăta bine, moda sustenabilă încurajează reciclarea hainelor, și achiziționarea de haine second-hand sau vintage.

A AVEA, DAR NU A FI

ASLAM LAURA – 11G

Se spune mereu despre copilărie că este vârsta cea mai frumoasă, că este vârsta de gingășie a omului. Copilăria înseamnă inocență și simplitate sau ar trebui să însemne. Văd zilnic atât de mulți copii, care au tot ce își doresc și care au o întreagă viață înaintea lor, dar cu toate acestea ei sunt nemulțumiți. De ce? Fiindcă se grăbesc să crească, să devină adulți crezând că astfel vor fi mult mai mult decât niște simpli micuți a căror părere nu contează sau nu este auzită. Dar ei uită că aceasta este perioada lor, perioada fericirii și a inocenței. Omul se naște și crește cu speranța că va cunoaște cândva rețeta fericirii.

Indiferent câte destine se prăbușesc în jurul nostru, câte neazuri și provocări înfruntăm, pe toate le depășim cu gândul că ele fac parte dintr-un drum lung și greu, dar care duce spre fericire. Dar fericirea se furișează afară din viața noastră, spre a lăsa loc greutăților și spre a ne face din nou să mergem în căutarea ei. Așa ne frângem aripile mult prea devreme, iar în graba de a crește pierdem esența lucrurilor. Suntem toată viața în căutarea fericirii, ba chiar uneori atunci când totul merge bine și suntem fericiți, noi încă o căutăm. Uităm să trăim prezentul, să ne bucurăm de tot ce avem și să-i mulțumim lui Dumnezeu de tot ceea ce ne-a oferit. Viața trece, la fel și timpul, retrăgând după el, pe furiș toate privilegiile copilăriei.

Pe urmă creștem, devenim adolescenți, iar lucrurile devin complicate. Nevoile sunt tot mai multe și mai complexe. Punem foarte mult accentul pe exterior, încât uităm că de fapt interiorul este cel care contează cu adevărat. Vrem să fim în pas cu moda, ne ghidăm alegeările după preferințele celorlalți și punem pe noi haine scumpe crezând că astfel valoarea noastră va crește. Ne ghidăm întreaga viață după cum își doresc cei din jurul nostru, iar atunci când suntem gata să luăm atitudine ne oprim speriați de gândul că unii oameni ne vor critica deciziile. Mereu ne punem întrebarea „oare ce o să spună lumea?” sau „dacă îi dezamăgesc” și așa mai departe. Ei bine, tinere dragă, lumea va avea mereu ceva de spus împotriva, nu ne găsim liniștea și fericirea tocmai pentru că nu găsim nici o satisfacție în ceea ce facem.

Vrem validarea celor din jurul nostru, ne dorim fel de fel de nimicuri, dar uităm să apreciem ceea ce avem și tânjim după ceea ce ne lipsește. Cei care sunt săraci, tânjesc după avere. Bogații se simt limitați de condiția lor și își doresc libertatea săracilor. Cei proști își doresc să fie mai deștepți, iar cei deștepți să fie mai puțin deștepți. Visăm la perfecțiune, mașina perfectă, trupul perfect, casa sau familia perfectă. Suntem vrăjiți de aceste nimicuri și alergăm dezorientați după ceea ce credem că ne va aduce fericirea. Dar până la urmă nu este doar vina noastră, pentru că de fapt asta este ceea ce societatea de azi promovează.

Apropiindu-mă de final, doresc să vă ofer un ultim sfat: rețeta fericirii nu se anunță la televizor, la ore cu audiență, ci este adânc îngropată în sufletul nostru. Deci fiți voi înșivă și nu lăsați ca standardele societății să vă schimbe.

PRIMELE IMPRESII DIN CLASA A 9A

DUȚUC MELISSA – 9E

În dimineața zilei de 5 septembrie am început liceul. Îmi amintesc și acum emoțiile primei mele zi de boboc în clasa a 9-a E, dorința de a-mi cunoaște noii colegi și pe domnul diriginte.

Am pășit în liceu, iar de atunci am conștientizat că nu mai sunt un copil și că de aici viața mea se va schimba radical.

Am pășit în clădire unde mi-am întâlnit și unii dintre vechii colegi de care mi-a fost foarte dor pe parcursul verii, dar, tot acolo, erau și foarte mulți colegi noi din diferite localități, unii erau și din clasa mea. Le observam fețele puțin crispate și sufletele pline de emoții. Singurul gând care îmi fulgera prin minte era să mă integrez cât mai repede și să fac o impresie bună din prima.

Când dirigintele nostru a intrat în clasă, într-o clipă s-a făcut liniște totală. Toată lumea era fascinată de schimbările pe care le vom avea. Ne-a explicat că trebuie să fim atenți și că o să fie mai greu pentru toți, deoarece este primul an de liceu și vom avea parte de lucruri noi și neașteptate, greutăți cu care în gimnaziu nu ne-am întâlnit. După ce dirigintele și-a terminat discursul, am început să ne cunoaștem între noi, dar din păcate nu am avut mult timp la dispoziție.

Ca primă impresie, toți colegii mi s-au părut amabili și de treabă, dar acum timpul a trecut și pot spune, după primele zile de școală, că m-am împrietenit cu toți colegii foarte ușor, făcând diferite jocuri între noi și comunicând unii cu ceilalți.

Eu consider că și profesorii sunt foarte amabili și înțelegători cu noi, așa că am format cu toții o familie mare. Abia așteptăm cu toții să ne întâlnim la școală săptămâna viitoare!

UN SUFLET ȘI ÎNCĂ CEVA...

GAVENCIUC ADINA – 11G

Îmi înșir încet gândurile, mă deschid ușor în fața voastră și încerc să aștern ceva ce face parte din mine, un suflet și încă ceva. De-a lungul timpului, din mulțimea de oameni greoi, ceva era diferit, cineva îmi zâmbise pe stradă, iar pupila ușor se dilata. Ceva era diferit, ceva se întâmpla și nu-mi părea cunoscut. Un suflet ce se bucura de alt suflet, o inimă ce nu cunoștea răul, o gândire ce era asupra-mi și mă îndemna să fac bine. Cu cât întorceam fiecare pagină, cu atât eram mai fascinată de ceea ce poate ființa umană să simtă, mai mult decât fericire și mai presus decât iubire, ceva printre sfinți, ceva spre alte orizonturi. Alte pagini întoarse și alte povești scrise, rescrise, mai mult decât autori, mai mult decât regizori ai marilor scene.

Întrucât fericirea vine din lucruri mici, mărunte, suntem suflete ce avem nevoie de alte suflete pentru a fi fericiți. Nu vă sfiți să întoarceți următoarele pagini, trăiți, iubiți și fiți îndelung răbdători, faceți totul din suflet și nu așteptați nimic în schimb, astfel veți construi regate unii pentru alții. Azi nu va mai fi niciodată, trăiți acum, trăiți în prezent, pentru că ceea ce nu se trăiește la timp, nu se mai trăiește niciodată.

Îmbrățișări, fără cuvinte, fără sfaturi, doar îmbrățișări, iar inima începe să bată diferit. Aceasta se numește liniște. Opriți-vă o clipă și întoarceți-vă acolo unde inima era plină de fericire, nu mai fiți egoiști și iubiți, iubiți din tot sufletul. Focusați-vă pe lucruri bune, oameni frumoși, binele urmează să vină odată ce începeți să îl faceți.

Cartea asta atât de răsfoită, atât de greu de înțeles și totuși atât de simplă, parcurgeți fiecare pagină ca și cum ar fi ultima, nu uitați creionul pentru a completa acolo unde sunt goluri. Scrisori, trandafiri, zâmbete și am văzut din ce este făcută fericirea.

Indiferent de faptul că fericirea poate lăsa puncte de suspensie și nu e cum ai vrea să fie, continuă să nu regreti ceea ce ai făcut din tot sufletul, speră și rămâi un om simplu pentru că oamenii simpli ascund în adâncul lor cele mai frumoase ramuri ale fericirii. Încercați să fiți unici, ieșiți în evidență, dar fără să îi înjosiți pe cei din jur, nu le stingeți lumina, ci mai mult, ajutați-i și străluciți împreună. Mergeți acolo unde vă cere inima și emanați în jurul vostru doar încredere și binefacere.

Întorc altă pagină, îmi zâmbeste iar și iar, îmi zice ceva, dar parcă nu-mi mai zice, vine, dar parcă nu mai vine, mă ghemuiesc în haos și aștept un suflet și încă ceva. Următoarele pagini rămân albe, veline pentru că totul a rămas în cel mai frumos loc al trupului, în inimă.

O AMINTIRE CE NU O POT UITA...

BUJOREANU DENISA – 11G

Am ales să vă împărtășesc ceva profund, gingaș, ceva care mi-a rămas pierdut într-un colț de suflet. Cred că fiecare dintre noi am trăit măcar o dată o poveste frumoasă, poate nu chiar desprinsă dintr-un basm, dar în care am rămas blocați mult timp. Fiecare poveste are călătoria ei, unde scriitorii se lasă purtați de vântul care adie ușor printre sufletele plătând și nesigure.

La început, totul părea roz, unic, ferit de orice parte întunecată care ne înconjoară. Mă lăsam purtată de vânt prin acest drum nemaîntâlnit, dar care îmi dădea un sentiment de liniște și siguranță. Era un sentiment plăcut, pe care aș fi vrut să-l port cu mine mereu. Un sentiment căruia să nu-i dau drumul, care să mă însoțească în toată această călătorie plină de surprize. Era ceva pur și semnificativ. Zilele treceau, iar noi așezam pe hârtie continuarea poveștii care se îndrepta spre nicăieri. Totul devenise monoton, fără culoare, lipsit de viață. Călătoria aceasta spre necunoscut nu mai avea sens. Ceva s-a schimbat și nu înțelegeam ce. Era vina mea? Nu știam să mă bucur de ceea ce se întâmpla? Sau poate îmi era frică de necunoscut. Cert este că această poveste nu ne mai aparținea. Probabil ne-am pierdut pe drum și ne-am dat seama prea târziu sau poate așa trebuia să se întâmple. Unii oameni apar în viața noastră ca să ne învețe o lecție, iar mai apoi își continuă drumul lor spre viață. Cred că lecția mea a fost predată la momentul potrivit și de persoana potrivită.

Deși mi-am dat seama de acest lucru mai târziu, mă bucur că am învățat ceva din asta.

„Ochii care nu se văd se uită...”

CUM SĂ FII MAI FEMININĂ?

BEJAN AMALIA – 11G

Să facem un joc de imaginație! Suntem în parc, facem o plimbare, citim o carte, sau pur și simplu stăm pe o bancă și admirăm cum crește firul de iarbă. De-odată, își face apariția în câmpul nostru vizual o domnișoară, frumoasă, elegantă, care zici că-i ieșită dintr-o revistă de modă, îmbrăcată elegant cu o poșetă scumpă în mână. Cum ar fi dacă ea ar deschide poșeta, ar scoate clasica pungă cu semințe de floarea-soarelui și o vezi cum ia de acolo un pumn plin de dă pe lângă, ia una și o sparge așa între dinți, mai și plescăie „pfuu” scupă o sămânță de-aia pe jos și zice „HĂĂ! Ce faci fată?” sau “Ce faci FĂĂ?”. Mai rău, groaznic, s-a rupt filmul, s-a dus vraja Cenușăresei, la revedere, goodbye Făt-Frumos și toate cele. O FEMEIE FEMININĂ!

Nu știu exact de unde mi-a venit idea asta (cred că fusese deschisă o discuție pe la școală), dar e posibil să aibă legătură cu actualitatea, cu contextul nostru din România, cu întâmplările din ultima vreme, dar nu e chiar rea. M-am gândit să scriu despre feminitate și despre cum putem să fim noi mai feminine, sau mai feminini, dacă este cazul. Nu discriminez, băieții sunt bine-veniți, chiar dacă e vorba despre subiecte feminine. În orice caz, fiecare poate să fie așa cum vrea.

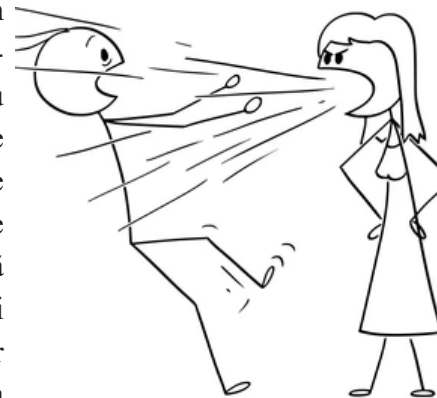
Dacă tu ești o „duduie” care poate, ești mai pe stilul ăla „Tomboy” (cu siguranță ați auzit expresia), și poate nu te identifici, nici cu ceea ce înseamnă, caracteristicile tipice ale unei femei, deoarece în societatea de azi, sau în cultura zilelor de azi, în mod normal, asociem bărbatul și partea masculină cu ceea ce înseamnă putere, forța fizică, competitivitate, poate chiar agresivitate, și așa mai departe... pe când femeile în mod natural le asociem cu creșterea copiilor, perpetuarea speciei, emoție, sensibilitate, fragilitate, delicatețe și așa mai departe. Nu zic că e bine, nu zic că e rău, dar nu cred că trebuie să ne blocăm în termenii ăștia. Cu siguranță există și femei puternice, și competitive, poate chiar agresive, totodată cum există și bărbați poate mai sensibili, emotivi etc. Sub nici o formă nu aș vrea să ne blocăm în ecuațiile astea sau să înțelegeți că TREBUIE să fim într-un anumit fel dacă suntem femei. Nu, eu mă adresez acum aceluia care poate vor să fie puțin mai feminine sau mai feminini, deoarece suntem la o vârstă la care vrem să ne definim stilul, chiar personalitatea.

Astfel am pus laolaltă o listă cu câteva ponturi, sfaturi, idei, cum vreți voi să le ziceți, care să creioneze un pic mai bine ideea asta, de feminitate așa cum o văd eu și nu mă voi referi exclusiv la a purta rochii, fuste, pantofi cu toc, a te machia ș.a.m.d. Sunt și astea niște detalii care într-adevăr întregesc peisajul, și dacă privești din exterior ai 100% senzația că da, vorbești de o persoană feminină, dar nu totul se rezumă la asta, deoarece se întâmplă să vezi o persoană care pe exterior arată exact așa: coafată, cochetă, elegantă, lista poate continua. Iar în momentul în care deschide gura, se termină complet, pentru că îți dai seama că de fapt e o FEMEIE FEMININĂ! Vocea nu e neapărat un factor pe care îl putem controla, dar discursul, da. Ideile ce le scoți pe gura, da. Eticheta și manierele pe care le ai la masă, da. Eu consider că toate acestea întregesc, peisajul de FEMINITATE

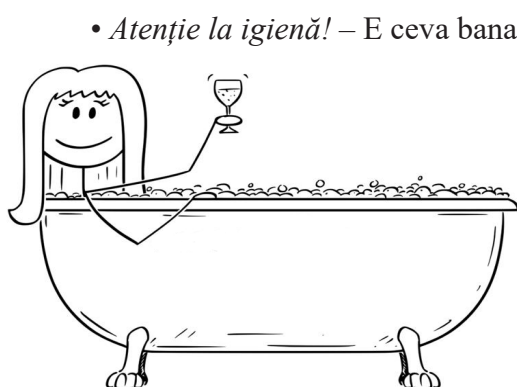

• *Șlefuieste-ți discursul!* – Imaginează-ți când vedem pe stradă o domnișoară destul de îngrijită, elegantă, frumoasă, iar în momentul în care deschide gura... Și aici nu mă refer la voce, dar poate face dezacorduri, ceea ce spune nu are logică, „vorbește mult, prost și fără rost”, poate are tonul prea ridicat sau chiar țipă și înjură excesiv. Lucrurile astea vin în contradicție directă cu imaginea aceea frumoasă și feminină, rupându-se vraja și filmul. Evident că există și situații speciale, dar e una când o facem des ca și cum ar fi un reflex, și alta când se întâmplă ocazional. Propunerea mea? Să fim atente la ce scoatem pe gură!

• *Stai dreaptă!* – Punctul acesta face ușor tranziția către partea exterioară, și mă refer la postura pe care o avem. Indiferent că mergi pe stradă, că ești la școală sau la calculator, că vorbești cu cineva, poziția în care stăm denotă seriozitatea noastră. Și sincer nici nu arată bine să stăm cu umerii aplecați în față și cu capul în jos. Evident, nu putem face asta din prima, dar în timp, implementând asta în obiceiurile noastre, vom reuși să stăm mai drepte/drepti. Nici ca un robot ca să pari rigidă, dar o poziție relaxată, cu spatele drept, și un zâmbet ușor, e ceea ce trebuie.

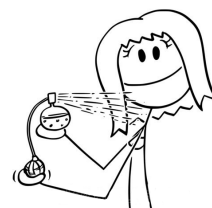

• *Atenție la igienă!* – E ceva banal, nu? Toată lumea cunoaște asta, dar eu nu prea cred, și trebuie insistat, **BĂTUT ÎN CUIE**, ca să rămână fixate în memoria noastră. Nu îți trebuie nu știu ce creme scumpe (știți voi de care), dar spălătul pe dinți, pe corp, pe față, este **OBLIGATORIU**. Bine ar fi să avem grijă de exteriorul nostru și din acest punct de vedere. Să avem unghiile îngrijite, părul mereu curat etc. Cel mai important e să fii curată!

• *Poartă măsura și materialul potrivit!* – Nu e ok să porți haine cu una sau două măsuri mai mici, pentru a părea nu știu cum. Poartă hainele după mărimea ta, iar dacă vrei să îți pui în evidență talia, folosește o curea, pentru gât un colier, etc. Nu trebuie să porți cei mai mulați blugi ca să stai înțepenită toată acolo. Există atâtea variante! Să nu uităm de material, care contribuie destul de mult la imaginea noastră. Chiar și combinațiile de blugi cu o haină ce are dantelă, sau o cămașă satinată, sunt feminine. Totodată, mai există și concepțiile că fetele trebuie să aibă părul lung. **NU! EXCLUS!** Dacă îți tunzi părul, și îți asortezi hainele într-un mod corect, nu ești băiețoasă! Poartă ceva ce să te facă să te simți feminină!

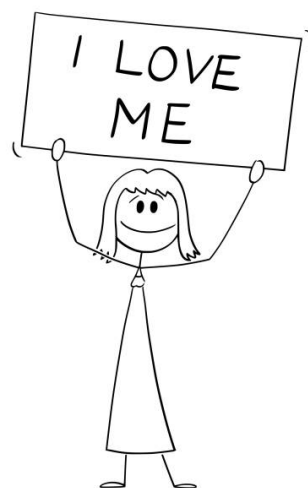

• *Machiajul și parfumul* – E important ca machiajul pe care îl purtăm, să accentueze frumusețea noastră, nu să ne schimbe în total altă persoană. Mirosul contează și el. Nu turnăm toată sticla pe noi ca să lăsăm în urma noastră o dâră de intoxicație, dar nici deloc.

• *Cultivă-te!* – Aici vreau să leg partea exterioară de cea interioară. E frumos să fii cochetă, bine îmbrăcată, să miroși bine, să arăți bine, dar mult mai important e ceea ce gândești. Nu e important să fii o FEMEIE FEMININĂ dar e important să fii o FEMEIE DEȘTEAPTĂ! Cultivă-te, citește, călătorește, poartă conversații inteligente. Încearcă să-ți dezvolți interesele, să ai cunoștințe din cât mai multe domenii în orice formă consideri tu!

• *Iubirea de sine* – a te accepta pe tine așa cum ești și de a te iubi în forma în care ești. Nu cred că pentru a fi feminină trebuie să arăți într-un anumit fel. Nu trebuie să fii neapărat slabă, grasă, voluptoasă sau să ai forma aia de clepsidră. Nu e neapărat să fii model de la Victoria's Secret sau să ai un păr perfect. Ar fi bine să ne acceptăm așa cum suntem. Și cu vergeturi, și cu celulită, și cu kilograme în plus sau în minus, iar exemplele pot continua la infinit, deoarece noi avem minunatul „talent” de a scoate și a găsi defecte acolo unde nici nu sunt. Încrederea în sine denotă feminitate.

Astea sunt câteva puncte la care m-am gândit eu. Desigur că există mult mai multe, dar ăe acestea le consider esențiale. Feminitatea nu se definește doar prin stilul vestimentar și aspectul exterior, ci este scoasă în relief prin atitudinea și comportamentul pe care noi îl manifestăm față de cei din jurul nostru.

„Feminitatea nu înseamnă numai ruj, coafuri stilate și haine la modă. Este împodobirea divină a umanității. Își găsește expresia în puterea ta de a iubi, în spiritualitatea ta, în delicatețea, strălucirea, sensibilitatea, creativitatea ta, farmecul tău, grația, bunătatea, demnitatea și tăria ta interioară.” **James E. Faust**

Semințele decepției

-schiță-

Ilie Zvarici – 12D

*Motto: În literatură importantă au totuși cuvintele frumoase.
Și, la rândul lor, cuvintele frumoase dau naștere la acțiuni frumoase.*

Dacă ar auzi astăzi cineva că „În lumea asta numai dragostea merită absolut tot. Restul nu are niciun sens”¹, ar privi cu oarecare semne de îndoială parcursul potențial al vieții. Dacă fără dragoste, viața nu are absolut niciun sens, atunci de ce să mai trăim, s-ar putea întreba cineva? Dacă ni s-ar cere nouă să oferim un răspuns, ar fi incomparabil de greu. Este ca și cum ni s-ar cere să alegem să îl iubim pe tata mai mult decât pe mama. Asta nu se poate; cum nu se poate iubi mai mult unul dintre părinți tot astfel nu se poate exprima în cuvinte de ce dragostea este cheia existenței umane, însăși scopul ei.

Viața este o serie continuă de despărțiri² și tot ea (n.a. viața) este cea care creează tot felul de decepții fantastice pe care omul este dator să le trăiască și să spere neconținut că le va birui. Oricât ar fi de lung sau de scurt, parcursul omului pe pământ este adesea presărat de frânturi de-a dreptul magice, încărcate cu vicisitudini și tribulații menite să-l întărească și să-i formeze caracterul.

.....
.....
.....

Tot astfel se face că, în centrul unui mic oraș, cu o agricultură înfloritoare din estul Turciei, trăia o mamă alături de fiica ei. Ținem să precizăm cititorului că distinsese doamna provin dintr-o familie foarte bogată, cu renume în oraș, care trăiește pe aceste meleaguri de mai bine de 500 de ani și oferă o pâine locuitorilor orașului.

Șermin Yaman era o boieroaică artăgoasă, aprigă și iute la mânie, dar avea niște trăsături oarecum frumoase, ochi care îi sclipeau de voioșie și un trup zvelt aproape potrivit pentru o stăpână. Era o femeie cam de cincizeci și șase de ani, durdulie și mică de statură, ceea ce făcea ca atunci când apărea în public să stârnească râsul tuturor celor care o priveau.

În ciuda acestor cusururi, era căsătorită cu un doctor foarte priceput care avea un suflet de aur și rodul căsătoriei lor a fost o fată minunată, cu părul negru ca abanosul, pe nume Betül. Anii trecând, iubirea lui Șermin pentru soțul ei, Sabatthin, se stingea ușor-ușor, și în locul ei încolțeau ura și disprețul. Când ajungea acasă, boieroica îl ponegrea aspru și îi critica toate deciziile.

În tot acest timp, Betül a crescut și ea, ajungând o tânără frumoasă de optsprezece ani, iar părinții săi au luat hotărârea (mai mult tatăl ei decât mama) de a o școli într-o țară străină, cu o cultură nouă și bogată, și s-au gândit la Franța. Astfel, s-a făcut că Betül era studentă la Facultatea de Drept din Sorbona și avea să ajungă o avocată de succes.

Certurile și neînțelegerile dintre soți sporeau și zilnic atingeau cote alarmante, așa că Sabatthin a luat hotărârea de a divorța de Șermin și de a se recăsători cu o femeie de zece ori mai frumoasă, mai inteligentă și mai sufletistă, care era procuror. O chema Julide și era înaltă, cu un trup armonios construit, cu fața luminoasă și se îmbrăca în rochii drepte ce îi astupau genunchii mici.

Ura și nemulțumirea lui Șermin față de acea femeie au atins apogeul, astfel se face că, în ziua cununiei fostului ei soț cu doamna procuror la clubul din centrul vechi al orașului, Șermin a făcut un scandal monstruos, deranjând pe toată lumea care sărbătorea fericitul legământ dintre doi oameni atât de smeriți și calzi la suflet. În tot acest timp, divorțul celor doi soți încă nu se pronunțase definitiv, așa că Șermin mai avea motive să o tachineze pe Julide. Însă nefericirea lui Sabatthin era vizibilă și, văzând acestea, cumnatul său Demir, care era verișorul lui Șermin, l-a ajutat să divorțeze mai ușor. Șermin nu voia să divorțeze, ci dimpotrivă, voia să-i facă viața un calvar lui Sabatthin. Dar, cu ajutorul lui Demir, visul lui Sabatthin s-a împlinit, iar nemulțumirea lui Șermin a crescut considerabil față de ruda sa

¹ Citat din romanul *Învingătorul* este întotdeauna singur de Paulo Coelho.

² Citat din romanul *Marile speranțe* de Charles Dickens.

Dar, cu ajutorul lui Demir, visul lui Sabatthin s-a împlinit, iar nemulțumirea lui Șermin a crescut considerabil față de ruda sa.

Dar, vai! Dacă i-am creat cititorului falsa impresie că familia lui Șermin „oferea o pâine” locuitorilor orașului, este de neiertat, întrucât nu acesta este adevărul adevărat. Și nici Șermin nu este adevărata stăpână a orașului. Familia despre care era vorba este familia Yaman, a cărei stăpână este Züleyha Yaman, o femeie deosebit de frumoasă, cu trăsături feminine, suplă și cu ochii verzi, întocmai ca o zână. Ea era adevărată stăpână. Cât despre viața sa conjugală, soțul ei era Demir Yaman, boierul orașului, un bărbat înalt, cu o bărbie dreaptă ce îi scotea în evidență puternicile trăsături masculine. Cei doi trăiau o viață fericită, alături de cei doi copii ai lor, Adnan și Leyla, în ciuda dificultăților pe care Șermin le crea lor. Züleyha și Demir aveau o firmă și erau stăpânii a mai bine de jumătate din oraș, având în posesie o mulțime de terenuri unde se cultivau citrice și făceau export în toată Europa.

Invidia lui Șermin pe bunăstarea și prosperitatea familiei Yaman era enormă, așa că, într-o bună zi, și-a sunat de urgență fiica:

– Alo, Betül!

– Da, mamă!

– Ce faci, copila mea?! Ești în Franța?

– Nu chiar, mamă, sunt în avion. Tocmai mă îndrept spre casă. Ajung într-o oră la aeroport. Voiam și eu să te sun ca să-ți dau o veste! De mult așteptam să fac asta...

– Ooo, fata mea, despre ce veste e vorba?

– Vei vedea, mamă, vei vedea...

Misterioasa veste pe care Betül avea să i-o dea mamei sale a trezit în mintea lui Șermin nenumărate semne de întrebare. Se fâstăcea, transpira și se plimba prin casă din stânga în dreapta, doar-doar Betül va veni mai repede cu vestea. Mintea îi era goală, nu mai putea gândi limpede. Tot ce-și dorea acum era să găsească o metodă prin care să facă familia Yaman să ajungă la sapă de lemn.

Totuși, invidia lui Șermin avea urme adânci, pentru că ea era fiica marelui Șeraffetin Yaman, fratele tatălui lui Demir, Adnan Yaman, după cum se lăuda ea de fiecare dată când cineva pomenea de măreția lui Demir sau a Züleyhei. Șermin voia să se răzbune pentru că întreaga avere și toată firma îi rămăsese lui Demir. Ea, aspirantă la titlul de „Prețioasă ridicolă”³ dacă ni se îngăduie să utilizăm acest epitet de o rară plasticitate, voia să-și ruineze propria familie, pentru „trădarea” de care a dat dovadă în trecut.

Timpu s-a scurs, iar Betül a ajuns acasă foarte binedispusă și cu un zâmbet sfidător de sarcastic și de liniștit.

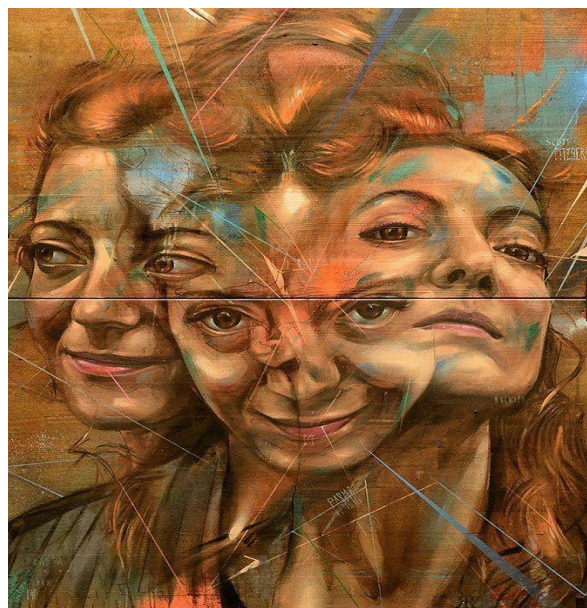
– Bonjour, mamă! salutase reverențios Betül în franțuzește.

– Ce-ai spus acolo, fato? se miră Șermin.

– Te-am salutat, mamă. O, Doamne! Nici măcar atâta nu știi. Bună ziua, mamă! urmă Betül după câteva clipe de tăcere deplină. E mai bine așa? se enervă tânăra.

– Da, Betül, n-am înțeles nimic. Dar lasă asta acum. Ce voiai să-mi spui așa de urgent și de ce ai venit acasă așa, repede, nu mai ai școală?!

– Of, mamă! Am terminat-o de câteva luni, dar am mai rămas în Paris și m-am căsătorit cu un parizian bogat și am așteptat să se soluționeze procesul de divorț ca să-i iau averea.

³ Aluzie la comedia lui Molière, *Les Précieuses ridicules* (1659)

Șermin a rămas șocată.

– La ce te uiți, mamă? Parcă ai fi văzut o fantomă!

– Betül, fata mea, eu nu te mai recunosc. Și, urmă Șermin imediat pe un alt ton, cu câți bani ai reușit să-l escrochezi? parcă-și mai reveni Șermin.

– O, mamă, văd că ai devenit curioasă! Din căsătoria cu prostul de Pierre mi-am însușit cam șase sute cincizeci de mii de lire. Nici nu-l iubeam, dar m-am prefăcut bine, nu?

Șermin a rămas de-a dreptul înmărmurită la auzul acestor dezvăluiri făcute cu atâta lejeritate de către fiica ei.

– Și acum ce urmează, Betül? o iscodi curioasă Șermin.

– Acum urmează să punem în aplicare un plan care să nimicească familia Yaman. Vreau să luăm înapoi ceea ce este al nostru de drept. Züleyha și Demir au condus firma familiei de atâția ani și nouă nu ne-au lăsat nici măcar un bănuț. Se poate așa ceva, mamă?

– Bine, Betül! Dar cum o să facem asta?

– Lasă asta în seama mea.

După aflarea adevăratului motiv pentru care Betül s-a întors din Franța, fața lui Șermin s-a mai înveselit. Imediat a pregătit o masă mare pentru fata ei proaspăt întoarsă de la studii și s-au simțit bine toată seara. Casa în care locuiau Șermin și fiica ei era un adevărat conac, nu la fel de impozant ca cel al Züleyhei, dar era totuși un conac, nu o casă oarecare ca celelalte din oraș. Deci nu ar fi avut de ce să se plângă! Dar așa era Șermin, plângăcioasă și leneșă! Întotdeauna a fost întreținută și ajutată de persoanele care-i erau alături. La început, de către soțul ei, Sabatthin, iar acum, de către fiica ei, Betül. Vai, dar ce femeie! Demnă de milă și de compătimire!

A doua zi, făcând o plimbare prin oraș, Betül a văzut un anunț de angajare la Compania Yaman lipit prin toate barurile și localurile din oraș și s-a gândit că acesta este momentul perfect să acționeze. Prin urmare, Șermin și Betül le făcură o vizită Züleyhei și lui Demir, cu scopul de a o angaja pe tânăra fată la firma familiei, drept avocat. Cei doi primesc propunerea și, din următoarea zi, Betül e angajată la firmă. Treburile merge foarte bine, firma prosperă și toți sunt fericiți.

Au trecut cinci ani și în familia Yaman bate trâmbița de înmormântare. Demir Yaman, stâlpul familiei și cel mai mare boier al orașului, moare printr-un accident de mașină cumplit, dar nu înainte de a-i oferi lui Betül dreptul de a administra afacerile familiei dacă într-o zi se va întâmpla ceva cu el. Și, din mare nefericire, acea zi a venit astăzi. Altfel spus, Demir i-a oferit șansa de a conduce firma după bunul plac, ceea ce Betül și aștepta. Züleyha era de acord, întrucât Betül a dovedit că era de încredere și nu avea nicio problemă cu aceasta. Până într-o zi, când...

Venind la firmă, Züleyha a aflat, verificând ca de obicei niște acte, că lipsesc bani din contul firmei și că au fost vândute terenuri în numele companiei. Ea o bănuia pe Betül, deoarece aceasta a început să se poarte ciudat în prezența ei. La un moment dat chiar s-au certat pentru că Züleyha nu a mai putut ascunde bănuielile și a vrut să afle adevărul. Betül a jignit-o foarte urât și a renegat-o ca rudă, invocând că nu face parte din familia Yaman și că toată averea este în mâinile ei, când, de fapt, proprietarii de drept sunt ea și mama ei.

– Ești o străină, Züleyha, și să-ți fie rușine că l-ai păcălit pe Demir să se căsătorească cu tine. Dispari din ochii mei! Și cei din oraș îți mai spun „stăpână!” Ce stăpână ești tu, mă rog! Hoțo!

– Serios, Betül? Deci așa zici?! Lasă că mai vedem noi. Voi dovedi eu într-o zi cine ești tu cu adevărat. Voi arăta întregului oraș ce ați pus la cale și tu, și scumpa ta mamă! Să nu-mi spui mie Züleyha Yaman dacă nu voi face acest lucru! rosti cu temeritate în glas Züleyha.

Au trecut câteva săptămâni bune și, ca să se convingă de acest lucru, Züleyha a invitat-o într-o zi pe Betül la masă, în oraș, pentru a discuta. Aceasta a onorat invitația și au început să dicute:

– De ce m-ai chemat, Züleyha? o întâpase Betül.

– Vom vorbi în picioare? Ia loc, te rog! răspunse așezat Züleyha.

– De ce m-ai chemat în grabă mare? Ce am putea vorbi noi două? Ce scop ai? spuse parcă mai enervată Betül.

– Nu am niciun scop. Ia loc, te rog! insistă Züleyha și Betül se așeză într-un final.

– Betül, eu m-am săturat de certurile și de scandalurile dintre noi. Sincer, vreau să se încheie. Vreau să ne împăcăm.

– Tu? Vrei să te împaci cu mine, așa-i? se strâmbă Betül înciudată. Züleyha răspunse din cap.

– Ce s-a întâmplat, Züleyha? Nu mă dăduseși în judecată? Nu ziceai că mă vei face să mă chinuiesc?

– Suntem rude la urma urmei. Nu vreau să crească copiii mei în ură și ranchiună.

– Noi nu suntem rude, Züleyha. Eu sunt Betül Arcan, iar mama mea este Șermin Yaman. Cât despre tine, ești doar o străină.

- De aceea mi-ai făcut atâta rău, Betül? Fiindcă nu mă consideri egală cu tine? Fiindcă nu mă consideri rudă?
- Mișcă-te. Ridică-te, Betül. Ridică-te! o îndemnă Șermin.
- Ce era să fac? Să permit ca averea familiei Yaman să-i rămână unei străine? perora neconținut Betül.
- Să mă desculpi în ochii oamenilor din oraș... se mai auzi în final.
- Züleyha zâmbi ironic și rămase tăcută pentru o clipă. Apoi continuă:
- Eu sunt cea care a avut încredere în tine și te-a angajat la companie. Ți amintești, nu? După ce-a murit Demir, eu ți-am încredințat toată averea. Ți amintești, nu, Betül?
- Nerușinatelor! Să vă fie rușine!...
- Demir și mama lui ne-au nedreptățit foarte mult. Trebuia să existe un preț pentru asta. Da, tu m-ai angajat. Ai avut încredere în mine. Iar eu m-am folosit de încrederea ta. Moartea lui Demir a fost un prilej foarte important pentru mine. Am creat o firmă fantomă și mi-am însușit bani. Am vândut terenuri și tu nici n-ai avut habar. Uite, atât de proastă ești Züleyha.
- Când s-au apropiat de Züleyha, aceasta le interogă triumfătoare:
- Șermin, Betül, unde plecați, dragilor?
- Ce lucruri spui, Betül? Din moment ce nu regreti deloc cele întâmplătoare, dragă Betül...
- Apoi, se întoarse special către Betül:
- Vrei să povestești ce ai făcut și sub ochii oamenilor din oraș, Betül?
- Nu regret nimic din ceea ce am făcut, Züleyha. M-am străduit doar pentru ceea ce mi se cuvenea. Voi lua de la tine, bănuț cu bănuț, tot ceea ce mi se cuvine. Aș face din nou totul, dacă ar trebui. Dar dacă tu vrei să ne împăcăm, sigur, poți să faci ceva pentru mine. Să mă desculpi în ochii oamenilor din oraș. Anulează procesul. Poate atunci te iert.
- Dar interveni Șermin și n-o mai lăsă pe Betül să răspundă:
- Mișcă-te!
- Nu, m-am răzgândit. Oricum, nu ai niciun regret. Adică nu ai de gând să-ți ceri iertare. Atunci, nu avem nimic de vorbit. Ai grijă de tine! Ce să zic?
- Din sală încă se auzeau invective:
- Și Züleyha se ridică și plecă.
- Huo! Nesimțitelor! Huo!...
- A două zi, Züleyha se gândi la ceva mareț. Invită tot orașul la cinema, oferind gratuit bilete. La spectacol au venit, cum era de așteptat și Șermin alături de fiica ei.
- Deodată, stăpâna se ridică în picioare și spuse tuturor:
- Bravo! Bravo, stăpână! Bravo! se auzi continuu din rândurile spectatorilor, alături de ropote neîntrerupte de aplauze.
- Se așezară pe scaun și spectacolul începu:
- După ce Șermin și Betül au ajuns acasă, au început să se destăinuie una alteia, ca între mamă și fiică (bine, mai mult Șermin lui Betül):
- Betül, eu te-am angajat la companie. Știi, nu? Am avut încredere în tine și ți-am încredințat toată averea.
- Doamne, înnebunesc! Înnebunesc! rosti înflăcărată Betül. Drăcoanca m-a păcălit! M-a făcut de rușine! Am ajuns de râsul întregului oraș, din nou.
- Betül, ce-i asta? interveni surprinsă Șermin. Ce-i asta, Betül?
- Tu n-ai nevoie de Züleyha, ca să te faci de râs, copila mea! o persiflă dinadins Șermin. Te descurci foarte bine și singură!
- Demir și mama lui ne-au nedreptățit foarte mult. Trebuia să existe un preț pentru asta. Da, tu m-ai angajat. Ai avut încredere în mine. Iar eu m-am folosit de încrederea ta. Moartea lui Demir a fost un prilej foarte important pentru mine. Am creat o firmă fantomă și mi-am însușit bani.
- Mamă, taci, te rog, că oricum, sunt foarte supărată! rosti oarecum rănită Betül.
- Betül, Șermin, ce se întâmplă? le iscodi curioasă o prietenă de-a lui Șermin.
- Sigur că ești supărată, dacă nu ești cu capul pe umeri! Tu ești cretină, fato? Ești proastă? Eu nu ți-am zis să-ți pui mintea la contribuție? Nu ți-am zis să te gândești la fiecare pas? Să te gândești de o mie de ori și să acționezi o dată! Chipurile, ești absolventă a Sorbonei! Mă faci să râd! Poți să termini și zece facultăți! Ai văzut-o pe femeia aia! E absolventă de școală primară. Te-a
- Am vândut terenuri și tu nici n-ai avut habar. Uite, atât de proastă ești Züleyha.
- Aoleu! se auzi din public.

Toate acestea, Șermin le spuse dintr-o suflare.

– De unde era să știu că mă va filma? M-a chemat să vorbim.

– Trebuia să știi, să te gândești! Femeia aia te salută? Nu. Trebuie să te gândești... Atunci, de ce mă cheamă? Are vreun plan? Tu te-ai dus cuminte, te-ai așezat în fața ei și-ai zis: „Ce frumos v-am escrocat! De ce ai avut încredere în mine?” Mai lipsea să semnezi un act care arată că ești hoț! o atacă vădit Șermin.

– Mamă, taci odată! Taci! se plânse amărâtă Betül.

– Ai apărut la cinema. Acum scoți și-un disc. Îl numești „Balada hoței”. Iar pe partea cealaltă pui un cântec popular și cânti cu patos cum ai escrocat familia Yaman. Nu-ți face griji, că distribuie Züleyha discul. Ai deveni foarte celebră.

Așa își încheie Șermin tirada pornită împotriva propriei fiice.

.....

Tot ce putem spera este ca Betül să prindă măcar acum ceva la minte. După cum spuneam, fără dragoste, viața nu are niciun sens. Fără un scop anume, am pluti în derivă. La fel a făcut și personajul nostru amărât. Nu a iubit nici familia și nici buna-cuviință. A ales banii, dar vedem că în final banii nu au ales-o pe ea. Viața a despărțit-o pe Betül de familia ei și chiar de propria mamă, care, după ultima discuție aprinsă cu singura persoană care îi mai era alături, a renegat-o ca fiică și a alungat-o din conac. Nici Șermin nu și-a învățat lecția încă. A continuat să trăiască în ură și în dușmănie cu adevărată stăpână a orașului, doar pentru că se simțea nedreptățită.

Încă un învățământ pe care îl putem extrage din scurta noastră istorisire poate fi următorul: „Numai iubirea și credința aduc mângâiere în toate necazurile omenești”. Dacă personajele acestea vor învăța ce înseamnă buna-purtare, ne vor transmite și nouă, posterității, valori etice și morale demne de luat în seamă

Boghian Cristina Mihaela- 9E

Seara în care te-am întâlnit, străine!

Livadaru Sara - 10F

L-am întâlnit într-o seară. O seară senină cu un cer încărcat până la refuz de strălucirea astrilor. O seară neobișnuit de liniștită.

Era așezat pe iarba ușor umedă din parcul de la marginea satului. Ochii mei au rămas blocați pe imaginea chipului său luminat de razele difuze ale lunii pline. Clipeam rar și respiram precipitat și sacadat din cauza inimii ce-mi trepida gălăgios în piept.

M-am holbat la ființa sa parcă dumnezeiască până îmi simțise prezența. Când privirea sa m-a fixat, am simțit cum stomacul mi s-a strâns dureros. Toate simțurile îmi erau alertate și așteptam curioasă reacția sa care nu a întârziat. Fără să tresară sau să se miște, mi-a făcut semn din cap să mă apropii. Ascultătoare, cu pași mecanici m-am îndreptat spre el și m-am așezat cuminte pe iarbă aproape de dânsul. Îi urmăream fiecare expresie și în momentul în care buzele sale subțiri au schițat un zâmbet slab, inima mea ratase câteva bătăi și gura mi s-a uscat de emoție.

Fără să scoatem vreun sunet, comunicam tacit. Toate acele senzații îmi erau atât de necunoscute și doar simplul gând că prezența străinului mi le provoacă, m-a făcut să le ador, să ador străinul. În acea liniște împăciuitoare m-am îndrăgostit. Era o dragoste puerilă, simplă și puternică.

Îi admiram trăsăturile subliniate de lumina propagată pe chipul său și în interior mă întrebam dacă era într-adevăr real. Linia maxilarului său, atât de bine definită încât mă puteam tăia în ea, bărbia ușor ascuțită, buze subțiri, palide, nasul drept, pătat de pistrui ce se aliniau în constelații conturându-i farmecul în eminența sa, mă fascinau atât de mult încât puteam jura că aș fi avut răbdarea de a-i număra fiecare punct, chiar și pe cele abia vizibile; cu ochii întunecați, umbriți de gene lungi ce-i mângâiau lin pomeții de fiecare dată când clipea, sprâncene drepte și o frunte

lată pe care poposeau liniștite niște șuvițe buclate, mai negre decât culoarea în sine, toate acestea formau fața ce m-a copleșit întru totul.

Acela a fost momentul când am înțeles de ce muzele marilor poeți erau întruchiparea cea mai divină a frumuseții, de ce idolatrizau imaginea persoanei de care erau amorezați.

În acele clipe puteam scrie poeme întregi, dar nici unul nu-i putea cuprinde adevărata frumusețe. Îmi era teamă să-mi desprind privirea de pe el sau chiar să clipească, îmi era teamă că o să dispară precum un abur, că era doar o plăsmuire a imaginației mele nebune.

Nu știu cât timp trecuse de când stăteam unul lângă celălalt, dar știam că momentul despărțirii noastre era mai aproape ca niciodată. Am continuat să-i urmăresc mișcările ușoare, modul grațios în care s-a ridicat și mă simțeam complexată de diferența de înălțime. Ochii mă ustureau și lacrimile ce îmi murdăreau obrazul îmi aminteau că nu am clipit de mai bine de un minut, dar acea usturime supărătoare a fost copleșită de durerea plecării sale, când cu o ultimă fluturare a mâinii, străinul s-a pierdut în întuneric.

„Adio, Străine!” am șoptit și trupul mi-a căzut inert pe pământ.

Era sfârșitul. Un sfârșit dulce-amăru.

Soul Eater

Sorohan Ștefan-10F

Este ora 5 dimineață. Soarele apare dintre nori așa cum și noi ne ridicăm din pat într-o zi de luni. Ridic pătura. Frig. Închid ochii. Pătura, singura mea scăpare din chinul care mă bântuie și astăzi. Un scut ce avea putere doar asupra mea. Un sunet slab din întunericul camerei mele se aude la fel de tare ca bătaia unui clopot. Mă ridic. Deschid ochii. Dintre nori, apare o figură cunoscută. Acum camera se scaldă într-o lumină caldă, plăcută. Din întuneric, apare el.

-Nu ai de ales. Nu mai ai timp, trebuie să vii cu mine.

Cu un nod în gât, răspund încet:

-Dar mai am timp. Ai venit devreme. Eu doar...

-Încerc?

O tăcere de mormânt se așterne între noi. Nu mă așteptam să îl văd acum, AICI. Trebuia să trag de timp.

-Sunt și alții ca mine. De ce eu? De ce noi?

-Doar voi purtați lucrul pe care îl caut.

Nu aveam voie să întreb, dar știam ce vrea. Sunt corupt, neatent. Și continuă:

-Nu sunt disperat, dar nu îmi place să aștept.

Știam ce urma să se întâmple. Închid ochii. El tace. Eu tac. Simt o durere ce mă împiedică să respir. Inima bate mai tare și mai violent. Oasele mele erau acum la fel de grele ca osmiul în stare pură. Mă prăbușesc. Deschid ochii. Stă în fața mea.

-Mi-e milă câteodată și acționez repede, dar acum...o să mă bucur de moment. Am așteptat prea mult. Ești primul. Ești perfect. Ridică-te!

O forță uriașă mă pune pe picioare și venele

Boghian Cristina Mihaela-9E

mele își schimbă culoarea într-un alb metalic. Simțeam că pot despica Pământul în două, dar nu puteam să-l bat. Nici măcar să-l ating. E invincibil. Nu are corp. De aceea cere altceva.

Începe să se înfrupte cu un deget din lichidul ce-l scoate din venele mele și, încet, revin la starea lor inițială. Pe măsură ce el se hrănea, fața i se lumina. Liniște. Știam că nu mai aveam scăpare. Dar am să...

-Să mai încerc o dată.

Îl lovesc cu puterea rămasă, dar nici măcar nu simți. M-a lăsat să-l lovesc. De ce? Era ceva ciudat. Era moale. Pumnul meu încet trecea prin "corpul" lui uscat și rece. Dar altceva era cald. Era...plăcut. Atingerea lui era precum a Soarelui. O forță uriașă cu o căldură uriașă. Și energie. Îl prind de mână și îl arunc în sus. Mâna lui rămase în mâna mea. Restul a dispărut în neant. Mâna începe să ardă cu flacăra de culoare violet, lăsând în urmă un mesaj.

„Te-ai trezit. Acum mergi la școală. Te-ai trezit. Zi frumoasă.”

Război

Ioana Negrea-11F

Capitolul I

Război.

Un singur cuvânt. Acest cuvânt ce-mi descrie realitatea. Mă aflu pe front, rănit. Nu știu ce să fac.

Haos, asta este în capul meu. Îmi place să cred că sunt un om logic, cu o gândire rațională, dar acum, în acest moment nu pot. Sunt pierdut. Vreau să mă ridic. Nu pot.

O lume care arde în jurul meu, care vrea să mă înțeleagă sau... eu vreau să mă înțeleagă, dar nu se va întâmpla asta niciodată.

Sunt obosit și rănit. Mintea nu-mi este limpede. O să dorm puțin și când o să mă trezesc o să-mi reiau șirul gândurilor, dar oare pot dormi pe timp de război? Nu contează, tot ce trebuie să faci ca să dormi este să închizi ochii și nu mai gândești.

Asta și fac, închid ochii, dar aud pe cineva. Vine aproape de mine, mă împinge, presupun cu piciorul, se apleacă și îmi pune mâna la gât. Strigă către cineva „este încă în viață!”, apoi se aud iar pași.

Deschid ochii puțin, văd fețe cunoscute dar nu știu cui să le asimilez, conștiința mi se duce treptat, aș cere o foaie de hârtie și un creion, dar corpul nu mi se mai supune, vreau să scriu, dar ce să scriu? Cui să scriu? Gândurile nu mi se mai adună, apoi îmi amintesc, sunt rănit, este război, dușmanul probabil că este aproape, nu mai gândesc logic, vreau să dorm. Atunci ochii mi s-au închis, mi-am pierdut conștiința.

Când m-am trezit, eram la spital, totul

era curat, paturi albe, oameni care dormeau tăcuți supravegheați de asistente ce, ca pisicile, mergeau tăcute printre paturi ca să examineze pacienții. Sunt confuz, dar nu mă surprinde unde mă aflu, sunt obosit, vreau să dorm, să nu mă mai trezesc, pare un coșmar,

-Cum vă simțiți?

Când mă întorc dau cu ochii peste o asistentă slabă, dar înaltă, nu prea frumoasă, ce are în ochii verzi o voință și o bunătate ce mi se păreau cunoscute, dar pierdute în timp. M-a surprins acea privire, o urăsc, dar în același timp vreau să-mi aduc aminte de ceva. Ce? Nu știu. Crezând că nu o aud mai întrebă o dată:

-Cum vă simțiți? Aveți dureri?

-Mă simt de parcă vreau să mor.

Ea râde. Zâmbetul ei era de o frumusețe rară. Arată ca o zeiță în acest moment. Deși e la spital cu atâția pacienți răniți care mor, ea râde, de parcă nu a lovit-o greul vieții, de parcă războiul nu a început.

-Fiți serios, vă rog, zâmbetul i se stinge, dar privirea din ochi nu.

-La ce vă trebuie?

-Serios că mă simt așa, dar presupun că nu mă credeți. Domnișoară, sunteți drăguță să-mi aduceți o foaie și un creion?

-La ce vă trebuie?

-Doresc să las o ultimă scrisoare, deoarece cred că dușmanul va câștiga acest război, început de atâtea vreme și care pare necunoscut timpului deoarece nu se mai termină.

Privirea ei s-a schimbat, atâtea emoții ce credeam că nu o să le văd pe fața ei de zeiță s-au arătat, uimire, teroare, înțelegere și tristețe. Nu înțelegeam de ce, printre ceilalți pacienți era însuflețită, eu nu am răni ca ei, poate ei au dus lupte mai grele. Oftează, nu-mi dă răspuns, pleacă și după câteva minute se întoarce cu mai multe foi și un creion, le așează elegant pe masă, apoi îi cade o lacrimă ce redă atâtea iluzii, nu credeam că o să plângă, nu vreau să fie din cauza mea. A ieșit aproape fugind pe ușă, știu că nu o să mai revăd niciodată, dar există o mică speranță și trebuie să-i spun că sper să câștig războiul.

-Ce vrei să scrii? Mă întreabă celălalt vecin, din stânga mea, care spre uimirea mea nu pare să sufere răni sau leziuni. Un bărbat în jur de 27 de ani care avea o mustață neagră ce îi acoperea jumătate din buza superioară, părul la fel de negru era ondulat. Ce mă impresionează la el cel mai mult sunt ochii verzi, în adâncimea lor se reflectă un geniu.

-Vreau să scriu o ultimă scrisoare familiei, domnule...

-Mitică! Spune-mi Mitică, până la urmă așa îmi zice toată lumea.

M-am speriat, nu credeam că o voce așa groasă poate atinge o notă așa înaltă. Când m-am uitat în jur să văd dacă cineva este la fel de speriat sau deranjat am văzut aceeași pacienți care dorm. Iau foile și creionul în mână sperând că nu o să mai vorbesc cu Mitică.

-Să știți că este frumos să vă prezentați înapoi, mi se pare că dumneata ești un domn foarte interesant, deși ați făcut-o pe biata domnișoară să plângă.

-Mă numesc Tomas, spuneți-mi Tom, după cum obișnuia lumea să-mi spună. Cât despre domnișoară, îmi pare rău, dar nu i-am putut cere scuze, mi-a adus aminte de ceva ce speram să uit, și șoptind spre mine, ceva ce probabil încercam să uit. Cât despre ce scriu, este o ultimă scrisoare adresată familiei mele.

Sunt șocat, i-am zis atâtea lucruri deși nu vreau să vorbesc cu el. Mă simt încolțit, acest om, de abia cunoscut poate afla informații de la mine prea ușor. De ce vorbesc? De ce simt nevoia să vorbesc?

-De ce să scrieți, nu este ca și cum nu vă veți mai vedea, doar dacă... dar nu pareți genul, văd în dumneav-

oastră o dorință în a câștiga acest război. Doresc să îți spun dragă Tom că am văzut mulți oameni ca tine, toți cred că pierd, dar se întorc pe calea victoriei. Doresc totuși să-ți adresez această întrebare: ce înseamnă acest război pentru tine?

Capitolul II

Acasă, nu știu multe despre acest cuvânt, nu îl înțeleg prea bine. Pentru mine este o clădire normală, ordinară, unde se petreceau cele mai triste zile din viața mea. Părinții mei s-au căsătorit, cât aș refuza de mult ideea, doar pentru a fi căsătoriți, nu din iubire. Se certau zilnic, bani, casa, copii, religie, bunicii mei, educația mea, îi iubesc sau cel puțin așa cred, cât despre ei nu mă iubesc. Mama îmi mai arăta afecțiune până în momentul în care s-a născut sora mea. Locul acela... unde nu simțeam căldură și iubire, acolo ziceam celorlalți copii că este acasă.

Îmi amintesc de servitoarea casei, o femeie în vârstă, cu un ochi de sticlă și foarte arțagoasă. Se lua de mine orice aș fi făcut, astfel eu, fiind copil, îi cream mai multe probleme. La un moment dat a țipat la mine că am intrat încălțat, a doua zi am adus lut din grădină și am împrăștiat pe tot covorul. Seara când a venit mama i-a spus totul, dar ea numai m-a ciupit jucăuș de obraz, în timp ce servitoarea se uita furioasă la mine. Deși nu părea, era mereu în slujba stăpânei, spunând toate bârfele din cartier și având grijă ca toate lucrurile să fie în ordine.

Doresc totuși să-ți adresez această întrebare: ce înseamnă acest război pentru tine?

Mama era o femeie mititică, cu părul negru care mirosea a flori, luxurioasă, dintre toate bijuteriile perlele îi plăceau cel mai mult. Când mi-o imaginez, o văd cu fața ei plină de machiaj și rochia ei, lungă și neagră, pe care o lua la cele mai importante ocazii. Nu era credincioasă, luându-se după tatăl ei, un ateu bătrân de care nu prea îmi amintesc, deoarece era în dezacord cu tata. Ea venea mereu târziu, fiind plecată în oraș cu prieteni, și când venea îmi aducea ori o jucărie ori ciocolată și mă săruta pe frunte, rămânând rujul ei roșu imprimat pe piele, și căldura ei imprimată în suflet.

Aveam 6 ani când mama i-a deschis ușa unui om înalt, ce-i drept, destul de slab, nu era frumos, nu se potrivea cu mama și nu se compara cu frumusețea ei, când l-am văzut, credeam că lumea mea se sfârșește. Părul lui era nepieptănat și castaniu, cu șuvițe mari de păr, nu era stilul mamei, ea se plimba cu domni, dar totuși m-a forțat să-i zic tată. Un cuvânt ce trebuia adăugat în lista de cuvinte neînțelese. Toți copiii mă laudau pentru că acel bărbat este ca un erou, luptând pentru libertatea românilor, îmi plăcea atenția lor, dar parcă descriau pe altcineva, cel pe care îl știam era sever, nu îi plăceau multe, când se enerva, mai ales la băutura, ne bătea și se certa cu mama în fiecare zi.

El m-a dus prima dată la biserică, fiind creștin înfocat și spunându-mi că de aici trebuie să învăț cel mai mult, deși mamei nu-i plăcea acolo. Liniștea de acolo mă calma, era frumos, lumea nu mă ura, nu îmi dădea atenție, eram eu și Dumnezeu, eu și gândurile mele, eu și rănilor mele, eu și începutul unui război, unul fără sfârșit.

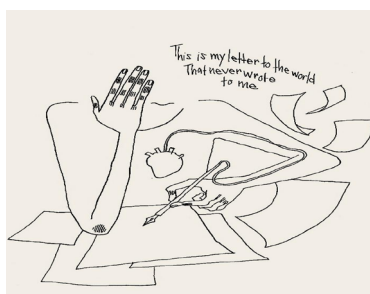
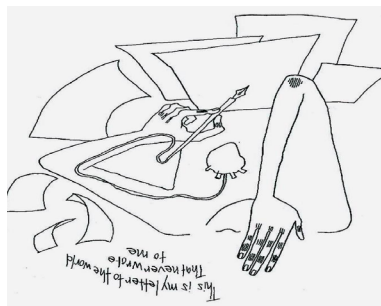
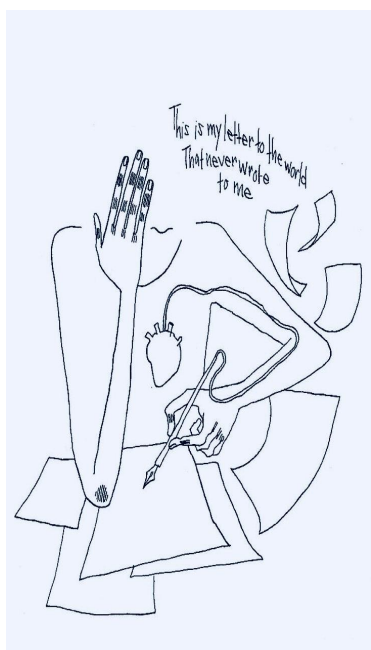
După un an de la venirea lui s-a născut Maricica, momentul în care eu am pierdut atenția mamei. O uram pe fetiță, deși ea nu avea nicio vină. Din cauza ei a venit acel bărbat în viața mea și tot din cauza ei s-a produs schimbarea singurei femei care îmi arăta afecțiune. M-au trimis părinții la școală, un loc oripilant, unde nu eram înțeles, nu puteam forma relații cu ceilalți copiii. Servitoarea bătrână o iubea pe Maricica, cumpărând chiar din banii ei jucării, era un gest de afecțiune pe care mie nu mi l-a arătat și nu mi-l va arăta niciodată.

Nici nu-mi amintesc cum era la școală, nu aveam prieteni adevărați, tot ce știu e că pe atunci am început să nu mai cred în prietenie, toți mă agreau doar datorită, sau mai bine spus, din cauza tatei, uram acest fapt, dar nu-l arătam, când eram nervos sau trist, după școală mergeam la biserică, unde stăteam și câteva ore. Reveneam târziu acasă, preferând să-mi fac temele în parc. Țin minte cum intram pe ușă, venea servitoarea și îmi lua papucii, rânjea, deoarece știa că am dat de necaz, tata se afla pe fotoliu citind scrisori, încercam să nu fac gălăgie, să nu mă vadă, dar totuși ceva nu mergea bine și se ridica încet de pe fotoliu, mă privea în ochi și îmi trăgea o palmă, apoi îmi ținea un discurs despre educația mea.

Zilele astea se repetau încontinuu, parcă erau derulate pe bandă, nici nu știam cât voiam să scap din monotonia asta, din iadul meu. Auzeam pe la alți copii altfel de vieți, poate monotone, dar fericite, unele erau interesante, a mea era formată din zile triste și momente de liniște la biserică.

Chirimbuță Marina-10B

Dacă tu...

Velniciuc Denisa – 10F

Dacă tu ești Frumosul...
 Eu sunt doar Bestia!
 Dacă eu aș fi o carte,
 Tu mi-ai fi povestea.
 Dacă eu sunt doar un simplu
 răsărit,
 Tu ești Soarele în sine.
 Dacă eu sunt ploii de vară,
 Tu ești fericire.
 Dacă tu ai fi prezentul,
 Nu aș vrea să-mi fi trecut.
 Dacă tu mi-ai fi amintire,
 Nu aș vrea ca să te uit.
 Dacă tu ai fi o minciună,
 Aș vrea să mint doar despre tine.
 Dacă tu ai fi o boală,
 Aș vrea să fiu bolnav' de tine.
 Dacă eu sunt doar un om,
 Aș vrea ca tu să-mi fi destinul
 Și atunci când cad în gol,
 Te rog, să-mi fi tu chinul!
 Căci doar tu-mi poți fi și răul,
 Dar și binele deodată.
 Lasă-mă să mor acum, dar tu...
 niciodată!
 Nu uita că pentru mine
 Ești Soarele de pe cer...
 Și de-ar fi să fiu Regină,
 Tu, doar tu, ai fi Regele meu!

Asofiei Bianca-9C

Cine suntem?!

Velniciuc Denisa-10F

Ce aş fi Eu fără tine?
 Ce ai fi Tu fără noi?
 Ce am fi, de nu am fi?
 De fapt, cine suntem Noi?

Fără tine

Sîrghie Abel – 11D

Şi uneori îmi vine
 Să dau foc
 Dorului faţă de tine,
 Să dispară şi trecutul,
 Să văd totul ca pe-un joc,
 Să mai văd doar fumul
 Ce ascunde, silueta din decor.
 Odată cu sentimentele
 Îmi doresc şi eu să mor,
 Căci fără a ta persoană
 Lumea n-ar mai fi la fel,
 N-ar fi vocală, ci doar consoană.
 Ar dispărea orice ţel
 Ca un câine fără stăpân.

Iarăşi...

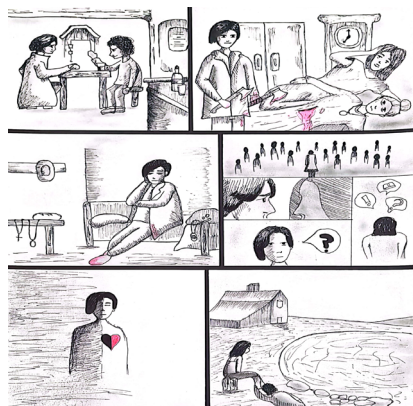
Cazac Veronica-11C

Sfârşit de vară,
 Despărţire,
 Depărtare.
 Şi cine ştie
 Ne vom mai vedea?
 Azi, mâine, un an, doi.
 Te voi aştepta
 Şi azi, şi mâine
 Şi un an sau doi.

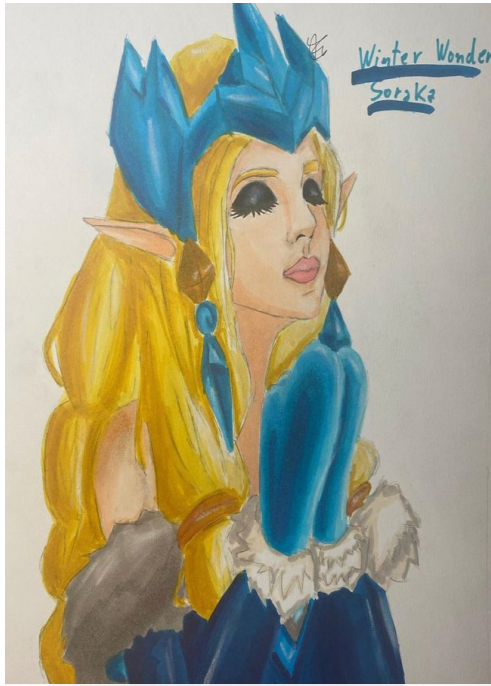
Însemnare

Raţă Camelia-10G

Bejan Magdalena Amalia-11G

Mi-am pus în gând
 Să fiu...
 Să fac...
 Dar ce am făcut
 A fost să tac...
 Un gând major,
 De neînţeles
 Ce ar fi dat vieţii
 Un alt sens.

Maia Pintilie-11D

Maia Pintilie-11D

Noi

Cazac Veronica -11B

Acu' o lună, s-a încheiat un capitol,
cu file nenumărabile,
ce avea ca temă, din păcate,
pe Noi.
Din păcate, da, ne avea pe Noi.
Mi-aș fi dorit să trăim doar acolo
unde trăiam povestea,
unde exista un Tu alături...
unde existam și Eu
ce formam minunatul Noi.
Acel noi care petreceau apusul în doi
și întâlneau răsăritul cu gândul la Noi.

Acel Noi cu ceartă
și acel Noi cu o împăcare dulce.
Capitol încheiat.
Noul capitol începe cu file numărate.
Tu acolo...
Eu aici.
Încă mai există un Tu departe
Și încă mai există un Eu aici.
Acum doar visăm împreună
și luptăm împreună
pentru un sărut la întâlnire
și pentru un sincer te iubesc.

Antiteza-n societate

Velniciuc Denisa-10F

Totul e cu susu-n jos, nimeni nu mai e la fel,

Azi femeia e mascul, iar bărbatul e femel.

Cine poate să-nțeleagă de ce lumea o rezizăm

Dacă viața e o dramă, cum să n-o dramatizăm?

Cum să stai când totul merge, ce să aștepti când toate vin?

Căci pământu-i ș-acum rece pentru cei ce nu mai vin!

Înșelător e tot ce văd și ce aud e doar minciună,

Cine să învie viața, dacă nu Mama Natură?

Nu-i păcat să mai iubești, când iubirea-i doar o glumă?

Ce rost are să trăiești într-o lume imatură?
Inima mi-e grav rănită și tot cere ajutor,

Creierul nu-mi mai respiră, că-i în comă de alcool.

Fericirea de altă dată acum a devenit un rol,
Iar eu mimez în continuare că toate acestea nu mă dor.

Și atâtea întrebări încă mă frământă,

Mă tot întreb mereu de ce nimeni nu mă ascultă.

Sau de ce să fii tu, când toți sunt personaje?
De ce să te tot vaiți de dezavantaje?

De ce să nu profiți de oamenii mișeli?
De ce să nu-i înjuri, când îi vezi mizeri?

De ce să-ți pară rău, când îi vezi incuți?
De ce să nu te bucuri, când îi vezi desculți?

Pentru ce să taci, când vrei să vorbești?
Pe cine să înveți, când toți sunt deștepți?

De ce să te mai plângi, când totul merge bine?

De ce să tot renunți la visuri pentru nimeni?

De ce iubirea costă, dar n-o poți cumpăra,
Cu bani sau cu monede, ci doar cu inima?

De ce oamenii pun preț pe haine și averi,
Și apoi se uită cu dispreț la cei ce n-au ca ei?

De ce facem bine doar când se filmează?
De ce cerem mai mult, când alții doar vi-sează?

De ce să fim oameni, când societatea-i junglă?
De ce oare animalele încă ne ascultă?

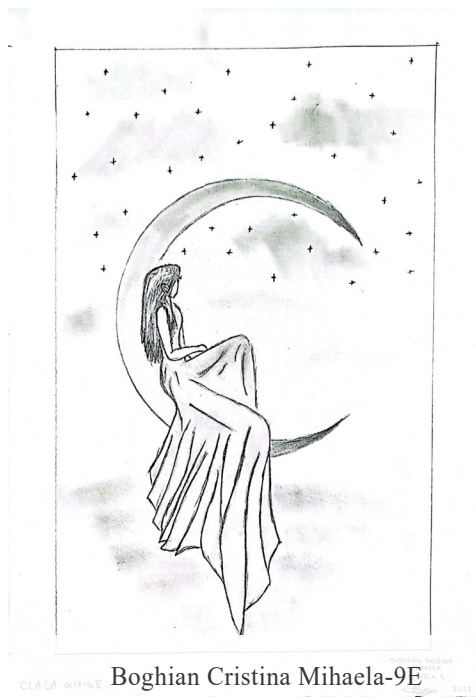
Când noi ar trebui să ascultăm de ele,
Căci în prezent acestea ne-au devenit modele!

Ciudată-i viața acum, ciudați suntem și noi,
O întrebare-mi pun: am trece de-un război?

Boghean Simone-9C

Boghian Cristina Mihaela-9E

Cerul fără nori

Sîrghie Abel - 11D

Nu pot fi
 Și nu pot ajunge
 La cerul fără nori,
 Să te gădesc
 Printre miile de stele.
 Un singur lucru îmi doresc.
 Eu, tu și cerul fără nori,
 Și lumina ta s-atingă
 Acolo unde nu poți să zbori,
 Unde câmpiile albastre
 Să nu se mai termine.
 Doar două siluete să se găsească
 Pe bolta cea cerească,
 Una steaua și ființa
 Fără de care eu n-aș putea,
 N-aș putea să trec
 Podul ce plutește
 Deasupra lacului cel sec
 Și n-aș putea s-aud
 Bărcile de vânt.

Ștefan Ieremie-10B

Renaștere

Apetroaei Mircea-11C

Sclipiri înghițite de nimicul cunoașterii
 Mă scufundă în neliniște și pace,
 Căutând vlaga și sensul nașterii.

Lumina se stinge alergând după timp,
 Neliniștea se lasă și totul s-a oprit.
 Apogeul neînsuflețit decăzând a murit,
 Renașterea luminii e o cursă contra timp.

De cunoaștere limitată avem parte,
 În neștire n-am ajuns prea departe,
 Dar micile mari sclipiri de cunoaștere
 Mi-au oferit puterea de-a mă întoarce.

Acum unde-s nu știu, dar îmi e scris
 S-aduc în întuneric sens speranței,
 Iar odată un renașterea voi fi ucis....

Un amurg tomnatic...

Strugaru Alexia-Gabriela -11G

Înspre amurg soarele e,
Dar în pădurea de aramă,
Mii de frunze-n zeci de culori deja dansează.
Toți copacii înalți valsează,
Într-un dans lin,
Așternând covorul fin,
Când apare Doamna Toamnă.
Florile ce-au scăpat de brumă
Se sumețesc mai spre lumină.
Mii de gângăanii, animale,
Au uitat de hibernare.
Toți în straie de sărbătoare,
Așteaptă cu înfrigurare,
Să apară Prințul Înghețat,
Care se va însura
Cu prințesa lui de-o viață,
Doamna Toamnă.

Sentimente închețoșate

Șmadici Diana-Georgiana - 10D

Cafeaua-mi lasă un gust amar,
O beau în singurătate
Orice aş face acum e în zadar.
Dură cum e ea, prefer această realitate.

Una cu care mă bucur de soare
Și pot să-mi scald picioarele-n mare
Pot să zâmbesc, dar plâng pe interior
Prefer să nu; dar totuși mi-este dor.

Oricâte lacrimi am vărsat
eram cu tine
Acum singură le vărs
nu îmi e bine.
Și ochii-mi plâng cu picături de ploaie
Și norii au fost părtași la cearta din odaie.

M-ai înlocuit cu o poezie
Una brută, nescrisă pe hârtie.
Prefer să rămân eu cea profundă
În care sentimentele inundă
sufletul.

Doar TU

Strugaru Alexia-Gabriela -11G

Surprinzând fiecare apus alături de tine,
sufletul este scufundat în veșnica iubire
pentru tine.
Fiecare moment împreună cu tine
cusut în suflet etern va viețui
pentru că doar tu ai fost, ești și vei rămâne al
meu aur.
Bătăile inimii mele în ale tale le aud
formând fără doar și poate
același suflet și putere
ce nimeni și nimic în veac
nu o poate distruge.
Doar tu,
Mereu în gând îmi ești –
te iubesc.

Nedumerirea

Jităriuc Daria-Mădălina - 10D

Cândva într-o lume uitată
Doi oameni,
un băiat și o fată,
Izgoniți de păcate și durere
Așteptă să le zică inima ce cere.

Împinși de orgoliu și fără putere
Să mai caute prin alte stele
fărâma de speranță moartă,
gândul la trecut le saltă.

Atunci când nici noaptea nu mai era pleneră
În cei doi și-n ale lor suflete
zăreai doar gemete.

Acum norii parcă sunt mai supărați
Tună, fulgeră și ei, uitați
Spate în spate,
pe alte drumuri
Caută liniștea în alte țărmur

Judecata lui Ion

Ilie Zvaric – 12D

*Motto: În literatură importanță au totuși cuvintele frumoase.
Și, la rândul lor, cuvintele frumoase dau naștere la acțiuni frumoase.*

Inițierea

[Povestitor]: Moartea Anei a fost un motiv de mare tristețe pentru familia Baci, însă, pe de cealaltă parte, Ion al Glanetașului nu manifestă aceleași sentimente, acesta își simte sufletul ușurat. – Vasile Baci, părintele Anei, fiind cu inima întunecată de ură și cu sufletul care îi cerea răzbunare este în căutarea căii de a-l pedepsi pe făptaș. În toată goana sa după dreptatea legală sau mai puțin legală, acesta ascultă sfaturile mai multor persoane din satul Pripas.

Prima persoană căreia i s-a adresat, a fost preotul Belciug...

[Vasile Baci]: Părinte, am inima grea... (oftat). În minte îmi crește un gând necurat.

[Preotul Belciug]: Te ascult, fiule! Spune-ți greutatea ce nu-ți dă pace!

[Vasile Baci]: De la înmormântarea necreștinească a odorului meu, simt că aista, Ion, sărăntocul ăla, a adus-o pe fetița tatei în pragul sinuciderii. Vreau să-l bag în pământ cu mâna mea!

[Preotul Belciug]: Departe de tine gândul ăsta, fiule! Să nu te gândești că fapta asta o să-ți aducă fericirea... (oprire). Uite care e sfatul meu, Vasile... Dreptatea o vei primi în instanță, ceea ce numești tu dreptate, e cea mai mare nedreptate și aici, pe pământ, dar și 'colo în cer su- (moment în care este întrerupt de intervenția lui Vasile).

[Vasile Baci]: Voi face dreptate în orice mod, doar să știu că a plătit neisprăvitul ăla (cu tonalitate gravă).

[Povestitor]: În zilele ce au urmat, Vasile s-a gândit și răzgândit până a ajuns la un răspuns. Așadar, acesta îl va da în judecată pe Ion.

Ziua Judecății

[Povestitor]: Iată că a sosit și ziua judecății. În interiorul sălii tensionate se regăsesc localnici din toate clasele sociale ale satului Pripas. Undeva în fundal, este preotul Belciug, în partea opusă este Florica, iar în boxa acuzaților se află Ion al Glanetașului.

În gălăgia sălii se aude o voce fermă de la biroul grefierului.

[Grefier]: Atențiune (cu fermitate)! Ridicați-vă în picioare, intrați completul de judecată! (oprire) – Pentru rezolvarea acestui dosar, au fost acordați șase membri ai consiliului de judecată și un judecător.

[Povestitor]: Jurații și-au ocupat locurile de cinste... Trei se aflau în stânga biroului, trei în dreapta, iar preacinstitul judecător în fața tuturor, la biroul din lemn masiv și scaunul din piele naturală.

[Grefier]: Luați loc! (oprire). Onorată instanță, vă rog, preluați cuvântul.

[Judecător]: Bună ziua! Ne-am adunat astăzi aici pentru a da curs dosarului cu numărul 48 al Tribunalului de pe lângă Judecătoria Armadia. Inculpat: Ion Pop al Glanetașului. Acuzator: Vasile Baci sub îndrumarea Procurorului de caz Șoșoacă Dumitru. Rog martorii să părăsească sala de judecată! Veți fi chemați la momentul potrivit. (în șoaptă) Toate la timpul lor.

[Povestitor]: În liniștea sălii se aude doar vocea cu ecou a procurorului.

[Procuror Șoșoacă Dumitru]: Cu acordul dumneavoastră, vreau să vă prezint acuzația adusă pârâtului, aici de față, Ion Pop. – povestitorul intervine cu replica: Am adus în instanță acest individ pentru actul suicidului făcut de Ana Pop, fiica îndureratului Vasile Baci aici de față! (judecătorul face un gest al aprobării).

(Aici intervine direct cu o voce alarmantă Vasile)

[Vasile Baci]: Aista, necuratul ăsta care mi-a sedus fata, a făcut-o de răsul satului, atât pe ea, cât și pe mine, a camolniat-o sau cum se zice.

[Procuror Șoșoacă Dumitru]: Calomniat (intervine Vasile și zice greșit camolniat). Nu, CA-LOM-NI-AT.

[Judecător]: Liniște în sală! (poc, poc, poc). Acuzații, domnul și doamna mea. Prezumția de nevinovăție este de partea domnului Ion. Pentru a combate nevinovăția și a dovedi vinovăția acestuia, solicit să aduceți dovezi sau martori.

[Procuror Șoșoacă Dumitru]: Îmi cer scuze pentru intervenția reclamantului, onorată instanță. Cât despre martori, nu ducem lipsă de ei. Cu această ocazie, invit în sală primul martor al acuzației, George Bulbuc!

[Povestitor]: Pe ușa sălii intră George Bulbuc, îmbujorat și voios ca după o zi de duminică a satului Pripas.

[George Bulbuc]: Onorați instanți, mă numesc George Bulbuc!

[Judecător]: George Bulbuc, pune mâna pe Biblie și repetă după mine! Eu, George Bulbuc, jur să spun adevărul și numai adevărul și să nu ascund nimic din ceea ce știu.

[George Bulbuc] (supus): Eu, George Bulbuc, jur să spun adevărul și numai adevărul și să nu ascund nimic din ceea ce știu. Să încep cu începutul cum s-ar spune. Eu cu Ion, am avut tangențe mereu, dar nu așa avea de ce să mă ascund după sapă. Trebuie să recunosc că omu' acesta ce se află aici, are vână în el, o vână dată de taman Dracu'. Inima lui e întunecată mereu, fătuca aia, Anuca, nu a dus viață bună cu el, a sedus-o, a bătut-o, să-i ia pământul și să... (aici îl întrerupe avocatul):

[Avocat Cristina Molmoc]: Onorată instanță, solicit evacuarea acestui martor din sala de judecată, nu văd rostul insultelor aduse clientului meu!

[Judecător]: Se aprobă! Mărturia îți va fi luată în considerare. (poc, poc, poc)

[Procuror Șoșoacă Dumitru]: În continuare, îl chem în încăpere pe preotul satului, Belciug!

[Povestitor]: Martorul intră, repetă jurământul și continuă cu mărturia!

[Preotul Belciug]: Bună ziua, stimate judecător, stimat juriu de judecată! Chemarea mea pentru acest caz a venit dinainte de a se înfăptui un dosar al judecății, și anume, înainte cu patru-cinci zile de a veni aici, Vasile Baciuc a venit la mine, cerându-mi sfatul. Acesta avea intenția de a-și face dreptate cu propria putere, fără a urma legea. Eu sunt imaginea Bisericii, nu voi oferi niciunui acuzații fără rost. Despre Ion, pot spune că este un om harnic al comunității, uneori are ieșiri neprevăzute, dar nu e băiat rău. Cât am fost eu în satul ăsta, nu am auzit de el să-și atingă consoarta. Ce-i drept, da, a fost împreună cu Ana înainte de căsătorie, dar asta cu acordul ei. După ce s-au iubit ei, Ana a rămas însărcinată, ta-su a bătut-o pe perioada sarcinii și tot satul vuia despre acest lucru.

[Procuror]: Stimate instanță de judecată, permiteți-mi să mă adresez acum dumenavoastră!

[Judecător]: Se aprobă!

[Procuror]: În baza dovezilor aferente acestui dosar, cât și a martorilor prezenți în sala de judecată, nu există argumente clare din care să reiasă prezumția de vinovăție a subsemnatului Baciuc Vasile. Totodată, nu există niciun certificat medico-legal din care să reiasă faptul că subsemnata Baciuc Ana a suferit vătămare corporală pe perioada sarcinii.

[Avocat Cristina Molmoc]: Eu, Cristina Molmoc, în calitate de reprezentant al apărării, doresc să chem în sala de judecată martorii apărării.

[Judecător]: Se respinge! Domnul Procuror, mai aveți martori?

[Procuror]: Onorată instanță, da! Cu aprobarea dumneavoastră, îl chem aici, în fața noastră pe numitul Ilie Onu, participant la o dispută aprinsă între George Bulbuc și Ion Pop al Glanetașului.

[Povestitor]: Intrarea se repetă, jurământul a fost depus.

[Ilie Onu] (calm): Onorată instanță, trebuie să vă zic că domnu' ăsta din cușca acuzaților mereu a avut un comportament problematic. Chiar eu am fost de față la o acțiune violentă la care acesta a participat. Nu s-a lăsat până nu l-a văzut jos pe nătăflețu' ăla de George. Cu Ana, la fel făcea, treceam pe lângă casa lor și se auzeau numai țipete, certuri, oale sparte. Eu i-am zis Anei să nu se ducă după un neisprăvit ca ăsta, dar uitați unde s-a ajuns. Așadar, mai mult ca sigur, femeia aia și-a pus capăt zilelor din cauza traiului de acasă. Aceasta a fost declarația mea, onorată instanță. Permiteți să părăsesc perimetrul?

[Judecător]: Se aprobă!

[Povestitor]: Ion, se aplecă încet către doamna avocat Cristina Molmoc pentru a-i șopti ceva.

[Ion]: Tu, Cristină, tu, mi i-au adus fix pe toți ăștia de mi-s împotriva! Când intră martorii mei, că eu m-am săturat de atâta nedreptate?

[Avocat Cristina Molmoc]: Ioane, ai răbdare, vor veni Florica, mama ta (...), doar să așteptăm să termine procurorul acesta. Și dacă vrei să-ți dau o părere, e cam necopt pentru funcția asta.

[Povestitor]: În timp ce în sala de judecată se dezbătea aprins situația inculpatului, deodată se deschid larg ușile tribunalului și...

[Zenobia]: (agitată și nedumerită): Măi... Da' ce-i aicea? Măi, oameni buni... Măi, oamenii lui Dumnezeu... ci faceți cu baietu' meu?... Am și eu un singur odor pe lumea asta și pe acesta vreți îl luați de lângă mama lui? Rușini să vă fie, lașilor ce sunteți!!!

[Judecător]: Doamnă, doamnă... Ce faceți?! Suntem totuși într-o instituție publică... Liniște în sală!!!

[Zenobia]: Domnu' meu, dacă-mi băgați baietu' în pușcărie, faceți cel mai mare păcat de pe fața Pământului! O să vă bată Cel de Sus și nu are să se aleagă ceva bun din aiaști treabî, vă zic eu!...

[Ion]: (răstit): Femeia lui Dumnezeu, stai potol! (calm). Mamă, te rog eu, liniștește-te!

[Judecător]: Stimată doamnă, dacă nu vă calmați, voi fi nevoit să vă poftesc afară, după ușile Tribunalului!

[Zenobia]: Ghini, ghini, rămân aicea cumincioară! Fir-ați ai dracului să fiți de hoți și afurisiți! V-ați pus toți împotriva! Rușini!

[Judecător]: Doamnă!...

[Zenobia]: (supărată): Na, ghini! Tac, de-amu tac din gură! Eu am un singur copil și am venit aici și l-am apărat în fața voastră! De-amu să faceți cum știți. Ptiiu...

[Procuror]: Domnule Glanetașu, dumneavoastră ce spuneți?

[Alexandru Glanetașu]: Cât despre mine... Eu ce să vă mai spun? A spus nevastă-mea destule. Dați-i crezare ei...

[Ion] (cu capul plecat către avocată): Din rău în mai rău...

[Avocat Cristina Molmoc]: Ioane, ai răbdare ! Stai liniștit, toate se vor rezolva!

[Vasile Baci]: Tu, Zenobio, un băiat ai și tu și ăla-i de ispravă! Fleandura satului...

[Judecător]: Liniște! Liniște în sală!

[Povestitor]: Florica, stând tăcută într-un colț al sălii de judecată, se ridică și spune:

[Florica]: Bună ziua, stimată domnule judecător! Eu nu am venit aici să vorbesc prea mult... Ion a făcut multe greșeli la viața lui, însă este un om bun. Poate una dintre greșelile lui cele mai mari a fost aceea că m-a iubit pe mine, însă destinul ne este potrivnic...

[Judecător]: Mă scuzați, stimată doamnă, dar dumneavoastră sunteți pro sau contra acestui caz?

[Florica]: Da' ce-i aceea pro?... contra? Eu am venit aici să vă zic doar atât: sunt însărcinată... cu Ion!!!

[Povestitor]: La auzul veștii, toți rămaseră uimiți! (chiar și eu ...)

[Florica]: Da, da, așa-i cum ați auzit, ce vă mirați așa? Ion m-a lăsat cu burta la gură. Asta-i problema mea, eu nu știu ce problemă aveți voi și de ce m-ați chemat aici!

[George Bullbuc]: Da' tu când te-ai atins de nevastă-mea!?! Hă???

[Povestitor]: Nici nu apucă Ion să deschidă gura, căci deja intervenise judecătorul:

[Judecător]: Liniște în sală!

[Povestitor]: Zenobia schiță un zâmbet, iar pe fața ei se citea bucuria și împlinirea: va fi bunică pentru a doua oară! În același timp, lui Ion îi curse o lacrimă pe obraz, simțind o bucurie de neimaginat, deoarece, într-un final, va avea un copil cu femeia pe care o iubește din adâncul inimii. Bucuros, încercă să se apropie de Florica să o îmbrățișeze, dar în acel moment, procurorul îi făcu semn să rămână la locul său.

[Vasile Baci] (indignat): Tâlar ce ești, vrei să îți bagi și copilul ista în pă-mânt? Nu-ți este de ajuns câtă nenorocire ai adus fetei mele? Poți să ai tu toate pământurile din lume, că tot un sărântoc și o fleandură rămâi! Dar mi-e teamă că nici nu ai înțeles asta și nici nu vei înțelege vreodată! Fata mea este moartă, copilul tău la fel, iar tu te gândești tot la pământuri și la muierea altuia? (serios, către George): Nevasta asta a ta o să facă aceeași greșală ca și Anuța mea, o să o nenorocească și pe dânsa!

[Judecător]: Stimată doamnă avocat, acum câteva minute ați adus în discuție martorii apărării. Dacă mai sunt ajunși, îi poftesc înăuntru.

[Povestitor]: În sala de judecată intră învățătorul Zaharia Herdelea alături de familia sa.

[Învățătorul Herdelea]: Bună ziua! Am venit astăzi aici pentru a clarifica această situație neplăcută în care este implicat fostul meu elev drag, Ion. (acum, învățătorul îi făcu semn soției sale să tacă). Într-adevăr, acesta are o fire impulsivă și uneori acționează fără să gândească, dar este un om cu un suflet bun, care m-a ajutat de fiecare dată când am avut nevoie. Chiar dacă acuzațiile aduse sunt adevărate, Florica are partea ei de vină. (...)

[Simion Lungu]: (iritat): Ce vină are biata femeie?! Ion e un hoț, un tâlar, și-un netrebnic fără margini, lipsit de rușine!

[Toma Bulbuc]: (nervos): Ion îi leit cu ta-su. Umblă doar după pământ și avere. Săraca Ana... Dacă se căsătorea cu flăcăul meu tare bine mai era... Poate puteau fi fericiți, poate își făceau o casă, o familie adevărată...

[Alexandru Glanetașu]: Mata să-ți vezi de treabă, că eu pe Zenobia am iubit-o și încă o iubesc.

[Titu Herdelea]: Permiteți-mi să intervin, onorată instanță! Eu consider că toate cele întâmplate sunt din vina lui Baci! Dacă acesta nu l-ar fi înjosit și nu i-ar fi călcat în picioare onoarea, nimic din toate aceste incidente neplăcute nu ar fi avut loc. (subtil): Practic, eu l-am sfătuit pe Ion mai demult să îl silească pe Baci, aici de față, să îi dea fata, însă nu m-am gândit că o să se ajungă la moarte de om, din păcate.

[Vasile Baci]: Împielitătule, deci tu ești de vină pentru toate cele întâmplat!!!

[Laura]: Vă rog frumos să ne calmăm cu toții! Consider că Titu nu are nicio vină pentru greșelile pe care le-a comis Ion... Fiecare trebuie să-și asume propriile decizii. Să zicem că, dacă Titu îi spunea într-o zi lui Ion să se ducă cu capul în fântână, el chiar se ducea? Hai să fim serioși...

[Ghighi]: Eu vreau să zic că... (moment în care este întreruptă de judecător)

[Judecător]: Gata! Ajunge! Se deviază foarte mult de la subiect! Aceste detalii nu au nicio relevanță pentru caz.

[Savista]: Vaiii... ați slujba mutat aicișă. Parastas îi a cui? Iu, iu... Multe, multe oameni... Mi-e foame-foame. Colac aveți? Colivă făcut? (către Florica): Tot cu Ion, hă?!?

[Florica]: Vai, Savistă! Nebună mai ești...

[Povestitor]: În timp ce Savista se desfășura, se dezlanțuia și, mai mult decât atât, își făcea și damblaua, judecătorul a luat o decizie.

Verdictul

[Judecător]: În urma tuturor acuzațiilor, instanța a decis sentința. Conform articolului 191 pe 286/1918, Ion Pop al Glanetașului ești acuzat de ucidere din culpă, de loviri și alte violențe, vătămare corporală, încăierare, violență domestică, amenințare, fals intelectual pentru Herdelea, faptă săvarșită în public și omor calificat. Ion Pop ești condamnat la 10 ani de închisoare cu suspendare. Caz încheiat.

...după Ziua de Judecată

[Povestitor]: În urma deciziei luate de judecător, Ion a fost condamnat la închisoare. Aflându-se singur în celulă, mii de gânduri i-au năvălit mintea și sufletul. Neașteptându-se la ceea ce va urma, o zări ca prin vis în fața sa pe femeia pe care a făcut-o să sufere.

[Ana]: Bună, dragul meu Ion! (Ion se încrunță). Nu te bucuri să mă vezi?... (râzând). Ahh, stai, tu nu te bucurai câtă vreme eram în viață, de ce te-ai bucura acum?

[Ion]: Tu?... Aici?... Dar de unde-ai apărut? (speriat) Dispari!!! Ești moartă!

[Ana] (mirată): Poftim, moartă? Nu... Sunt mai vie ca niciodată. Sunt departe de tine, de taică-meu și de tot răul pe care mi l-ați făcut cât am fost în viață. Mai ales tu, Ion... Bărbatul pe care l-am iubit din tot sufletul, pentru care am renunțat la fericirea mea, la George, care, față de tine, m-a iubit, la iubirea tatălui meu... La tot, pentru tine! Și tu m-ai vândut, și pe mine, și pe Petrișor... Propriul tău copil, Ioane... Pentru avere... Pământ... Ți-ai vândut până și demnitatea!

[Ion] (nervos): Taci, taci! Dispaari!!!

[Ana]: Cât de laș ești! Crezi că dacă vei ridica mana la mine, vei ieși degrabă din închisoare? Că o să-ți recuperezi pământurile... (râzând ironic): ... mele?... De ce nu ai ales-o de la bun început pe Florica?... Că nu are nici după ce să bea apă!? Însă, lăsând asta la o parte, te iubea, o iubeai și totuși, m-ai luat pe mine... Ți-ai bătut joc de mine, Ioane! Ai profitat de dragostea pe care ți-o purtam!!!

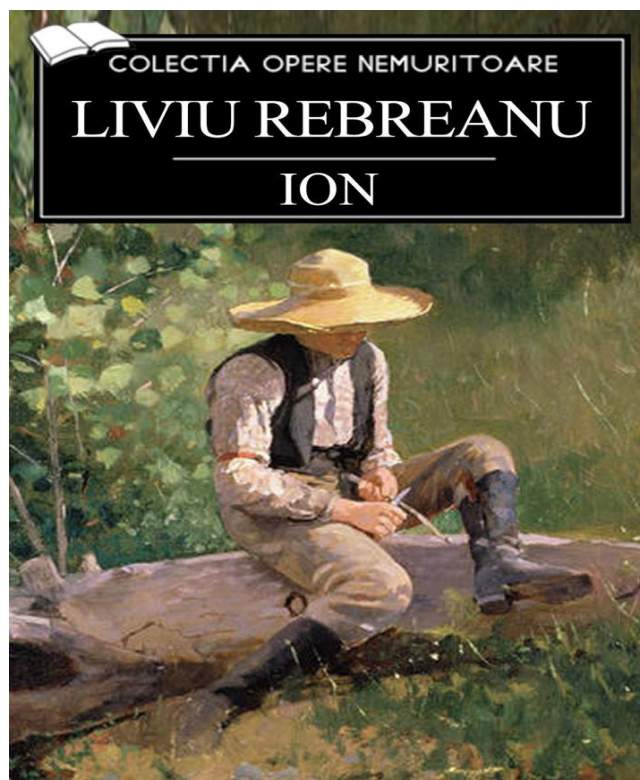
[Ion] (îndurerat): Anuță, am greșit... mult! Dar, să știi că și eu te-am iubit, în felul meu...

[Ana]: Nu m-ai iubit, Ioane! Singurul care m-a iubit a fost George, dar eu n-am știut să prețuiesc dragostea sa. În schimb, tu mi-ai iubit doar pământurile, Ioane!

[Ion] (sincer): Tu, Anuță, sper ca într-o bună zi să ai puterea să mă ierți!

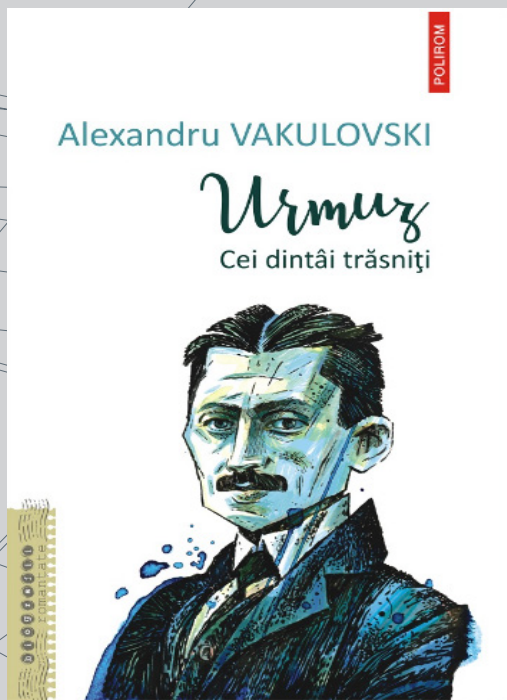
[Ana] (melancolică): Ioane... ai făcut mult rău, foarte mult rău... și nu știu dacă am să te pot ierta vreodată... Însă știu sigur că, până la moarte, conștiința nu te va lăsa în pace și nu ai să te ierți nici măcar pe tine însuși...

Sfârșit!

IV. Lumea „Spiru”

Cărți

Urmuz. Cei dintâi trăsniți de Alexandru Vakulovski

Crîșmaru Răzvan – 11D

Personal, știam de Urmuz înainte să citesc biografia romanțată. Luasem o antologie de poezie românească de avangardă și numele său era aproape omniprezent. Am fost absolut fascinat de felul în care scria acesta. Mi-a placut mult Fuchsiada, printre primele texte urmuziene pe care le-am citit și pe care am putut, deși cu greu, să-l urmăresc până la capăt.

De la început m-a atras ceva la el, era un acel ceva legat de stilul lui Urmuz pe care nu l-am mai întâlnit în literatura pe care o citisem până atunci, cu atât mai mult în literatura română. , și pe de altă parte poate fi extrem de glacial și sardonice, ironizând nimicniciei umane. Urmuz, ca personaj sau, mai degrabă, ca mit, mi se pare foarte interesant.

Cumva toată personalitatea lui este cusută cu o intrigă palpabilă și sincer mă bucur că este așa.

Mi-a plăcut foarte mult să recitesc o selecție din operele lui Urmuz, dar recontextualizate de elementele biografice, am realizat cât de intime sunt de fapt scrierile lui Urmuz. Mi-a plăcut să citesc despre influența sa postum, despre cum a oferit o nouă direcție literaturii române, fapt care a și influențat mai apoi literatura universală prin mișcări precum Dada și Lettrism-ul. Urmuz are un aer distinct, pe care l-am întâlnit la puțini artiști, spre exemplu la bp Nichol, Andy Kaufman sau la David Lynch. Însăși scenele din acel spațiu liminal unde toți scriitorii își trăiesc moartea în liniște și pace, privind viața printr-o gaură de cearșaf seamănă cu o scenă din Twin Peaks. Mi-a plăcut de asemenea faptul că această carte este scrisă ca o operă urmuziană, plină de simboluri mult prea ambiguate de filtrul trăirilor autorului încât să fie pe deplin înțelese.

Poate nu e o concluzie chiar satisfăcătoare, dat fiind și faptul că sunt sută la sută convins de faptul că, în lectura mea, am omis multe detalii. Trebuie să mai asimilez ceva timp atât opera cât și persona lui Urmuz. Cred că frumusețea universului urmuzian stă în lucrurile mici, incomprehensibile, chiar invizibile pe care doar un om ca el le-ar putea vedea sau în care s-ar putea regăsi. Poate că ăsta este și farmecele oricărui contact cu Urmuz, cel puțin pentru mine. În fond, nimeni nu poate ști mai mult despre Urmuz decât și-ar dori Urmuz să se știe despre el.

Ce tip de carieră ți se potrivește? de Donna Dunning

Macoveiciuc Alexandra – 11D

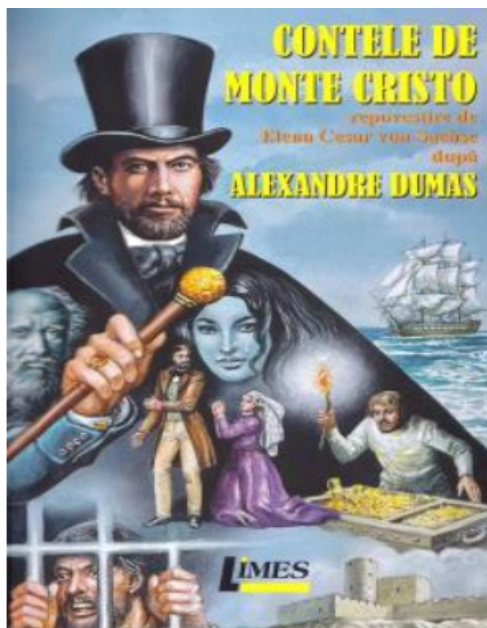
V-ați gândit vreodată cât de important este să ai o carieră de succes? Fie că ești la început de drum și ești nehotărât sau nu ești mulțumit de cariera pe care o ai în prezent, cartea *Ce tip de carieră ți se potrivește?* de Donna Dunning vine în ajutorul tău. Având în vedere că o perioadă lungă de timp muncim, trebuie să o facem din plăcere. Această carte ne ajută să ne descoperim calitățile și să ne folosim cât mai bine aptitudinile și talentele noastre, de a fi împliniți din punct de vedere profesional într-o lume care se află în continuă schimbare.

Autoarea cărții pune accent pe tipurile de personalitate pe care le analizează minuțios aducând cititorului informații prețioase. Se prezintă opt tipuri de personalitate și caracteristicile lor principale sunt împărțite în capitole. La finalul fiecărui capitol îți recomandă să îți faci o fișă de analiză în care să îți notezi preferințele și îți oferă o listă de verificare. De asemenea, include diferențele de dezvoltare dintre tipurile de personalitate prezentate pe parcursul vieții. Cu ajutorul sfaturilor oferite îți poți dezvolta și echilibra viața personală cu cea profesională. Fiecare dintre noi avem un stil diferit de a lucra, de a percepe lumea, de a reacționa în situații dificile, iar dacă vrem să aducem o îmbunătățire, această analiză este esențială. Găsim în această carte mai multe liste cu profesii care ne sunt recomandate în funcție de tipul de personalitate și site-ul <https://www.onetonline.org/>, iar cu ajutorul acestuia putem să aflăm mai multe detalii despre meserii.

Vă recomand această carte pentru informațiile interesante prin intermediul cărora vă puteți cunoaște mai bine și care poate să îi ghideze pe cei dezorientați din punct de vedere profesional.

Donna Dunning

Alexandre Dumas

Contele de Monte-Cristo de Alexandre Dumas

Strugaru Alexia-Gabriela – 11G

Contele de Monte-Cristo este deseori trecut printre cele mai bune romane ale tuturor timpurilor.

Încă din fragedă copilărie, la îndemnul bunicului și a părinților, am făcut cunoștință cu Alexandre Dumas ale cărui romane: „Cei trei muschetari”, „Vicontele de Bragelonne”, „Fiica regelui”, „Contesa de Charny” și multe altele, dar mai ales, „Contele de Monte-Cristo”, m-au fascinat. Acest roman are darul de a te face să trăiești fiecare moment al lui Edmond Dantes, ilustrate de către autor.

Prin simple cuvinte nu pot să redau sentimentele pe care le-am trăit, citind suferințele prin care trece tânărul Edmond Dantes, un modest marinăr, care dorea să devină comandant de navă ca să se poată căsători cu frumoasa Mercedes. Cei mai buni prieteni, Fernand, Danglars și Carderousse îl trădează ca fiind pro Napoleon, este arestat chiar în seara logodnei, și, fără judecată, este încarcerat în cea mai atroce închisoare, D’if, unde va petrece 14 ani din viață. Mercedes se va căsători cu Fernand, iar Danglars devine mare bancher, Carderousse rămânând același șarlatan cum a fost toată viața sa.

În închisoare, Edmond îl cunoaște pe abatele Faria, considerat nebun de gardienii închisorii, însă, de fapt, e un om foarte citit, de o inteligență superioară, îi destăinuie locația unei imense comori. După ce evadează, cu ajutorul abatelui Faria, Edmond intră în posesia comorii și pornește înverșunată să se răzbune pe toți acei ce i-au făcut rău.

La început, am crezut că răzbunarea este dreaptă, însă, treptat, cunoscând cele 10 porunci, gândurile mi-au fost puse la îndoială. Omul poate fi și bun, dar și rău. În sufletul lui trebuie să aibă un loc al toleranței și al iertării. Aceste simțăminte nu știu dacă le-aș putea raporta zilelor noastre, în această epocă a tineretului maxim digitalizat, cu educația neterminată, care înfățișează un defect atât de vizibil al societății și anume omul needucat este măcinat de aceste vicii, de aceea abuzează la incorectitudine și corupție, unde bârfele și urzile au devenit instrumente pentru a parveni, iar astfel am ajuns ca din cele 10 porunci, 7 să devină „hobby-uri”. Însă, noi, cei care avem părinți și profesori buni, mai avem speranța că vom avea un viitor plin de succese și împliniri.

Recomand tuturor cititorilor dornici să parcurgă un roman plin de aventuri, cu mult dinamism, dragoste, dramă și, nu în ultimul rând, încărcat de învățăminte care le vor fi cu siguranță de folos în viitor!

Apocalipsa de Stephen King

Negrea Ioana-11F

Stephen King este un autor plăcut, nu numai de mine, ci de o mulțime de adolescenți, datorită stilului de scriere simplu cu elemente sumbre, dar și prin prezența personajelor în care orice tânăr se poate regăsi

Am ales să prezint Apocalipsa, deși am citit-o acum câțiva ani, mai precis doi, încă rețin pasaje din carte care m-au fascinat. Conform descrierii de pe copertă, romanul prezintă povestea unui „angajat care reușește să scape dintr-un laborator aflat în carantină, neștiind că e purtătorul unei arme letale: o mutație de supergripă care va omorî 99% din toată populația lumii în doar câteva săptămâni”. Trebuie să precizez că romanul are în jur de 850 de pagini, este o lectură lungă, dar palpitantă. Rapiditatea virusului este una greu de imaginat, dar Stephen King reușește să facă povestea să pară una foarte reală.

Ce mi-a plăcut cel mai mult este că protagoniștii, sunt mulți cu povești diferite și interesante, care nu sunt neaparat curajoși și care trebuie să treacă peste multe provocări, până la bătălia finală, unde binele învinge răul, aceștia căpătând personalități demne de a conduce noua societate. Punctul culminant al romanului este reprezentat de moartea unor personaje, fapt care face ca acțiunea să fie una plină de suspans. Simptomele virusului sunt detalii scârboase, dar care sunt caracteristice stilului lui Stephen King, și, iarăși caracteristic lui, sunt momentele care te lasă să te gândești asupra naturii omului, ce este bun sau rău, sau dacă omul chiar ar trebui să se bazeze pe aceste criterii. Citatul meu preferat, spus de personajul meu favorit, Glen, este „Arată-mi un bărbat sau o femeie că sunt singuri și îți voi arăta un sfânt. Dă-mi două și se vor îndrăgosti. Dă-mi patru și vor face o piramidă. Dă-mi cinci și o să-mi dea jos unul”. Glen are multe momente din acestea, de meditație asupra vieții, așa că dacă ești fan psihologie, ar trebui să citești și această carte. Lumea aceasta, unde nu există internet și trebuie să lupți pentru mâncare și apă și nu ști în cine să ai încredere, este una fascinantă și grotescă, descrierile sunt amănunțite, personajele par oameni reali, chiar intri în pielea lor, în mintea lor, gândești ca ei, și unii aleg să-și sfârșească viața din cauza a tot ceea ce se întâmplă, dar nu îi poți învinovăți. Am început chiar să simpatizez cu Harold, un personaj care este prezentat ca fiind un adolescent ciudat, dar la o privire mai atentă este tipicul adolescentului care nu-și găsește locul, astfel se alătură răului. Pe parcursul poveștii chiar am sperat ca acesta să se reîntoarcă pe partea bună. Sfârșitul lui este unul tragic.

Omul negru, cel care reprezintă răul, chiar mi-a plăcut, a fost construit bine, un diavol cu față de om, deși aș fi sperat să se găsească în prototipul sociopatului, el a rămas un simplu exponent al răului, poate chiar unul fantastic.

Punctele slabe nu sunt multe și le voi enunța scurt: prea religioasă. Ce m-a surprins, nu prea mi-a plăcut acest fapt, nefind o persoană religioasă, dar în contextul cărții pot spune că se potrivește, deși se putea găsi un motiv mai bun.

Trebuie să recunosc că am cumpărat cartea mai mult pentru coperta ei minunată. Cei de la editura Nemira Armada, fac o treabă minunată, și fiind prima mea carte de la Stephen King chiar m-a făcut să apreciez acest scriitor. Mai trebuie să menționez că finalul nu este ceea ce aștepti, deși ca într-un basm, binele câștigă, se mai întâmplă ceva fascinant. Dacă sunteți ciudați ca mine și citiți mai întâi finalul și apoi începeți cartea, tot nu vă dați seama ce se întâmplă cu adevărat, ceea ce înseamnă că este o carte bună. Vă las să citiți cartea dacă sunteți curioși. Eu v-o recomand cu toată încredere. 8,5/10

Ne influențează cărțile modul de gândire?

Iliuț Emanuela –11G

Ce sunt cărțile? Mi-am pus întrebarea asta mereu, ori de câte ori găseam o carte bună sau chiar și atunci când nu aveam motivație să citesc. Consider că nu poate exista o definiție a cărților, deoarece fiecare dintre noi le vedem cu totul diferit. Pentru unii sunt doar niște foi care spun o poveste, iar pentru alții e un univers cu totul nou unde aleg să se refugieze după o zi de școală/muncă sau pur și simplu se plictisesc.

Persoanele care citesc, din punctul meu de vedere, sunt mai deschise la nou, acceptă necunoscutul mai ușor și gândesc în perspectivă. De altfel, cititul dezvoltă și atenția distributivă care nu este ușor de dobândit.

Mereu am fost de părere că persoanele care citesc sunt mai inteligente și nu pentru că citesc pur și simplu. Atunci când citim ne stimulăm creierul să formeze noi conexiuni, fiecare carte este ca o provocare. Spre exemplu, dacă citim o carte polițistă este fascinant să încercăm să rezolvăm misterul în același timp cu autorul, însă și mai fascinante sunt finalurile surpriză care te lasă cu gura căscată la propriu.

Prima carte pe care am citit-o, mai serioasă decât poveștile cu zâne, a fost Cosette și Gavroche de Victor Hugo. Încă îmi amintesc acea zi de duminică, clasică zi de duminică în care mergeam la cumpărături cu părinții, dar care a ieșit din tipar, a făcut diferența. Pentru un copil de clasa a IV-a, cartea respectivă este destul de grea, dar mi-o amintesc mai bine decât unele pe care le-am citit în lunile trecute. Atenția și meticulozitatea cu care am citit-o, nu cred că le-am mai avut ulterior și pentru alte cărți. Chiar dacă pare greu la început, este imposibil să citești o carte care să-ți placă și să nu mai vrei să continui.

Cred că cititul este precum orice alt hobby,

nu este pentru toată lumea, dar nu poți să știi dacă îți place până ce nu încerci. Cu excepția cărților din programa școlară, ar trebui ca fiecare dintre noi să mergem într-o librărie și să cumpărăm o carte care ne atrage, fără să fim constrânși de profesori, părinți, bunici etc. Însă este important să ne cunoaștem pe noi. Spre exemplu, eu nu pot citi cărți horror, chiar dacă îmi plac poveștile horror sau îmi plac cărțile SF, dar filmele nu le suport. De altfel, contează și cine scrie cartea, deoarece s-ar putea să nu îți placă stilul autorului, chiar dacă ideea cărții este una bună.

Chiar dacă citim o carte, nu ne putem aștepta la schimbări radicale, trebuie să citim mult și cărți „de calitate”. Toate cărțile merită citite, dar, de multe ori, cărțile pe care noi, adolescenții, le preferăm nu ne ajută prea mult în dezvoltarea noastră. Pe lângă aceste cărți este necesar ca din când în când să mai citim și ceva clasic, poate vom descoperi că de fapt sunt mai bune decât credeam.

În concluzie, cărțile ne pot influența modul de gândire și ne ajută în dezvoltarea vocabularului, emoțiilor și gândirii în perspectivă. Nu contează ce citim, contează să citim!

Muzica pentru mine

Penciuc Lavinia - 9E

Ce este muzica?

Muzica este „totul”. Pare un răspuns simplu, exprimat printr-un singur cuvânt care înglobează în el esența și sensul vieții, pentru că muzica cuprinde tot ce simte omul în toate momentele vieții și când e vesel și când e trist. Răspunsul acesta „totul” l-ar putea da orice om deoarece sufletul său vibrează la sunetul muzicii. Prin muzică, el își exprimă ceea ce simte, muzica ne definește pe fiecare, deci pot afirma că „ești ceea ce asculți”.

Știe oricine că muzica este o artă pe care fiecare o percepe după bunul plac. Nu-ți poate nimeni impune ce gen muzical să preferi, să asculți, să cânti. Doar interiorul tău sufletește îți poate impune, dicta ce să alegi.

De mică am fost atrasă de muzică și dans, de „joaca” notelor muzicale, de ritmul muzicii asociat cu cel al dansului. Deși sunt doar o adolescentă plină de viață, de optimism, sunt totuși fascinată de folclor, tradiție, de „zestrea” lăsată de străbuni, de portul popular, de obiceiuri strămoșești pentru că ele exprimă trăirea profundă a românului autentic, specificul nostru popular, care, toate, ne definesc pe noi ca români.

Am crescut la țară și nu mi-e rușine să recunosc acest

lucru, dimpotrivă mă bucur, sunt fericită și mândră că am avut ocazia de a cunoaște românul adevărat. Bunicii mei, oameni de rând, simpli, harnici, cinștiți, cu suflet curat, m-au infiltrat de mică în tradițiile satului și mi-au călăuzit pașii în acest sens. Mi-amintesc cu drag de serile când îl luam la dans în casă pe bunicul, frânt de oboseala muncii de peste zi și care, din dragoste pentru nepoată, nu mă refuza și-mi ținea hangul.

Totdeauna mi-am dorit să cânt și să încânt pe cei din jur, să-i fac fericiți, să simtă și ei ceea ce simt și eu: fericirea și să uite de tot necazul pentru că muzica alină sufletul, e medicamentul inimii.

Muzica ne definește pe fiecare, deci pot afirma că „ești ceea ce asculți”.

Teama, emoțiile mă copleșeau, dar toate până într-o zi, când le-am învins...da, le-am învins și sunt fericită când îmi amintesc de ziua de 22 ianuarie 2021. Nu pot uita această dată, pe care o păstrez vie în memorie, dar mai ales în suflet. E ziua în care am intrat pentru prima oară cu pași timizi într-o școală de canto. Pot spune că atunci a început totul, că în fața mea s-a deschis o nouă lume, un nou orizont...un nou început. Un debut cu aplauze, după care au urmat spectacole și concursuri care mi-au dat curaj să merg mai departe. Vedeam că pe măsură ce urcam pe diverse scene, lumea mă asculta și mă aprecia, iar curajul meu creștea ca „Făt-Frumos”. Eram fericită și optimistă! Și sunt! Mi-am dat seama că muzica, în general, și cea populară, în special, îmi cucerește sufletul. Între suflet și muzică există o legătură puternică, indestructibilă. În orice activitate a mea cânt, deci trăiesc, cânt în gând sau fredonez.

Nu tuturor celor din jur le place muzica populară. Multe reproșuri mi s-au adresat că nu e la modă, în top etc. Pe moment m-au afectat oarecum, dar am depășit aceste vorbe, acuzații nefondate și m-am ambiționat să merg mai departe. Tot muzica și sufletul plin de trăiri m-au făcut să înving, să fiu apreciată până și de generația Tik-Tok-ului. În concluzie, nu-ți poate impune nimeni ce gen muzical să preferi deoarece gusturile nu se discută, spune un dicton latin *Degustibus non discutandum!*. Deci urmează ce-ți dictează sufletul. Fiecare cu trăirile lui, fiecare e liber să aleagă ce-i place și să nu judece plăcerea altuia. Lumea a judecat, judecă și va judeca permanent! Ceea ce contează este să fii TU și să fii FERICIT! Să trăiești prin muzică ceea ce simți și atunci și muzica trăiește prin tine. Aceasta e tot ce contează în viața fiecăruia: „Muzica e TOTUL” pentru om și va fi mereu!

Tro

De mică am început să ascult muzică, orice gen muzical. Prima melodie pe care am ascultat-o și mi-a plăcut mult a fost o piesă pe care mama mi-a pus-o la vârsta de 7-8 ani, piesa intitulată „Baby” de la Justin Bieber.

De prima dată când am auzit-o am simțit ceva special care mă atrăgea și mă făcea să o ascult încontinuu și nu puteam să mă plictisesc de ea.

Cu timpul, am crescut și pot zice că am găsit stilul muzical în care mă regăsesc și care mă face să simt sentimente de dragoste, tristețe, ură, fericire, dezamăgire.

Trap

Savin Ioana – 11D

Trap-ul și techno trap-ul sunt genuri muzicale care mă fac să mă deconectez de la realitate și să uit de orice problemă. Versurile sunt unice și transmit sentimente pe care nu pot să le descriu. În România, aceste două genuri nu sunt tocmai promovate și mi-aș fi dorit ca oamenii să fie mai deschiși, să le asculte și să le aprecieze mai mult. Multe dintre melodiile din acest gen au în spatele lor o poveste pe care artistul vrea să o împărtășească

cu noi, ascultătorii. Aș putea asculta aceste piese oricând și oriunde.

În prezent, tinerii cu vârste cuprinse între 14-25 de ani sunt cei care ascultă trap și techno trap și de aceea s-a organizat pentru prima dată un festival de trap „Beach, Please!”. Acesta este cel mai mare festival de trap unde au participat peste 60.000 de persoane la prima ediție din 2022. În cadrul festivalului au urcat pe scenă de

la cei mai vechi artiști, la cei mai noi, precum: B.U.G Mafia, Deliric, Puya, Șatra Benz, El Nino, Ian, Oscar, Rava, Yakki și Șapte. Evenimentul s-a ținut pe plaja din Costinești în primăvara anului 2022. Anul viitor este cea de a 2-a ediție la care o să particip și abia aștept să îmi văd artiștii preferați și să cânt cu ei.

Vortex

Crîșmaru Răzvan - 11D

În întreaga sa filmografie, Gaspar Noé are tendința să dezvăluie latura cea mai întunecată a existenței umane, dar în *Vortex* (2021) această latură atinge un apogeu rar întâlnit în orice alt film. În esență, filmul este despre ultimele zile din viața unui cuplu care dezvoltă demență.

Cel mai recent film a lui Gaspar Noé nu se decide dinapurta mărcile specifice stilului regizorului, cunoscut pentru reinventare constantă, cât și pentru remodelarea normelor cinematografice. Nu ezită să șocheze sau să spună o poveste într-un mod cât se poate de frust și (din lipsa unui termen mai bun) uman.

Filmul este destinat tuturor celor al căror creier se va descompune înaintea inimii lor". Întreaga atmosferă vibrantă a primei scene începe să se dizolve atunci când personajele poartă o conversație, în aparență, fadă despre cum „viața este un vis prins într-un alt vis”. Puțin „research” despre contextul nașterii acestui film, cel puțin în viața personală a regizorului, poate dezvălui și, în același timp, poate adăuga o dimensiune mult mai profundă asupra sensului acestei replici, care reverberează pe tot parcursul filmului. Apreciez

mult direcția cinematografică și modalitatea unică de a spune două perspective ale aceleiași povești.

Interpretările lui Dario Argento (în rol principal masculin), respectiv Françoise Lebrun (în rol principal feminin) sunt perfecte. Îmi e greu să încerc să le descriu; intense, emoționante, sfâșietoare, vulnerabile; sunt termeni tehnici, care nu pot cuprinde cu adevărat palpabilitatea emoțiilor. De obicei după ce termini un film te aștepti să uiți de el în câteva zile. *Vortex* e un film marcant, pentru oricine. Eu port imaginea penultimului cadru deja de câteva luni

În concluzie, *Vortex* mi se pare un exercițiu de empatie, un experiment care atinge toate punctele sensibile ale firii umane și mai presus de orice, o capodoperă în ceea ce reprezintă performanțe actricești și perspectivă într-un film care va rămâne mult timp în subconștientul oricui.

Dosarul Pelican

Aursulesei Bianca – 11D

Dosarul Pelican este un film pe care îl recomand tuturor. Se găsește doar pe Netflix și, din punctul meu de vedere, este unul dintre cele mai bune filme văzute vreodată. Te ține cu sufletul la gură, dar îți solicită și gândirea, fiind un film de investigație și acțiune.

Filmul debutează cu asasinarea a doi judecători care lucrau la un dosar important. Unei studente la Drept din New Orleans i se pare foarte ciudat și începe să se intereseze mai mult de acest caz, de cine erau cei doi etc.

Pe parcurs, face anumite conexiuni importante și scrie un dosar. Inițial, nu credea în teoria ei, avșă că cere părerea celor din jur. Începe să înțeleagă că ceea ce ea a dedus este corect în momentul în care vede că fiecare persoană care citește acel dosar este asasinată.

Atunci începe lupta pentru supraviețuire și pentru scoaterea adevărului la iveală. Într-un final vreșește cu ajutorul unui reporter. Acesta ar fi un foarte scurt rezumat, neputând da mai multe detalii, deoarece ar însemna să iau din farmecul vizionării.

Îl recomand tuturor. Este perfect pentru o seară în familie sau cu prietenii. Cu siguranță cei cu înclinații pe partea de drept și care vor o carieră în domeniu vor adora acest film.

Fight Club

Andronachi Teodor – 11D

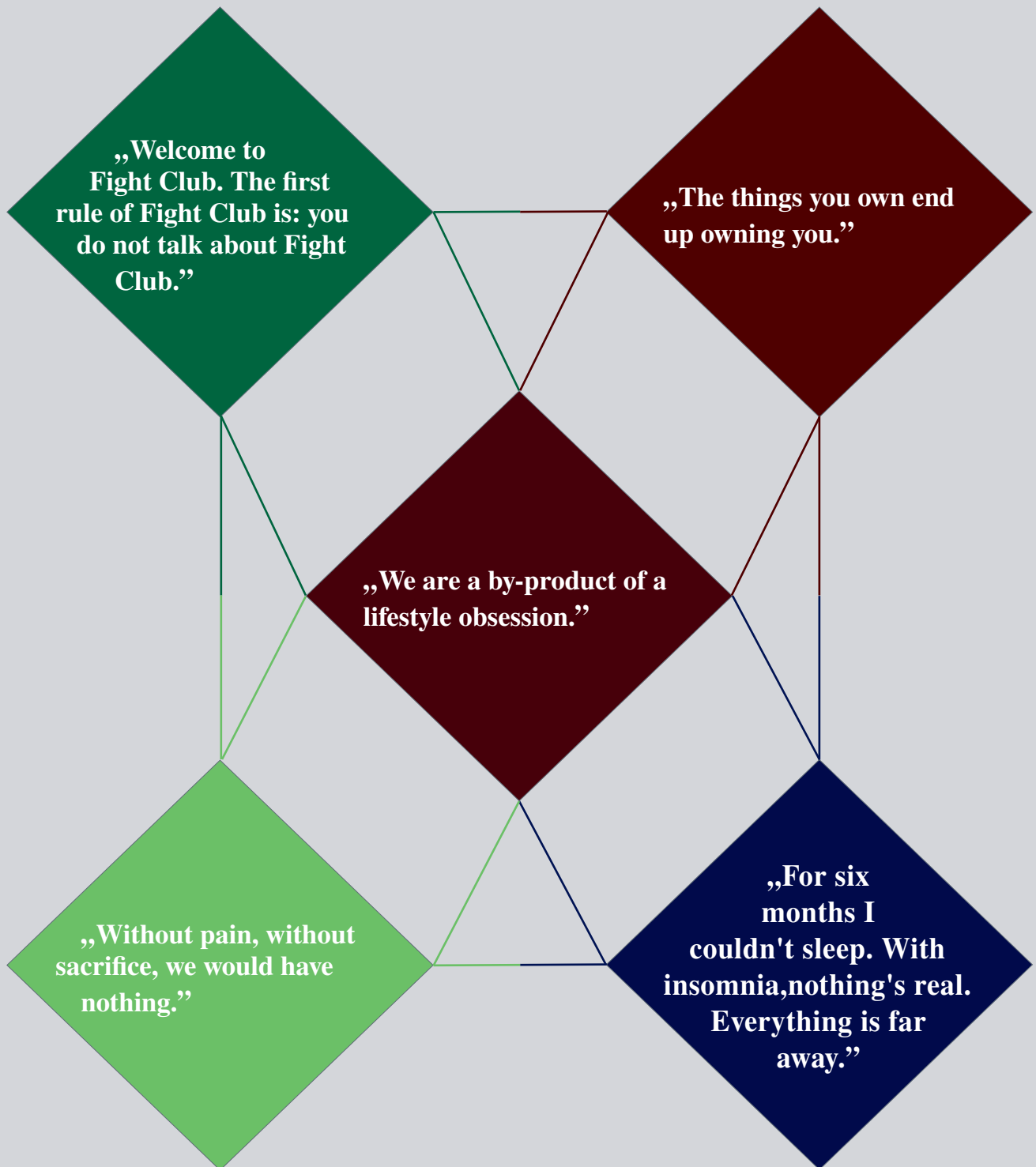
„It’s only after we’ve lost everything that we’re free to do anything.” este unul dintre cele mai reprezentative citate ale cinematografului universale și, în același timp, ideea de bază a filmului Fight Club regizat de David Fincher. Ecranizare a cărții Fight Club de Chuck Palahniuk, filmul se remarcă prin fluiditatea prin care decurge și prin micile indicii lăsate de creatorii filmului.

În film se portretizează personajul unui om mediocru care își dedică viața lucrurilor materiale, personajul reprezentând de fapt societatea în care trăim astăzi. Viața personajului principal se întoarce cu fundul în sus în momentul în care acesta se întâlnește cu Tyler Durden, un om „care nu are nimic de pierdut”. Printr-un incident nefericit cei doi ajung să trăiască în aceeași casă, acesta fiind începutul poveștii personajului nostru. Cei doi înființează un club secret de lupte care atrage mulți membri,

devenind ulterior o grupare periculoasă ușor de manipulat cu scopuri care aspiră spre o perfecțiune imposibil de atins.

În opinia mea, creatorul trage de fapt un semnal de alarmă la nivel de societate. Acesta atrage atenția asupra materialismului, superficialității și pierderii masculinității. Profitarea la maxim de viață este o altă idee cultivată de Tyler Durden, acesta considerând că nu ești liber până nu ieși din posesia lucrurilor care le posezi.

13 Reasons Why

Apopei Diana - 11D

„Am descoperit că dacă iubești viața, și viața te va iubi pe tine.”

Arthur Rubinstein

Cele 13 motive este un serial inspirat de romanul dramatic scris de Jay Asher. În acest serial se prezintă povestea Hannahei Baker, o adolescentă în vârstă de 17 ani nou venită în oraș. Aceasta a luat o hotărâre pripită și anume să își pună capăt zilelor.

Recomand acest serial deoarece este plin de emoție și intrigă . Poate fi vizionat atât de adolescenți, cât și de profesori și părinți pentru a putea conștientiza faptul că nu întotdeauna un zâmbet ascunde bucurie sau comportamentul neadecvat este datorat neglijenței .

O glumă spusă la mișto poate valora o viață.

Hannah înregistrează 13 casete audio în care prezintă motivele din cauza cărora a decis să facă acest gest. Casetele au fost depozitate într-o cutie și trimise celor ce au „contribuit” la această tragedie. În prim-plan se prezintă reacția lui Clay Jensen în momentul în care ascultă casetele, așteptând să afle cu ce a greșit față de Hannah, astfel încât să fie considerat un motiv ce a dus la moartea colegei sale. Pe tot parcursul serialului, Clay află de lucrurile tulburătoare prin care prietena sa a trecut..

TEDxAreni

Scutăreanu Cosmin - 11D

Este pentru prima dată în istoria Sucevei când un astfel de eveniment se desfășoară în format fizic. A mai fost o ediție a TEDxAreni în anul 2020, dar din păcate a fost online din cauza pandemiei. Am aflat de acest eveniment la începutul toamnei și, cu inima cât un purice, am decis să iau parte la această ocazie pe care viața mi-a oferit-o, astfel mi-am cumpărat bilet în primele zile.

Știam că va fi o experiență unică din care poți să afli multe lucruri interesante despre viața unor personalități cum ar fi: Dan Negru, Alex Nedea, Ancuța Bodnar etc., persoane ce au influențat și sunt modele pentru alți oameni ce doresc să atingă aceleași performanțe și să devină la rândul lor modele pentru generațiile următoare.

Tema TEDxAreni-ului din acest an a fost În căutarea autenticității, unde toți invitații au vorbit despre modul lor de a fi autentici, de ce au decis să rămână în România, despre autenticitatea locurilor în care trăim, cum putem fi mai buni cu ceilalți și cum putem fi autentici în felul nostru de a fi.

Timp de 4 ore atmosfera a fost de vis, am ascultat cu atenție toate experiențele de viață, sfaturile, succesele și eșecurile acestora. Sala era neîncăpătoare, toți cei prezenți aveau privirea ațintită spre individul ce mânua într-un fel anume cuvintele, captând atenția tuturor.

După ce am ieșit din sală am realizat că sunt un om nou, că autenticitatea este în noi toți și devenim mult mai autentici și unici cu fiecare secundă ce se scurge din clepsidra vieții.

Într-un final, TEDxAreni a fost o experiență marcantă pentru mine, deoarece am putut realiza că oamenii de succes nu sunt feriți de eșec, iar prin eșec se poate ajunge la succesul mult dorit.

Balul bobocilor

Scutăreanu Cosmin – 11D

Eleganță, devotament și talent sunt cuvintele cheie ce au definit Balul Bobocilor din acest an. După 3 ani de absență, acest eveniment foarte important pentru boboci și pentru imaginea colegiului nostru a revenit.

Totul a fost grandios și minunat, toate momentele artistice realizate de colegii noștri, talentele bobocilor plus decorurile și coregrafiile au fost savurate de către publicul larg. Pe tot parcursul balului cu toții eram entuziasmați, cu toții am strigat în unison un nume ce, în viziunea noastră, trebuia să câștige marele premiul, cel de Miss și Mister.

Cel mai așteptat moment al serii, după aflarea câștigătorilor titlurilor de Miss și Mister, a fost urcarea artistului Guess Who pe scenă. Timp de aproximativ 30 de minute, Guess Who a reușit să coaguleze întreg publicul prezent prin piesele sale cântate alături de noi. A fost un moment spectaculos, toți din jurul meu erau în picioare.

Toată lumea era fericită, fiecare dintre noi simțea și trăia versurile, fiecare cuvânt accentuat reușea să stârnească ceva în noi, ne puteam simți liberi și fără griji.

Punctul culminant a fost marcat de împărțirea titlurilor de Miss și Mister celor mai buni boboci. În toată sala a răsunat o varietate de nume, fiecare dintre noi se aștepta ca favoritul său să câștige marele premiu.

Toată sala a aplaudat când s-au auzit numele celor 6 boboci ce au avut ocazia unică să devină Miss și Mister în această ediție al Balului Bobocilor. În acea seară toată lumea a avut de câștigat, nu doar publicul, dar și toți boboci participanți ce au depus multă muncă și suflet pentru acest eveniment.

F e l i c i t ă r i
organizatorilor și bobocilor!

Festivalul Medieval

În fiecare an, în Suceava, se organizează la Cetatea de Scaun o festivitate în cinstea vremurilor medievale. Acest eveniment constă în multe activități și scenete inspirate din perioada medievală a Sucevei și, cel mai important, din perioada de domnie a marelui Ștefan cel Mare. A XVI-a ediție a festivalului a debutat cu o paradă de aproximativ 8 km, începând din cartierul Obcini și terminându-se la Cetatea de Scaun. Actorii, care erau într-o vestimentație specifică perioadei gotice, au creat o atmosferă magică cu ajutorul jocurilor de focuri și a făcliilor de foc ce luminau străzile Sucevei. Cele trei zile de paradă au constat într-o mare varietate de activități, cum ar fi lupte ale cavalerilor, recrearea bătăliei dintre Ștefan cel Mare și armata sa împotriva oștii otomane și multe alte mici scenete ce au implicat publicul, dar și voluntarii.

Festivalul medieval a fost o fereastră spre o perioadă de mult uitată a istoriei omenirii, a fost un moment în care oamenii s-au detașat

Șpac Rareș – 11D

de la problemele cotidiene, și-au desprins ochii din telefoane și au privit captivați momentele create de către cei 400 de actori care au prezentat viața și traiului oamenilor medievali.

Pe plan personal, acest festival m-a pus în postura să socializez mai mult, fiind voluntar, am avut de asigurat bună-starea vizitatorilor și a participanților. Am avut onoarea de a participa și la câteva dintre scenetele jucate și la câteva joculețe ce au ridicat moralul tuturor.

Pe scurt, Festivalul Medieval a fost o experiență inedită pe care aș dori să o repet. Evenimentul are loc în fiecare an și abia aștept să mă implic ca voluntar din nou.

Bucovina Motorfest

Stingheriu Alexandru – 11C

În perioada 5-7 august 2022, pe platoul Cetății de Scaun a Sucevei, a avut loc ediția a treia a festivalului Bucovina Motorfest. Festivalul a fost organizat, ca și în celelalte ediții, de Legio Phoenix MC România și a reușit să adune în fiecare seară mii de iubitori ai motocicletelor și muzicii rock. Evenimentul a reușit, ca în fiecare an, să reunească sute de motocicliști din întreaga țară, dar și din străinătate. În fiecare an, motocicliștii merg în paradă pe străzile Sucevei, însă ca o noutate pentru această ediție a fost

organizat și un spectacol de acrobație pe motocicletă în parcare Iulius Mall. Au fost invitați doi cascadori din Ungaria, Madman Ricsy și Baranyi Tibi care au încântat publicul cu măiestria lor. Tot în parcare Iulius Mall, s-au organizat trei concursuri, motocicliștii concurând pentru cea mai frumoasă motocicletă, pentru cel mai zgomotos motor și pentru mersul încet cu motocicleta.

“ Mersul pe
motocicletă
nu este doar o
pasiune, ci și
viața pe drum.”

Organizatorii au adus pe scena festivalului trupe de renume, care au reușit să adune spectatori de toate vârstele. În prima seară au cântat Heresy (din Costa Rica), Bucium și Cargo. În cea de a doua seară ne-au încântat cu muzica lor Scarlet Aura, Trooper și au încheiat festivalul legendara trupă Iris – Cristi Minculescu – Valter – Boro.

Marele premiu din acest an a fost o motocicletă Yamaha 2YL Custom, oferită de Legio Phoenix MC România și Trutzi. Al doilea premiu a fost o chitară Squier Stratocaster by Fender, oferită de eXpertware. Al treilea premiu a fost un voucher de cumpărături în valoare de 1000 de lei la comercianții de produse moto-rock din incinta festivalului. Pentru a fi înscris în tombolă, publicul a trebuit să cumpere un tricou oficial al festivalului, iar extragerea a avut loc sâmbătă, înainte să urce pe scenă cei de la Iris.

Organizatorii Legio Phoenix MC România au fost ajutați de o echipă de voluntari, printre care și cinci elevi ai Colegiului Național de Informatică “Spiru Haret”. Întreaga echipă de voluntari a contribuit la buna desfășurare a festivalului și împreună cu organizatorii au reușit să îi facă pe invitați să simtă adevărata ospitalitate bucovineană.

Amintiri din Munții Rarău

Vleju Irina Aurora – 10D

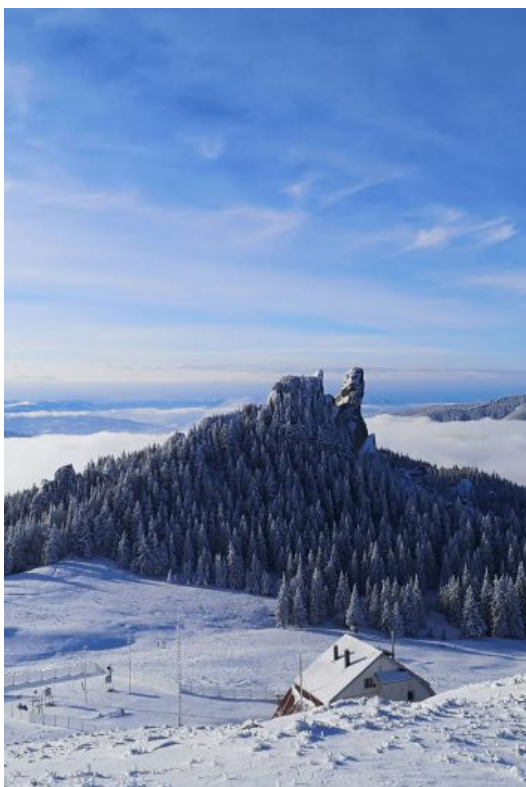

M-am gândit să scriu despre copilăria mea pe Munții Rarău, deoarece mi-am petrecut o parte bună din copilărie în zonă. Deși m-am născut în orașul Suceava, am petrecut cea mai mare parte din copilărie în satul Chiril, comuna Crucea. Chiril este situat foarte aproape de masivul Rarău, iar când aveam ocazia, plecam cu părinții la o plimbare pe Transrarău și chiar urcam pe munte, întrucât atât mie, cât și părinților mei le-a plăcut dintotdeauna zona aceasta. Cu această ocazie, voi împărtăși câteva amintiri de-ale mele din zona Munților Rarău pentru că, deși nu par atât de interesante, sunt foarte importante pentru mine.

Îmi aduc aminte cu drag de copilăria mea, de vremurile când urcam împreună cu părinții mei pe

deal. De obicei, ne plăcea să explorăm pădurea și zonele din jur. Mergeam pe dealuri și strângeam felurite tipuri de flori pe care ori mi le puneam în păr, ori le împleteam într-o colorată coroniță de flori pe care i-o dăruiam mamei mele. Deși nu prea știam cum să fac coronițele de flori, mama mea le aprecia foarte mult. Țin minte cum umblam pe toate dealurile alături de mama, căutând cele mai frumoase flori. Participam la concursuri cum ar fi: „cine găsește cele mai multe flori portocalii?”

sau „cine strânge cele mai multe flori într-un minut?”. De obicei, mama câștiga, dar mă mai lăsa și pe mine să câștig, zicându-mi că sunt „cea mai bună la strâns flori”. Îmi plăceau foarte mult florile roz, iar atunci când mama îmi confecționa o coroniță era atentă la acest detaliu, punând cât mai multe flori roz în ea. Realistic vorbind, îmi plăceau toate coronițele pe care mama mi le făcea, indiferent de culorile din acestea, dar ea era atentă la acest detaliu oricum.

Tatăl meu are o pasiune pentru strânsul ciupercilor. În fiecare vară, atunci când are ocazia, se duce prin pădurile din jurul masivului Rarău, căutând ciuperci. Amândoi iubim mâncarea cu ciuperci. Când eram mai mică, tata s-a gândit ca toată familia să meargă într-un fel de excursie pe munte, să culegem cât mai multe ciuperci. Mie nu prea îmi place să urc

dealurile abrupte, dar la insistențele părinților mei, am decis să merg și eu cu ei. Urcând prin pădure, găseam ciuperci peste tot. Erau de toate felurile, de toate soiurile și culorile pe care le poate avea o ciupercă. Eram atât de fascinată încât mă uitam la fiecare în parte, admirând-o. Deodată, l-am auzit pe tatăl meu strigându-mă. Eram atât de confuză, dar când m-am întors, mi-a zis să mă uit în deal pentru că ceva se afla acolo. Puțin speriată, m-a uitat în deal și am rămas uimită de ceea ce am văzut: era o mamă urs urmată de trei pui mici. Nu păreau să îi intereseze prezența noastră, dar pe mine m-a surprins oricum. Alergau dintr-o parte în alta, fără să le pese de ceea ce se întâmpla în jurul lor. Mama mea era foarte speriată de ei, dar pe urmă s-a calmat și ea, așa că după ce au plecat cei patru urși, am continuat colectarea ciupercilor. După ce am mai mers o vreme, am observat două căprioare ce mâncau iarbă pe o pajiște mai mică. Le-am admirat de la depărtare timp de două minute, le-am făcut o poză, după care ne-am întors acasă.

Munții Rarău ne-au fascinat dintotdeauna. Aproape în fiecare weekend vizitam acei munți. Ne plăcea atmosfera montană și multitudinea de turiști care urcau pe deal, dorind să atingă cerul de pe Pietrele Doamnei. Pe lângă Munții Rarău există și cabana Rarău, un hotel ce are în componență și un restaurant cu mâncare bună.

Noi nu prea mâncam acolo, mergeam prin alte părți din apropiere și mâncam mici sau mămăligă cu bureți și smântână, apoi ne încumetam și porneam pe deal, spre Masivul Rarău. Mergeam prin pădure, ascultam turiștii care erau speriați de zonă și, la un moment dat, renunțau și plecau acasă, eram atentă la ecoul păsărilor dintre copaci și chiar dacă trăiam cu fiorii că de undeva ar putea apărea un urs să ne atace, îmi continuam drumul pentru că oricum nu ar fi venit niciun animal. Mergeam pe drumul prestabilit, iar la un moment dat eram nevoiți să urcăm pe niște pietre nu foarte alunecoase, dar la care totuși trebuia să fii atent.

Cei mai curajoși încercau să se urce pe acele pietre fără să se ajute de lanțurile puse special pentru turiști. Ajunși pe vârful muntelui, admiram priveliștea: pădurile ce se întindeau pe zeci de kilometri, cât vedeai cu ochii, munții Ceahlău în depărtare, satul meu, toată zona se putea vedea de pe acei munți. Stăteam câte o oră și vorbeam despre tot ce ne trecea prin minte, uitând complet de turiștii din jurul nostru. Ne aflam în largul nostru acolo pe acele pietre și, deși fizic stăteam pe o piatră, gândurile mele și ale părinților erau în locuri total diferite. Mereu mergeam pe Munții Rarău oricând aveam nevoie să ne calmăm. Tocmai de aceea, acești munți au devenit un simbol al copilăriei mele.

Războiul de Independență al României

Apopei Cosmin – 11D

Obținerea independenței României a fost un eveniment esențial în istoria țării noastre. Însă știți cum s-a realizat aceasta? În anul 1875, Imperiul Otoman traversează o nouă criză orientală, declanșată de răscoalele popoarelor slave, sprijinite de Imperiul Rus care dorea extinderea influenței sale în peninsula Balcanică.

În anul 1877, Rusia declară război Imperiului Otoman, folosind ca pretext masacrul de la Sofia a miilor de bulgari răsculați. Pe 4 aprilie, este semnată Convenția militară Româno-rusă, care prevedea respectarea integrității teritoriale a României și drepturile politice ale statului român de către Rusia, și tranzitarea trupelor ruse prin România, ocolind capitala, totul fiind pe cheltuiala guvernatorului rus.

Armatarusătraversează Dunărea, unde avansează spre centrul Bulgariei, în încercarea de a ajunge la Constantinopol. Însă, când aceasta ajunge la Plevna, întâlnește oastea otomana condusă de Osman Pașa. Turcii reușesc să respingă două asalturi, cauzând trupelor rusești mari pierderi. Aflându-se într-o condiție anevoioasă, Marele duce Nicolae, comandatul trupelor ruse, cere urgent intervenția armatei române.

Astfel, Carol I, trece împreună cu armata română Dunărea, iar sosit la Plevna, este numit comandatul trupelor ruso-române. Acesta, conducând oastea, a reușit să încercuiască pe otomani, cucerind reduta Grivița, și determinându-l pe Osman Pașa să capituleze. Astfel, a urmat Tratatul de pace de la San Stefano, iar câteva luni mai târziu Tratatul de pace de la Berlin, cu scopul de a revizui prevederile celui din urmă, prin care România a fost recunoscută ca stat independent în schimbul predării Basabiei de Sud și acceptării primirii Dobrogei, obiectiv ce a fost râvnit de secole întregi.

Actul de vitejie demonstrat de armata română a fost observat și apreciat de ambele tabere, lucru mărturisit de Osman Pașa: „Capitulez cu întreaga mea armată în fata junei și vitezei armate române!” și Marele duce Nicolae: „Strălucite izbânzi obținute la Plevna sunt datorate în mare parte cooperățiunii vitezei armate române. Sunt fericit că în această împrejurare am putut prețui eminențele însușiri ce disting viteaza armată română pentru care voi păstra de-a pururi o adâncă și neștearsă amintire”.

Societatea. O scurtă istorie a evoluției sale și, implicit, a noastră

Ungureanu Mircea - 11G

Ai avut vreodată sentimentul acela de nostalgie lipsită de motiv? Bine, nu neapărat nostalgie... mai mult tristețe. Genul ăla de moment în care te trezești brusc trist, și începi să îți pui niște întrebări stupide. De ce exist? Dacă nu existam era mai bine? Ce este existența? Există inexistența? Dacă nu existam, mai aveam conștiință? Ce este conștiința? Plantele sunt conștiente? Dar pietrele? Dar lucrurile care nu există? De ce m-am mai născut, dacă mor oricum? De ce mai mâncăm, dacă ni se face foame din nou? Trăim doar ca să încetinim pe cât de mult posibil moartea? Țasta e scopul vieții? Ai prins ideea.

Poate că prin amalgamul acesta de întrebări care nu fac nimic altceva decât să te facă să îți pui și mai multe întrebări, și tot așa, ți-ai pus și întrebarea următoare: „Cum am ajuns aici?”

Ei bine, exact asta o să vorbesc. Începem prin a analiza întrebarea. Verbul auxiliar „a avea” este pus în această întrebare la persoana întâi plural. Nu fugi, e doar un pic de analiză morfologică. Când ai pronunțat cuvântul „a”, te-ai referit la noi, la oameni. Cum au ajuns oamenii pe planetă? Cum au ajuns atât de departe? Ei bine, totalitatea oamenilor de pe pământ alcătuiesc societatea. Societate înseamnă un grup de oameni care stau împreună, și sunt legați unul de altul prin anumite raporturi economice. Dacă nu ar fi fost, poate nu existai nici tu. Poate era mai bine așa, nu? Nu. Poate că te gândești degeaba. Nu este așa. Da, până la urmă vei fi uitat, asta dacă nu faci ceva memorabil, fie acel lucru bun sau rău, dar ar trebui să fii recunoscător că trăiești. Și trăiești mulțumită societății. Fără ea, nici nu se mai pune problema. Cel mai probabil, oamenii nici nu ar mai fi existat deloc dacă nu se uneau. Separați, suntem ca celelalte animale. Împreună, deținem o forță capabilă săucidă toată viața de pe pământ. Puterea să schimbăm mediul înconjurător. Putere asupra întregii plante. Asta este societatea. Și ar trebui să fii recunoscător că te-ai născut, și ești capabil să îi vezi stagiul actual, pentru că, crede-mă, că va evolua în moduri în care nici nu ți-ai putea imagina. Dar cum a apărut totul? Cea mai veche urmă de viață umană pe care noi am reușit să o descoperim sunt niște fosile găsite în Jebel Irhoud, Morocco, și sunt vechi de peste 360,000 de ani. Wow. E ceva, nu? Pe atunci, așa-zisa societate era formată din câțiva oameni, care stăteau la un loc. Erau exact ca și celelalte animale, cu excepția câtorva factori cruciali care i-au ajutat să cucerească întreaga planetă.

Factorul numărul unu: puteau arunca chestii

Știu, pare banal, dar este un avantaj enorm când vine vorba despre vânatoare, apărut de animale sălbatice sau luptă, în general. Puteau arunca tare și cu precizie pietre sau un fel de sulite improvizate, făcând posibilă doborârea unui animal de la distanță, fără prea mult efort. Până în ziua de azi, suntem singurii de pe planetă care pot arunca. Mai mulți oameni, fiecare dintre ei fiind înarmați cu chestii de aruncat, erau de neoprit. Vânătorii supremi. Poate că te întrebi „dar dacă vânatul fugea?”. Ei bine...

Factorul numărul doi: transpirația

Da, da, știu că pare de a dreptul stupid, dar transpirația era ceva revoluționar, ce alte specii nu aveau. Cu ajutorul ei, oamenii puteau prinde din urmă orice. Oricât de rapid ar fi fost animalul, obosea cu mult înainte ca oamenii să o facă.

Factorul numărul trei: colaborarea

Oamenii sunt în primul rând diferiți de animale din pricina acestei abilități, care stă la baza constituției și a evoluării umane, din punct de vedere atât social, cât și intelectual. Ei puteau comunica prin anumite undulări ale limbii care formau anumite sunete, care puteau însemna diferite chestii. Spre exemplu, dacă cineva spunea „arghhhh”, putea însemna „bă, hai în peșteră că se întunecă și poate ne atacă cineva”. Așa s-a inventat vorbitul. Cu el, puteai comunica cu cineva de la distanță, și nu era neapărat să faci gesturi pentru a te face înțeles. Au început deci să comunice mult mai eficient, și, deci, să colaboreze mult mai bine. Spre exemplu, în timp ce vânau, unul dintre ei striga „mrrrrr”, adică „Eu o iau la stânga, tu mergi tot în față ca să îl încolțim”, iar altul răspunde cu „aguuuu”, adică „Bine bossule, deja îi simt gustul de carne crudă. Poate îl și jupoi să îi fac o haină soției mele”. În modul ăsta, șansele de a prinde vânatul creșteau exponențial.

În urmă cu 10.000 de ani, oamenii tocmai descoperiseră că dacă pui niște semințe în pământ și aștepti un pic să crească, poți să îi mănânci fructele, și nu mai e nevoie să îți riști viața în vânatoare.

Munceau mult mai puțin, așa că aveau mult timp liber. Nu aveau TikTok, așa că trebuiau să găsească modalități prin care să facă timpul ăla afurisit să treacă mai repede. Unii au început să alerge înspre anumite puncte, ca să vadă cine fuge mai repede, și așa au inventat sportul, alții au devenit foarte buni la cusut blănuri între ele, făcând hainele lor mult mai ușoare, mai durabile, și mai practice, alții au descoperit că dintr-un motiv sau altul lemnul și paiele plutesc, așa că au inventat niște bărci cu care s-au aventurat ca nebunii, neștiind dacă o să se mai întoarcă vii sau încotro se duc, descoperind astfel pământuri noi, cu noi posibilități, alții au observat că dacă pui carnea un pic la foc, și după o mănânci, are gust mult mai bun, așa că au făcut așa cu mai multe alimente, care brusc deveniseră comestibile, fapt ce a dus la o revoluție culinară, alții s-au plictisit și s-au întrebat „de unde naiba am apărut? Și ce e cu cercul ăla strălucitor care dispare noaptea?”, nu au reușit să găsească o explicație satisfăcătoare, așa că au inventat ei propriile lor explicații, în care au început să creadă, și așa au inventat religia. Se simțeau deosebit de confortabil în grupul în care se aflau. Toată lumea știa pe toată lumea, și totul era ok. Cel mai probabil așa ar fi rămas dacă nu mai erau și alte grupuri de oameni. Din păcate...nu a fost, și nici nu este cazul. Iubirea aceea de grup pe care o aveau s-a transformat în ură echivalentă în intensitate pentru grupurile vecine. Cei care nu făceau parte din cei pe care îi cunoști erau cunoscuți ca fiind dușmanii tăi, și ai tuturor prietenilor tăi. Sentimentul acela de „noi versus ei”.

Iubirea aceea de grup pe care o aveau s-a transformat în ură echivalentă în intensitate pentru grupurile vecine. Cei care nu făceau parte din cei pe care îi cunoști erau cunoscuți ca fiind dușmanii tăi, și ai tuturor prietenilor tăi. Sentimentul acela de „noi versus ei”.

Este prezent și astăzi în inimile tuturor. De ce crezi că există fani ai echipelor de fotbal care se prezintă la fiecare meci, chiar dacă viața lor nu este influențată de rezultatul acestuia? Poate pentru amuzament? Dar de ce plâng când pierde „echipa lor”, de ce se iau la bătaie dinamoviștii cu steliștii, de ce cheltuiesc atâția bani doar ca să vadă un meci aparent ne semnificativ pentru ei și de ce le pasă atât de mult? Pentru că spiritul de acum 10.000 de ani este prezent în ei și astăzi, iar sportul este doar un exemplu, existând mult mai multe de genul.

Oamenii au descoperit și că este mult mai ușor să furi mâncare decât să o cultivi sau să o vânez tu pe a ta, și principala metodă de apărare a unui astfel de incident este să ataci tu clanul opus primului. Existau șefi ai fiecărei clan în parte, care erau obsedați de putere, și de multe ori dețineau suprafețe enorme de pământ și un număr colosal de oameni. Acești șefi erau descendenții masculilor alfa din trecut, care încet au devenit regi, care nășteau prinți, care deveneau regi la rândul lor, și tot așa. Poate că îți sună cunoscut. Da. Așa s-a format conceptul de familie regală.

Ce a urmat? Păi, dacă ar fi să rezum întreaga istorie într-un singur cuvânt, acela ar fi „război”.

Mii și mii de ani în care oamenii se omorau unii pe alții în numele așa zișilor regi, care aveau cu toții același scop: cucerirea lumii. Nimeni nu a reușit. Unii au fost foarte aproape, dar nimeni nu a reușit. Milioane și milioane de oameni care și-au dat viața fără motiv. Era discriminare, rasism, sexism, narcisism, incorectitudine, nontoleranță, și multe, multe altele. Asta era mediul în care oamenii au continuat să se dezvolte.

Ce nu făceau oamenii când nu se ucideau/torturau/violau/agresau/închideau/abuzau fără motiv? Păi...oamenii tind să fie...curioși. Artă, muzică, literatură, arhitectură și construcții care ne fac să credem că extraterestrii au venit și le-au făcut, nu noi, clădiri dedicate zeilor, înțelegere mai bună a lumii în care trăim, eforturi de a face urmașii să progreseze mai rapid decât ei, matematică, filosofie, iubire, explorare, invenții care au schimbat modul în care existăm, au cucerit cerul, pământul, marea, au călătorit în fiecare colțisor al pământului în numele științei, au legat întreg pământul, au descoperit moduri în care puteau comunica la distanțe enorme aproape instantaneu, au dezvoltat mașinării care îi puteau duce până la capătul pământului fără ca ei să facă un pas, au mers pe lună doar ca să facă în sâc altei națiuni că au ajuns primii, au legat întreg pământul cu un sistem bazat pe vibrațiile câmpului electromagnetic pe care l-au numit internet, au înțeles din ce în ce mai bine în ce lume trăim, chimie, biologie, matematică, și multe, multe altele.

Au început apoi să fie mai toleranți unii cu alții, să se respecte mai mult, să fie cu mintea mai deschisă, totul în numele unui viitor al umanității, în numele lui Dumnezeu, în numele științei, și în numele societății.

Undeva în toată furtuna asta de inovație, de curaj, de determinare, și de râvnă pentru un viitor mai bun, ai fost tu, care ai stat pe gânduri, și care ai pus cea mai des pusă întrebare filosofică din întreaga istorie a omenirii: „cum am ajuns aici?”. Și altundeva, un alt om mai puțin important ca tine, s-a uitat la toate acestea și a zis: "mamă, e destul de interesant, cred că e o idee bună să fac tema la română pe subiectul ăsta." Și așa, dragă cititorule, am ajuns aici. Ciudat, nu?

Marea Unire de la 1918 – pagina sublimă a istoriei românești

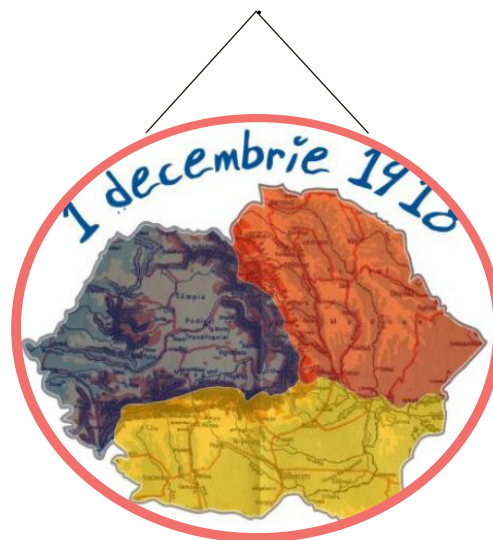
Ilie Zvarici –12D

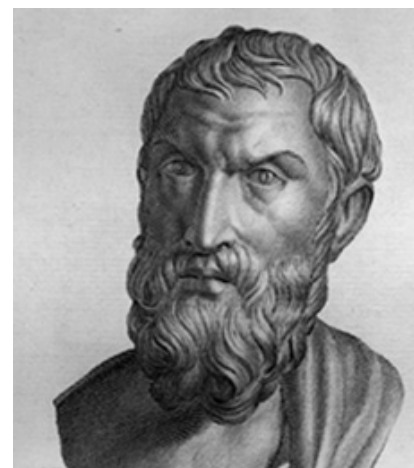
Plecând de la Mica Unire dintre Țara Românească și Moldova în 1859, întocmită de Alexandru Ioan Cuza, până la dobândirea independenței României în războiul împotriva Imperiului Otoman (1877-1878), poporul român a crezut în unitate și a luptat pentru idealul său. Marea Unire a marcat procesul istoric în urma căruia toate provinciile istorice locuite de români au putut fi cuprinse între granițele aceluiași stat, care avea să fie recunoscut rând pe rând la nivel internațional și de Marile Puteri ale perioadei, în anii ce au urmat Marelui Război. Evenimentul politic cel mai important al anului 1918 a fost desăvârșirea statului național român, împlinită prin unirea tuturor provinciilor locuite de români și aflate sub o stăpânire străină, cu România. Astfel, la finalul Primului Război Mondial, țara noastră obținea mai mult decât eliberarea românilor din Austro-Ungaria, pe care și-o propusese inițial, împlinindu-și idealul național.

„Unirea Transilvaniei a fost floarea sufletului, căldura inimii și munca brațelor a milioane și milioane de români, care în șirag de veacuri au trăit în lumina unui ideal, în căldura unei nădejdi și adesea s-au fărâmițat în țărâna pământului românesc fără să lase vreun nume. Sunt fericit că m-am încadrat în această moștenire și am trăit zilele glorioase ale izbânzii.”, afirmă Ionel Pop, autorul cărții „Un martor al Marii Uniri” (2018). Publicată la exact un veac de la grandiosul eveniment, când Ionel Pop pășea „în anul al 80-lea al vieții”, după cum el însuși mărturisește, lucrarea sa ne îndeamnă să cunoaștem, pe cât ne este cu putință, pe antecesorii noștri și să le păstrăm în altarul vieții noastre sufletești locuri de cinste. Datorită acestei „îndatoriri de pietate și de recunoștință”, avem ocazia să citim o emoționantă mărturisire de credință, un testament pe care memorialistul Ionel Pop îl lasă generațiilor care vor veni.

În anul Centenarului Marii Uniri, istoriografia românească este privilegiată datorită apariției unei mulțimi de volume de documente, memorii, cărți și monografii dedicate principalelor evenimente, dar și personalităților care au fost implicate în realizarea mărețului act din anul 1918. Printre cei mulți care au jucat un rol deloc neglijabil în efortul colectiv de împlinire a idealului național, iar mai apoi de consolidare a Unirii, s-a aflat și Ionel Pop (1889-1985). Și acesta, precum și alte mari personalități ale vremii, cu o descendență ilustră, dintre care îi amintim doar pe Simion Bărnuțiu, Iuliu Maniu, Timotei Cipariu, Axente Sever, Ioan Micu Moldovan și Alexandru Sterca Șuluțiu, au luptat cu toții pentru libertatea românilor din Transilvania.

Astăzi, la mai bine de o sută de ani de la omagierea Centenarului Marii Uniri, simțul patriotic al românilor este mai mare decât oricând. În fiecare an, cu precădere de Ziua Națională a țării lor, românii sapă adânc în sufletul lor căutând o fărâmă de iubire sinceră, în fine, de patriotism față de țară și românii de pretutindeni. De cele mai multe ori, rezultatul este iluzoriu – oamenii fie nu știu cum să caute, fie nu știu ce caută mai exact. Din dorința exacerbată de a-și manifesta cu fervoare sentimentul bucuriei naționale, de fapt, se simt constrânși, forțați să exprime ceva ce nu simt din toată plinătatea inimii. Multe persoane, în cazul în care sunt întrebată care este motivul real pentru care sărbătoresc de 1 decembrie sau de ce stau acasă, nu au un răspuns clar sau ridică din umeri, ceea ce este cu adevărat trist. A nu-ți cunoaște neamul și, implicit, rădăcinile, este echivalent cu a nu te cunoaște pe tine. „O, miseris hominum mentes, o, pectora caeca!”⁶, ar spune Lucretius.

Cert este însă că există și oameni, români (dar și străini), care se bucură de ziua de 1 decembrie cu rost, știind că sărbătoresc în cinstea unirii celei de-a treia provincii românești, a Transilvaniei, cu România. În urma unirii Basarabiei (la 27 martie 1918) și a Bucovinei (la 28 noiembrie 1918), a venit și rândul Transilvaniei să se unească cu țara (la 1 decembrie 1918) într-un singur stat. Bucuria oamenilor acum mai bine de un veac era covârșitoare și nu necesită omagii postume goale, deșarte, ci reale, cât mai ales cunoașterea adevărului istoric și a evenimentelor care s-au soldat cu recunoașterea Marii Uniri. Pentru români, în general, Ziua Națională are o însemnătate aparte, puternică și valoroasă în istoria universală, cât mai ales în istoria României. Pentru mine, 1 decembrie este o zi încărcată de istorie, o zi care a marcat poporul român în bine și o zi pe care trebuie să o păstrăm și să o sărbătorim an de an. Marea Unire din 1918 a reprezentat un moment crucial în dezvoltarea poporului român, fiind rezultatul muncii și luptelor întregului popor român și nu doar a unei singure persoane. Elanul românilor a dus la împlinirea unui țel de mult urmărit și, implicit, la păstrarea tradițiilor și a valorilor culturale ale poporului român.

⁶O, minți nefericite ale oamenilor, o, suflete oarbe! (în limba latină, în original). Titus Lucretius Carus, De rerum natura, II, 14.

De asemenea, 1 decembrie înseamnă unitate, mândrie națională, compasiune față de de basarabeni, bucovineni și transilvăneni și mă înclin cu reverență antecesorilor mei care au contribuit la înfăptuirea acestei realizări mărețe. Unitatea poporului român este un principiu democratic solid, la care eu țin foarte mult și încă sper ca într-o zi să putem considera cu toții Republica Moldova parte

integrantă României. Mândria națională care mă cuprinde atunci când mă gândesc la Ziua Națională nu poate fi cuprinsă în cuvinte, este incomensurabilă. Așadar, să fim mândri că suntem români, să ne respectăm între noi, să sprijinim țara și să fim pionii hotărâtori în consolidarea statului român contemporan. Să avem compasiune față de semenii noștri, față de cei de peste granițele țării și să ne rugăm

fierbinte ca nimeni și niciodată să nu ne mai înstrăineze unii de alții. Ziua de 1 decembrie nu este doar despre fapte, ci și despre emoție, despre trăirile sufletului nostru românesc. Românii au în suflet simț patriotic, iar sufletul românilor cântă de 1 decembrie. Așadar, 1 decembrie este ziua sufletului meu.

Podcast

On the Record & Dumitru Borșun

Scutăreanu Cosmin – 11D

Unul dintre cele mai bune podcasturi ascultate vreodată de mine este cel realizat de On the Record și Dumitru Borșun, doctor în filosofie și profesor universitar la Facultatea de Comunicare și Relații Publice din București. Subiectul central al podcastului este extremismul, cum această undă de șoc a măturat toată Europa, din Franța și Suedia până în România și Italia. În prima parte a acestei discuții se prezintă o imagine generală a extremismului european caracterizat prin: euroscepticism, discursuri și idei anti-imigrație ș.a.m.d. Succesul acestor idei, conform profesorului Dumitru Borșun, este datorat evenimentelor întâmplate în ultimii ani. Ce au adus toate aceste crize prin care lumea și mai ales Europa a trecut? Foarte simplu, confuzie, iritare și dispreț. Datorită acestor

factori suntem în situația în care suntem astăzi, violențe, încălcări ale drepturilor omului, persoane ce așteaptă lumina de la capătul tunelului, care din păcate, nu a apărut nici până acum. În partea a doua, se pune accent pe tentația extremismului, așa cum reiese și din titlul acestui podcast „Tentația extremismului, de ce se realizează oamenii acestor idei radicale”, întrebarea este prezentă și în tema discuției, dar și pe buzele tuturor, de ce? De ce oamenii cred în aceste valori anacronice, în care unitatea și pace sunt mai importante decât ura și războiul. Odată cu începerea războiului, ideile extremiste au prins tot mai mult contur și în țara noastră și, din păcate, oamenii devin adepții acestor idei.

Am ascultat acest podcast din pură curiozitate, dar după finalizarea acestuia am reflectat mult și am ajuns la concluzia că trebuie să fim uniți, să avem grijă în cine avem încredere și la consecințele care pot apărea odată cu această încredere fragilă și superficială.

Jocurile minții

Apopei Diana – 11D

Jocurile minții este un podcast prezentat de Raluca Anton în care se prezintă cauzele, remediile și consecințele problemelor cu care se confruntă majoritatea tinerilor în zilele noastre. Aceasta vorbește despre emoțiile, anxietatea și depresia adolescenților, dezvoltând fiecare subiect astfel încât ascultătorii să înțeleagă ușor.

Tot mai mulți tineri se confruntă cu anxietatea și depresia ce constituie o bariera între imaginație și realitate, între viață și moarte. Podcasturile Ralucai Anton scot în evidență acest lucru și încercă să ajute tinerii care au astfel de probleme existențiale. În fiecare episod abordează în mod propice aceste subiecte dezvoltându-le astfel încât să creeze o imagine de ansamblu asupra acestor probleme des întâlnite în rândul adolescenților .

Psihoterapeutul și psihologul Raluca Anton își prezintă tehnicile de introspecție și calmare cu scopul de a preveni și de a estompa aceste probleme. Invitații fiecărui episod povestesc despre echilibrul emoțional și despre problemele prin care au trecut și cum le-au făcut față.

Nu întotdeauna depresia și anxietatea

pot fi observate în starea de spirit a persoanelor ce suferă de această „boală”, acestea fiind vesele la exterior, iar în interior duc lupte grele între emoții.

Zâmbetul unei persoane poate ascunde dorința inexistenței sale.

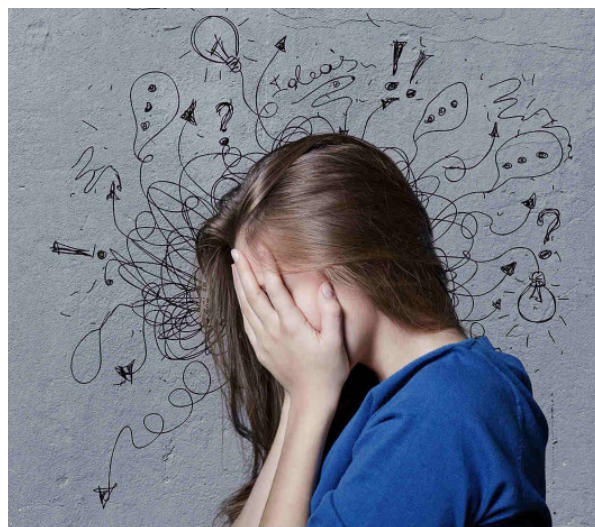
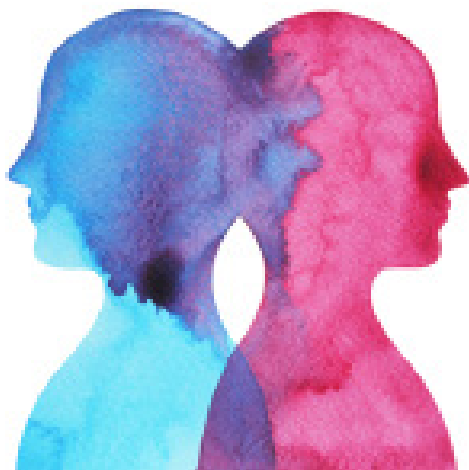
Psihologie

Depresia și anxietatea

Mencan Monica – 11G

Depresia și anxietatea... principalele probleme ale secolului, ceva ce majoritatea au experimentat sau experimentează chiar dacă poate nu știi ce înseamnă. Sunt des întâlnite la persoanele între 15 și 20 de ani. Depresia și anxietatea sunt reale și extrem de periculoase, dar totuși foarte puțini aleg să vorbească despre asta, doar îndură.

Dacă citești asta și nu îți sună cunoscut ești o persoană norocoasă, dar dacă ai trecut prin asta gândește-te că nu ești singurul care se confruntă cu așa ceva și că se poate trece peste. Stările de anxietate de zi cu zi în care simți că nu vrei să intri în nici o formă de contact cu ceilalți, în care trebuie să mergi la școală, la magazin dar nu te simți în stare, stai constant cu frica de cum te-ar vedea sau ce ar zice ceilalți. Stai în pat cu orele sau cu zilele, poate gândindu-te cu ce ai greșit sau ce e în neregulă

cu tine, dacă e problema la tine sau la cei din jurul tău. Plângi adesea, dar totuși nu știi ce te face să te simți așa. Ceilalți te văd a fi bine, fără vreo problemă pentru că asta e ceea ce tu vrei să vadă, pentru că nu vrei să îți vadă starea în care te afli, dar înăuntrul tău nu ești bine. Când cu toate acestea te simți singur, dar totuși simți nevoia ca cineva să îți fie alături, să ieși cu prietenii sau să stai cu familia, dar ceva nu te lasă să faci asta. La toate acestea contribuie și societatea și poate mediul în care te afli, în cazuri extreme ducând la depresie. Depresia este ceva ce te schimbă ca om, în care ajungi să nu te mai recunoști. Fizic să fii sănătos, dar la nivel psihic e ca și cum persoana ta nu ar mai exista. Poate multora acești termeni li se par ceva interesant sau de luat în glumă, neconștientizând adevărata formă, dar este ceva ce nu trebuie ignorat, mai ales în zilele noastre.

Dacă treci prin aceste etape, trebuie să știi că nu ești singur și că oriunde te-ai afla indiferent dacă îți este greu trebuie să ceri ajutorul cuiva. Să încerci să vorbești cu un prieten, familia sau să petreci mai mult timp alături de alte persoane apropiate, evitând singurătatea. Încearcă să privești în grupul tău de persoane și dacă ai persoane care nu te ajută cu nimic și doar îți fac rău, încearcă să renunți la ele, căutând să rămâi într-un mediu bun ție, așa viața ta poate căpatând din nou culoare.


```
abort("The Rails environment is running in production mode!")
require 'spec_helper'
require 'rspec/rails'

require 'capybara/rspec'
require 'capybara/rails'
```

IT

OMUL ARE ILUZIA
CĂ VORBEȘTE CU
LUMEA ÎNTREAGĂ
LA CALCULATOR. EL
E DE FAPT SINGUR
—OCTAVIAN PALER

Tipurile de spargere a parolei Alexandru Cojocariu – 11C

Mulți avem surpriza de a ne trezi cu un email care ne confirmă că parola noastră a fost schimbată sau să încercăm să ne conectăm la un cont de al nostru și să observăm că nicio parolă nu merge. Urmează câteva dintre metodele prin care ne pot fi sparte conturile și câteva modalități prin care ne putem apăra de acestea.

1. FORȚA BRUTĂ

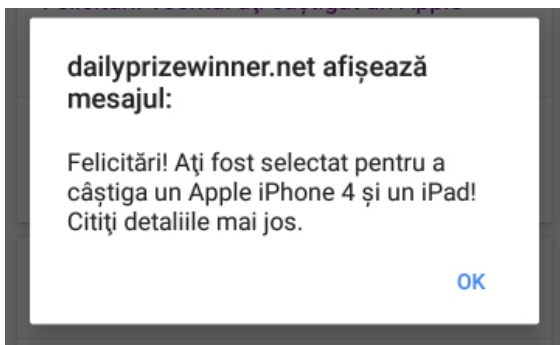
Forța brută este cea mai ușoară dar în același timp și cea mai grea metodă de a sparge un cont. De obicei, un spărgător poate face un program care să găsească o parolă în doar câteva secunde. Avantajul din zilele noastre este că majoritatea site-urilor au o securitate destul de bună, dezavantajul fiind că și hackerii sunt destul de rapizi și pot găsi o vulnerabilitate. Atunci

programul rulat nu este împiedicat și sunt șanse foarte mari ca parola dumneavoastră să fie decriptată (descifrată). În această situație cel mai bine ar fi să aveți o parolă cât mai lungă, care să conțină cifre, litere, chiar și simboluri.

```
root@arhitectul: ~
└─$ john --help
File Edit View Search Terminal Help
John the Ripper password cracker, version 1.8.0.6.jumbo-1-bleeding [linux-x86_64]
Copyright (c) 1996-2015 by Solar Designer and others
Homepage: http://www.openwall.com/john/

Usage: john [OPTIONS] [PASSWORD-FILES]
--single[=SECTION] "single crack" mode
--wordlist[=FILE] --stdin wordlist mode, read words from FILE or stdin
--pipe like --stdin, but bulk reads, and allows rules
--loopback[=FILE] --pipe like --wordlist, but fetch words from a .pot file
--dupe-suppression suppress all dupes in wordlist (and force preload)
--prince[=FILE] PRINCE mode, read words from FILE
--encoding=NAME input encoding (eg. UTF-8, ISO-8859-1). See also
doc/ENCODING and --list-hidden-options.
--rules[=SECTION] enable word mangling rules for wordlist modes
--incremental[=MODE] "incremental" mode [using section MODE]
--mask=MASK mask mode using MASK
--markov[=OPTIONS] "Markov" mode (see doc/MARKOV)
--external=MODE external mode or word filter
--stdout[=LENGTH] just output candidate passwords [cut at LENGTH]
--restore[=NAME] restore an interrupted session [called NAME]
--session=NAME give a new session the NAME
--status[=NAME] print status of a session [called NAME]
--make-charset=FILE make a charset file. It will be overwritten
```


2. EMAILURI FALSE ȘI KEYLOGGERE

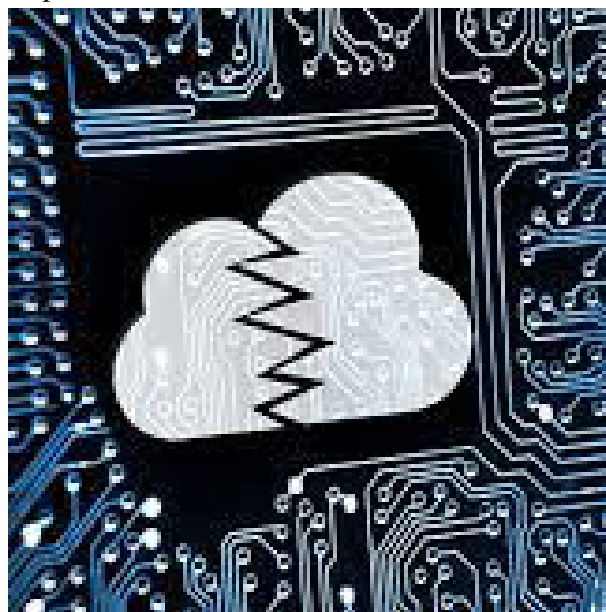
Ați primit vreodată un email cu un mesaj asemător cu : „Ați câștigat 1,000,000\$, apăsați pe link-ul de mai jos pentru a revedica premiul.”? De obicei, prin accesarea aceluși link, apare un site în care trebuie introduse datele personale, în general fiind vorba despre informații legate de contul dumneavoastră bancar. După introducerea acestor date, site-ul vă înștiințează că veți primi banii în câteva zile, însă ce ajunge să se întâmple este că vă veți trezi fără niciun ban în cont. Diferența între emailuri false și keyloggere, constă în faptul că aceste keyloggere sunt programe. De exemplu, un prieten de al dumneavoastră vă oferă un setup (fișier necesar pentru instalarea unui program) pentru zoom și îl instalați, apoi introduceți contul și parola. Programul nu acceptă parola și nu înțelegeți de ce nu funcționează. Probabil pentru că ați fost victima unui keylogger. Adică ați instalat o clonă a zoomului, ce în loc să folosească informațiile introduse pentru a accesa site-ul, trimite datele dumneavoastră la o altă persoană. Pentru a ne feri de emailuri false și keyloggere, trebuie să verificăm adresa persoanei de la care le primim, iar dacă vrem să instalăm un program, ideal ar fi să îl instalăm de pe site-ul oficial.

3. ATACURI PERSONALE

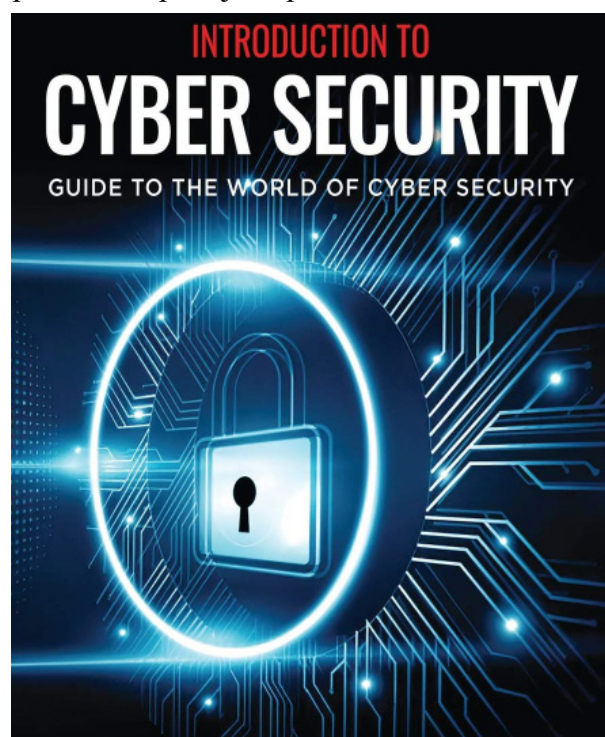
Aceste atacuri sunt făcute de persoane pe care le cunoașteți sau nu, dar care în schimb vă cunosc pe dumneavoastră. De exemplu, foarte mulți

oameni își pun ca parolă numele unui membru al familiei, al unui animal de companie sau data de naștere, informații ce pot fi găsite de oricine pe paginile de social media ale oamenilor. Un alt exemplu poate fi un prieten, care din anumite motive vrea să vă facă rău și încearcă să vă afle parola, iar dacă aceasta este destul de slabă, după cum am mai precizat, îi va fi foarte ușor. Dacă totuși insistați să aveți ca parolă o informație ușoară de accesat, este recomandat să adăugați elemente precum simboluri, numere, etc. Acest lucru vă poate oferi un strat în plus de protecție împotriva unui astfel de atac

CONCLUZIE:

Securitatea în mediul online trebuie tratată cu seriozitate iar acestea au fost doar câteva dintre metodele prin care cineva vă poate sparge parola, și câteva pe care vă recomandăm să le folosiți pentru a vă proteja împotriva acestora!

Pro și contra jocurilor pe calculator

Perhinschi Rareș – Adrian – 10D

Dintr-o chestiune considerată, acum nu foarte mulți ani, futuristică, jocul pe calculator a devenit, în prezent, un lucru absolut firesc. Pentru cei mai în vârstă jocurile pe calculator sunt o reală pierdere de timp, un mijloc ineficient de a-ți petrece timpul. Însă, este dovedit că acestea au o serie de avantaje, iar eu, drept mare amator de astfel de distracții, pot confirma acest lucru.

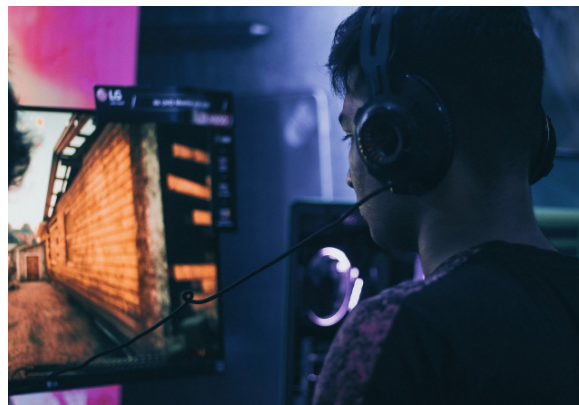
Principalul plus al jocurilor video este satisfacția pe care o trăiești jucându-le și, de asemenea, acestea constituie un factor al diminuării stresului cotidian. Există nenumărate studii care atestă că acestea pot reduce ritmul cardiac și adrenalina sau, dimpotrivă, le pot accelera, mai cu seamă în jocurile competitive, în care jucătorii concurează unii împotriva celorlalți. Mai mult decât atât, în timpul jocului, playerii necesită un anumit grad de atenție și concentrare, aspect care implică inevitabil și dezvoltarea acestor elemente. Un gamer este tentat să devină mai bun în raport cu propriile-i performanțe, dar și să fie mai bun decât alții, deoarece majoritatea jocurilor sunt bazate pe exercitarea unor abilități cognitive. Prin urmare, te poți distra fără să câștigi, dar câștigul este și mai distractiv.

De asemenea, jocurile îi ajută pe adolescenții să fie mai încrezători în forțele proprii, să se valorizeze mai mult și să își asume o poziție în cercul

celor care au aceleași preocupări. În multe jocuri video, cei care sunt recompensați sunt cei care riscă și nu cei care joacă în siguranță.

Un alt lucru pe care îl poți învăța din jocurile video este timingul. Atunci când ai un coechipier, trebuie să simți care este momentul propice pentru a acționa. Jocurile video presupun o serie de scenarii, iar în timpul acestora jucătorii dezvoltă o coordonare și capacitate de comunicare superioară. Alături de sincronizare există și trigger discipline, aspect care presupune răbdare și coordonare foarte bună. Se

întâmplă în jocurile de tip shooter, atunci când trebuie să nu tragi, chiar dacă poți ucide inamicul cu un singur foc, pentru a vedea dacă are coechipieri, dacă poziția nu îți este expusă. Iar lucrurile acestea își pot găsi utilitate și în viața de zi cu zi, în luarea celei mai bune decizii pe care ai analizat-o din toate punctele de vedere.

Este adevărat că multe jocuri includ violență și sânge, că jocurile care sunt evaluate 18 + sunt jucate de mulți sub această vârstă. Știu aceste lucruri deoarece eu sunt unul dintre ei. De aceea pot spune că există adevăr în faptul că atitudinea și comportamentul unor oameni pot fi influențate de aceste lucruri, ba chiar au existat cazuri de crimă și agresiune provocate de scenariile unor jocuri online, însă depinde de fiecare individ în parte și de capacitatea fiecăruia de a disocia lumea virtuală de cea reală.

În concluzie, cu bune și rele, jocurile pe calculator au devenit o realitate a timpului prezent, iar după mii de ore în fața calculatorului pot spune că acestea constituie un aspect important al vieții mele, o parte din mine. Cu siguranță voi continua să joc cât de mult pot și nu regret nici măcar o secundă.

Sport

Sportul - un mod de viață Rotaru Rianna – 11D

De la o vârstă fragedă am simțit o conexiune strânsă cu sportul. Mai exact de la 3 ani, aceea a fost vârsta de la care toată viața mea până în prezent avea să depindă de sport.

Părinții mei mi-au oferit oportunitatea de a face înot deoarece au considerat că este foarte important. Am fost de acord și totul a început ca o joacă. Totul era frumos, plutele, aripioarele, centura, eram impresionată de absolut tot ce era nou. Am renunțat repede la 2 dintre „ajutoare” deoarece am fost printre copiii care înotau cel mai bine. Am rămas doar cu pluta, care avea sa fie cel mai longeviv prieten al meu din bazin. Orele de curgeau frumos și îmi amintesc cât de bine mă simțeam când eram privită de părinții mei, deoarece erau mândri de mine.

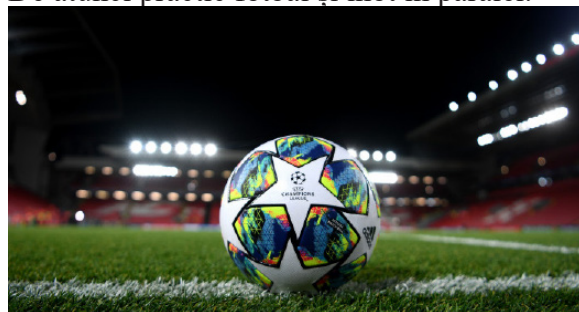
Din păcate, povestea cu înotul avea să se oprească timp de câțiva ani în care am făcut balet. Eu îmi doream să fac street dance, dar mi-au plăcut și cei 2 ani în care am fost balerină. Am avut câteva spectacole la mall care nu mi-au creat emoții, spre deosebire de ceilalți copii, știam că mă descurc.

La 9 ani a apărut fotbalul, un joc pe care nu-l înțelegeam deloc. Tot jucând cu prietenii am început să învăț regulile și dintr-o dată a devenit o activitate zilnică, care era favorita mea atunci când eram afară. Faptul că am renunțat la balet ca să practic fotbal a fost un șoc pentru părinții mei care nu se așteptau la asta vreodată. Din fericire nu s-au opus deloc, deoarece de mică m-au susținut și au dorit să fac ceea ce îmi place. Am jucat 6 ani pentru echipa școlii, iar din clasa a 10-a am fost legitimată la CSS Nicu Gane Fălticeni, echipă din liga a II-a.

Nu a fost o glumă, dar în clasa a 10-a pe 1 aprilie m-am reapucat de înot. Îmi place

apa și știam că înotul va fi o activitate perfectă pentru mine din mai multe puncte de vedere. De atunci practic fotbal și înot în paralel.

În urma anilor în care am făcut diferite sporturi am învățat multe lucruri. Fizic este greu uneori deoarece poate fi foarte obositor, având 2 antrenamente de fotbal, 2 de înot și meci la aproape fiecare final de săptămână.

Din punct de vedere mental consider că sportul a făcut minuni pentru personalitatea mea. Nu credeam, dar sportul chiar înseamnă disciplină, iar dacă nu ai această calitate este imposibil să faci performanță. Pe lângă ascultarea față de antrenori, trebuie să te ascuți și pe tine însuși, să te cunoști cât mai bine. Fotbalul, sport de echipă, m-a învățat să fiu cooperantă, să socializez eficient și mai ales cum să îmi controlez reacțiile. De multe ori apar momente stresante sau situații în care nervii își fac apariția, dar am încercat să nu arăt niciodată aceste emoții dacă știam că reacția mea va genera negativism. În acest mod am învățat să îmi controlez și emoțiile din situațiile de zi cu zi. Pot spune că am învățat importanța relației cu oamenii din jurul meu deoarece, cum jocul de echipă depinde de serviciul prestat de fiecare, așa este și viața de zi cu zi, în care depindem de ceilalți.

Pe de altă parte este înotul, care este un sport individual. Aici nu mai depind de nimeni, sunt pe cont propriu. Timpul în care înot reprezintă momentul în care sunt doar eu cu mine, luptându-mă cu mine însămi în depășirea propriilor limite. Mereu mă simt eliberată de probleme după ce înot deoarece simt că mi se limpezesc gândurile. Și din acest sport m-am ales cu multe beneficii, deoarece mi-am cunoscut mai bine propriile forțe și am învățat cum să găsesc puterea de a continua și atunci când este greu.

Mă bucur că am șansa de a face două sporturi din care am învățat și încă voi mai învăța multe. Niciodată nu voi uita cum fotbalul și înotul m-au pregătit pentru viață, mai ales în plan personal. Sportul a fost unul dintre cele mai bune lucruri din viața mea, întâlnind diferite situații care au dus la dezvoltarea mea ca persoana și la formarea a ceea ce sunt acum. De multe ori am fost întrebată „se merită să faci atât efort?”, iar răspunsul la această întrebare l-am oferit prin acest articol.

Beneficiile sportului în viața adolescenților

Berari Denis – 10D

Unul dintre avantajele sportului este dezvoltarea capacității de a lucra în echipă și de a te integra într-un grup social. De exemplu, tinerii învață despre munca în echipă atunci când au un obiectiv comun, de cele mai multe ori acesta este câștigul.

Cel de-al doilea avantaj pe care tinerii îl dobândesc practicând un sport este încrederea în sine. Acest lucru se obține inclusiv prin încurajări și premii fizice, cum ar fi medaliile

sau trofee. Atunci când ai încredere în tine, asumarea riscurilor devine mult mai ușoară.

După părerea mea, orice copil sau adolescent ar trebui să facă sport fie el de performanță, fie ca mod de petrecere a timpului liber într-un mod eficient. Rolul sportului este să te mențină sănătos și puternic. Consider că în școli ar trebui să existe mai multe ore de sport pentru a ne dezvolta și consolida un organism puternic, cu o

imunitate ridicată și, evident, sănătos.

Sportul nu numai că te ajută să te dezvolti fizic și mental, dar îți poate crea oportunități pe plan profesional, deoarece acest domeniu este în continuă dezvoltare, ceea ce înseamnă că tot mai mulți investitori sunt preocupați de această ramură.

Evident, sportul de performanță, pe lângă foarte multă muncă și disciplină, necesită completare cu o

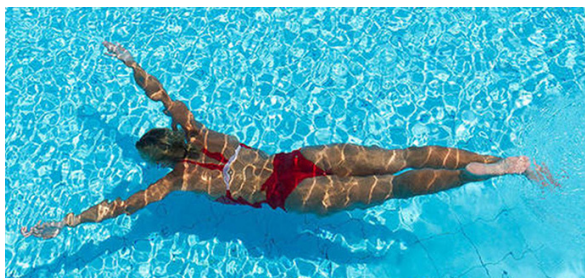

pregătire didactică serioasă, deoarece nu este garantat că vei avea succes. Mulți sportivi tind să renunțe după ce întâmpină momente mai grele sau sunt descurajați de cei din jur, ceea ce este greșit. Dacă scopul tău în viață este să faci sport, nu trebuie să îți pese de ce spun oamenii din jurul tău, ci să ai o gândire pozitivă cu care să faci față tuturor problemelor și să mergi mai departe.

Înotul

Crețu Sebastian – 11C

Înotul este o activitate foarte benefică pentru corpul unui copil și nu numai. Din propria experiență pot spune că acest sport a fost o modalitate foarte bună de a evolua întru-un mod pozitiv, învățându-mă să îmi setez limite cât mai mari ca apoi să le depășesc cu ajutorul perseverenței și pasiunii. În timpul înotului îți folosești majoritatea mușchilor solicitându-ți la maxim plămâni, acesta fiind unul dintre avantajele principale. Încă un avantaj ar fi acela

că postura îți este vizibil mai bună, iar de la antrenament vezi cum forța și mobilitatea este îmbunătățită.

În cazul în care ești începător în acest sport, cu siguranță poți opta pentru un instructor care îți va ghida pașii și cu ajutorul lui poți evolua mult mai repede. Dacă dorești să iei în serios acest sport și vrei să îl practici de performanță trebuie să îți dedici în totalitate timpul liber, făcând multe sacrificii. Totodată, trebuie să dispui și de o stare materială bună, deoarece, pe lângă orele de recuperare a mușchilor prin terapie, este necesar să urmezi un plan alimentar bine pus la punct, lucru ce poate fi adesea costisitor.

În cazul în care ești

începător în acest sport, cu siguranță poți opta pentru un instructor care îți va ghida pașii și cu ajutorul lui poți evolua mult mai repede. Dacă dorești să iei în serios acest sport și vrei să îl practici de performanță trebuie să îți dedici în totalitate timpul liber, făcând multe sacrificii. Totodată, trebuie să dispui și de o stare materială bună, deoarece, pe lângă orele de recuperare a mușchilor prin terapie, este necesar să urmezi un plan alimentar bine pus la punct, lucru ce poate fi adesea costisitor.

Am descoperit acest sport cu ajutorul părinților mei, deoarece petreceam prea mult timp în casa în fața ecranelor și doream să îmi ocup timpul într-un mod mult

mai bun, așa că au decis să mă ducă la un bazin de înot. În prima zi am fost sfios, dar copiii și profesorul au fost foarte primitori și am realizat că înotul este o activitate distractivă și o modalitate bună de socializare. Fiind un sport individual, înotul poate fi și o formă de meditație, deoarece necesită multă concentrare, reducându-ți stresul.

În concluzie, înotul este un sport care îți poate aduce multe beneficii pentru sănătate și dezvoltare personală. Totodată, cu toate că poate fi solicitant, le recomand tuturor să practice acest sport deoarece vor rămâne cu experiențe minunate.

Dansul, hobby sau stil de viață?

Macovei Bianca-Maria – 10D

Indiferent de vârstă, este important să ne implicăm în activități fizice pentru a avea o viață sănătoasă. Iar dansul are numeroase beneficii pentru corp și minte. Mulți oameni consideră că sportul este plictisitor, dar când descoperă dansul își dau seama cât este de distractiv să faci mișcare.

Am cunoscut mulți tineri care în timpul liber dansează. Aceștia susțin că fie au fost trimiși de părinții lor la cursuri de dans, fie au mers din plictiseală sau curiozitate. Unii sunt mai dedicați, alții mai dezinteresați, dar important este că fac mișcare.

Pentru mine dansul este un stil de viață, ba mai mult, am constatat că mă ajută să supraviețuiesc în această lume care, unui tânăr, poate, uneori, părea ostilă. Dintotdeauna am simțit că dansul este pentru mine, deși multă vreme a fost doar un vis. Totul până acum 3 ani când mi-am propus să îmi îndeplinesc visul și am mers la cursuri de dans. De atunci totul s-a schimbat, prin dans m-am descoperit pe mine. Pentru prima dată în viață, am simțit că mă pot exprima liber, că înseamnă cu adevărat ceva. Dar cu adevărat important este faptul că dansul mă ajută să-mi exprim atât bucuria, cât și suferința.

De mică am fost mai retrasă și mai tăcută și, drept vorbind, nici acum nu îmi place să fiu în centrul atenției. Însă, când

sunt pe scenă parcă mă metamorfozez, devin o cu totul altă persoană, simt că trăiesc. Viața pe scenă mi-a deschis noi orizonturi, iar dansul m-a schimbat din multe puncte de vedere. De când mă exprim prin dans, simt că am devenit o persoană mai directă, mai calmă și cu mai multă încredere de sine. Dansul m-a învățat să mă iubesc. Mai mult decât atât, mereu am avut probleme de sănătate, însă, luptându-mă pentru visul meu, chiar și acestea au fost ameliorate. În ciuda faptului că, de la multele antrenamente intense, am dureri groaznice de spate și genunchi, sunt hotărâtă să nu renunț niciodată la ceea ce fac.

Pe lângă toate acestea, dansul te

învăț să fii disciplinat, să lucrezi în echipă, să simți cum este să muncești cu râvnă, cu dedicare și pasiune. Este o senzație extraordinară să vezi roadele muncii tale. Pe lângă asta, îți îmbunătățești foarte mult memoria. Cu cât un dansator este mai experimentat, cu atât reține mai rapid orice vede. Acest aspect funcționează și în alte contexte, capacitatea memoriei vizuale fiind mai mare. Uneori ajungi să tragi de tine până la ultimul strop de putere, dar toate sacrificiile nu te ajută doar să ai rezultate în dans, ci în viața profesională, deoarece ești învățat să muncești până obții un rezultat satisfăcător.

În cele din urmă contează să îți urmezi visele, să lupți pentru fericirea ta, indiferent sub ce formă îți se prezintă ea.

Dansul ca manifestare liberă

Timinger
Claudia – 11D

Totul a început la vârsta de 3 ani, în casa bunicilor, când am început să îmi las corpul liber pe ritmul muzicii. Majoritatea timpului îl petreceam ascultând muzica, de la muzică clasică la hip-hop și populară.

Într-o zi, mama a decis că ar trebui să acorde

clasă de dans sportiv. Am vrut să încerc și eu. Având o pasiune imensă pentru dans, începusem să iubesc dansul sportiv. Eram un copil mic de înălțime, slăbuț, cu părul scurt, care îți transmitea prin câteva minute, o adevărată poveste, trăind prin muzică și dans. Așa am ajuns să iau cupa de aur la dansul solo al fetelor, repartizate de vârsta mea, argintul în pereche la Campionatul Național.

Din cauza unei accidentări, am fost nevoită să fac o pauză în dans. Așa că

o șansă acestei pasiunii mele și să mă ducă la balet, la Palatul Copiilor. Ajunsă acolo, totul era diferit față de o singură oglindă de acasă. Acolo m-am simțit o adevărată dansatoare. M-am acomodat foarte repede, fiind și un colectiv foarte plăcut. Datorită baletului, am experimentat prima data o coregrafie adevărată și diferite spectacole, atât în oraș, cât și prin țară. Oglizile îmi erau deja familiare, muzica

circula prin sângele meu, dorința de a mă exterioriza la fiecare melodie pe care o auzeam tot creștea, finețea și statura mea reflecta pasiunea puternică pentru dans. În momentul în care aveam sandalele în picioare, eram numai eu și muzica. Având o vârstă fragedă, reușeam să transmit emoții mixte fiecărei persoane care mă privea.

Tot crescând în vârstă, creștea și dorința de a performa. Baletul nu mai evolua ca sport, așa că auzisem câteva colege de

peste aproape un an, am decis să încerc și street dance-ul, sportul pe care după 6 ani îl practic și îmi este în fiecare parte a corpului. Pentru prima dată în viața mea am observat că nu trebuia să am o poziție fixă mereu și nu trebuia să fiu cu un partener în majoritatea timpului. Eram doar eu și muzica. Mișcările mai libere îmi făceau corpul să

exprime o altfel de emoție, deschizându-mi noi oportunități și conectându-mă cu o altă lume în momentul în care muzica pornea.

Dansul este sportul fără de care nu aș putea trăi, prin care nu m-aș putea exprima. Îți permite să manifesti emoții și gânduri într-un mod sincer și poate atinge oamenii în moduri în care cuvintele nu reușesc. Pentru mine dansul reprezintă un mijloc de eliberare, un mod de a-mi exprima emoțiile și bucuria. Ce m-a atras cel mai mult street dance a fost libertatea și creativitatea pe care mi-o oferă acest stil, fiind și oportunitatea de a-mi crea singură coreografiile și a lăsa oamenii să îmi privească creația și talentul.

Momentul în care mă aflu pe scenă, este deconectarea mea de la tot ce mă stresează, intrând în universul meu de libertate. Luminile reflectorizante sunt pe mine, camerele de filmat și publicul mă privește. Aplauzele reprezintă toată munca mea, toate orele de antrenament din spate,

toate momentele de impas până la scenă.

Din păcate acest stil de dans nu este favorizat așa de mult la noi în țară, fiind comparat cu un stil de cartier. Mi-aș dori să pot dansa oricât de mult posibil, privindu-mă oameni din toate zonele țării și apreciindu-mi munca depusă în toți acești ani.

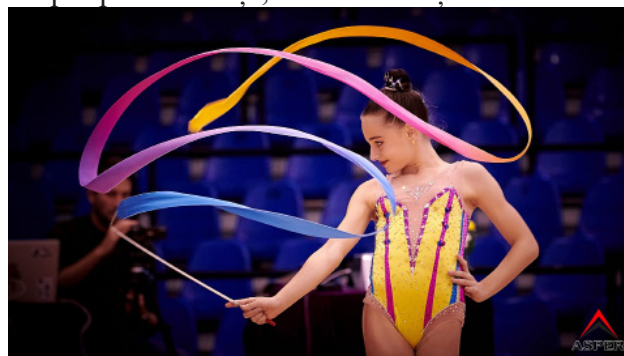
Gimnastica ritmică

Grădinaru Mălina – 11D

Cu toții știm că sportul este benefic pentru sănătate din multe puncte de vedere și că totodată se axează pe încredere, comunicare, ambiție și lucru în echipă. Însă pentru mine sportul a fost și încă este o modalitate de autocunoaștere, dezvoltare, de depășire a propriilor limite și de evaluarea rezistenței.

Gimnastica ritmică, un sport greu dar totuși frumos și feminin, m-a tras încă de la primul meu antrenament. Am descoperit o experiență nouă, am avut ocazia să încerc provocări noi și să îmi depășesc propriile așteptări. Cu timpul îmi doream să fiu cea mai bună, să mă perfecționez și să dovedesc că am calitățile necesare acestui sport: eleganță, finețe în execuție, mobilitate și flexibilitate. Cu toate că este un sport individual, eu cred că prin acest lucru se poate ajunge mai ușor la rezultatul dorit, deoarece este vorba doar despre perseverență, concentrare și dedicare.

Concluzionând, gimnastica ritmică este după părerea mea un sport pe care oricine l-ar putea practica doar prin ambiție și multă muncă. Sportul este unul dintre cele mai bune modalități de dezvoltare personală și nu numai, iar eu sunt sigură că toți avem nevoia de a demonstra ce putem în acest domeniu.

Italia și Turcia

Aursulesei
Bianca – 11D

În cadrul proiectului Erasmus am avut ocazia să călătoresc în Italia și în Turcia. Au fost cele mai frumoase momente petrecute alături de oameni minunați și as vrea oricând să le re trăiesc.

Prima mobilitate a fost cea din Italia din decembrie 2021. A fost cu atât mai magică cu cât s-a nimerit cu puțin timp înainte de Crăciun, astfel încât toată Italia era împodobită, colorată și veselă. Am stat în Viterbo, la un hotel, dar într-una dintre zile am mers și în Roma. Aveam activități la școală până la prânz, după care petreceam timp cu elevii italieni, făcând alte activități în exterior, în funcție de tematica proiectului. Chiar dacă nu am stat în familii-gazdă, plecarea a fost emoționantă și mi-as fi dorit să mai rămân acolo.

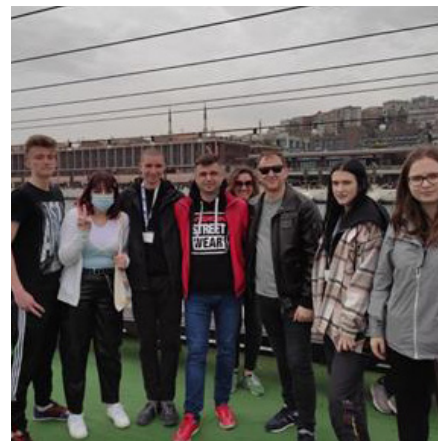

A doua mobilitate, cea din Turcia, a fost în martie 2022, în Istanbul. Mereu mi-am dorit să ajung acolo și nu credeam că voi avea această oportunitate. De data aceasta, am stat în familie, la o fată care m-a tratat și m-a considerat „de-a casei” timp de o săptămână. În momentul în care stai în familie totul e diferit,

ERASMUS

în sensul bun. Trăiești ca ei, faci ce fac și ei și te simți cu adevărat de-a lor. La fel ca în mobilitate din Italia, pe lângă activitățile din proiect, am avut și oportunitatea de a vizita foarte multe locuri și am învățat despre tradițiile lor.

În ambele mobilități am cunoscut persoane cu care țin și acum legătura și abia aștept să le reîntâlnesc. Toți elevii și profesorii sunt oameni calzi și prietenoși. Recomand oricui să participe pentru că au ocazia să se dezvolte, să învețe, să exerseze și să aprofundeze limba engleză.

Polonia

Tomăscu
Paraschiva – 11D

Erasmus este un program european destinat tuturor elevilor care oferă o multitudine de oportunități precum formarea unor

noi experiențe de viață, dezvoltarea, dar și exersarea talentelor și abilităților personale, cu precădere cele de limba engleză și aptitudini de cooperare. Din fericire, și nouă, Tomăscu Paraschiva și Savin Ioana, ni s-a oferit ocazia de a participa la o mobilitate în cadrul programului Erasmus alături de încă patru copii de la Colegiul nostru.

Între 25 și 29 octombrie, anul 2021, am luat parte la una dintre cele mai de preț și totodată semnificative experiențe din întreaga noastră existență. Întregul proiect numit „From Local to Global Environmental Awareness” s-a desfășurat în Polonia, în primitorul sat Skołyszyn din sud-estul țării având ca scop informarea persoanelor în legătură cu tulburătoarea fragilitate a mediului înconjurător și importanța protecției acestuia.

În aceste zile ale mobilității

am avut oportunitatea de a fi găzduite de două familii ospitaliere care ne-au vorbit despre cultura lor, dar și diversele tradiții și obiceiuri spectaculoase.

Totodată, munca și activitățile în echipă au fost elementele fundamentale în desăvârșirea proiectului nostru. Am avut parte de lecții non-formale, captivante, pentru formare, cultivare precum cele legate de problemele mediului înconjurător și combaterea acestora, însă și pentru dezvoltarea anumitor competențe. Printre activități s-au enumerat și învățarea dansurilor tradiționale ale fiecărei țări implicate în proiect, concursuri, vizite, dezbateri, iar lista poate continua.

Prin urmare, această mobilitate ne-a oferit într-adevăr o nouă perspectivă a vieții. Ne-a ajutat să ne dezvoltăm intelectual, să învățăm și să respectăm alte culturi. Nu doar că am pornit în această călătorie alături de niște prieteni minunați, însă în final, toți pe cei pe care i-am considerat străini în prima zi a mobilității au devenit prietenii noștri.

Ambele suntem de acord că am repeta această experiență de încă un milion de ori dacă ar fi posibil și am da orice să ne întoarcem în timp doar ca să retrăim emoțiile resimțite în prima zi a mobilității.

Proiectul privind Învățământul Secundar (ROSE)

Schema de Granturi pentru Licee:ROSE

Profesor Gabriela-Rodica Freitag

Proiectul privind Învățământul Secundar (Romania Secondary Education Project – ROSE) este un proiect complex, distinctiv între proiectele de educație, care și-a propus reducerea ratei de abandon școlar în licee, îmbunătățirea performanței la examenul de bacalaureat și îmbunătățirea tranziției de la nivelul liceului la învățământul terțiar.

ROSE face parte din Programul Național al Ministerului Educației „Sprijin la bacalaureat, acces la facultate” și este finanțat integral de Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare.

Începând cu anul școlar 2018 – 2019 se derulează și la noi în școală proiectul ROSE prin subproiectul „Prezență – Progres - Performanță”.

Obiectivul general al proiectului îl constituie creșterea ratei de absolvire a liceului și de promovare a examenului de bacalaureat cu 0,5% /an de proiect, prin activități de pregătire remedială și de dezvoltare personală.

Pentru îndeplinirea acestui scop, proiectul și-a

propus obiective clare privind accesul elevilor la activități de tip consiliere școlară și de ocupare activă a timpului liber, creșterea gradului de adaptare și de integrare în mediul școlar și social al elevilor aflați în situații de risc precum și asigurarea accesului elevilor la activități de tip pregătire remedială.

De altfel, se urmărește dezvoltarea competențelor prevăzute în programele școlare, prin activități de instruire desfășurate în spațiu formal (pregătire remedială) și non-formal (tabere de instruire), în vederea creșterii ratei de absolvire, creșterii ratei de promovabilitate la examenul de Bacalaureat și pentru ca elevii să poată accede la studii universitare.

Beneficiarii direcți ai proiectului sunt elevii din

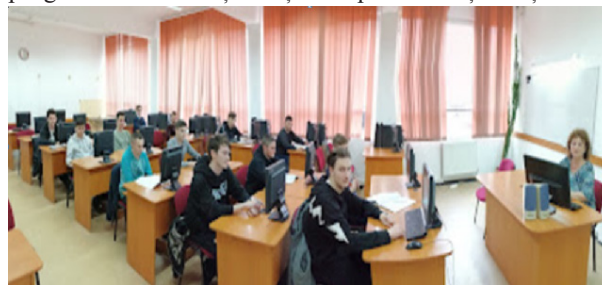

clasele IX-XII din anii școlari 2018-2019, 2019-2020, 2020-2021, 2021- 2022, 2022 - 2023. Criteriile de selecție au avut în vedere cu precădere elevii cu probleme familiale (familii dezorganizate, monoparentale, cu părinți plecați în străinătate), cu situație materială dificilă sau din mediul rural care fac naveta.

În cadrul activității de pregătire remedială „Să învățăm împreună”, au fost implicați profesori de Limba și literatura română, Matematică, Informatică, Biologie și T.I.C.

Activitățile de pregătire remedială au fost fi concepute într-un mod interactiv, centrat pe nevoile individuale de învățare și pe remedierea lacunelor acumulate anterior de către elevi.

Prin prezența elevilor la cursurile organizate în cadrul acestei activități, prin utilizarea unor metode moderne de predare-învățare, ne-am propus îmbunătățirea comportamentului elevilor și a interesului față de educație, progresul acestora și creșterea performanțelor școlare.

ROSE

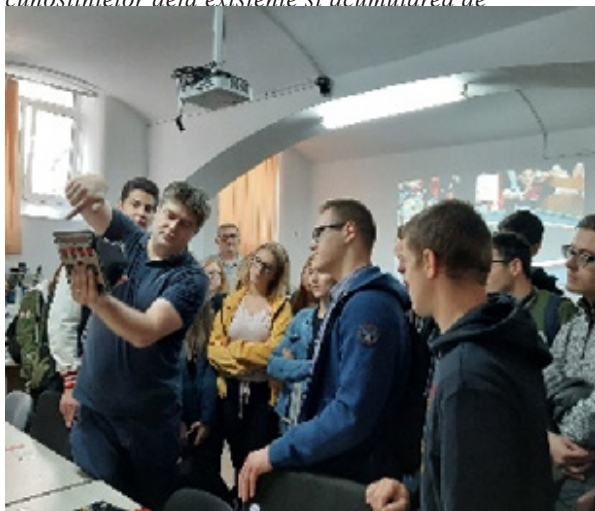

Personal, consider că pregătirea din cadrul proiectului ROSE este de ajutor elevilor pentru că le dă acestora posibilitatea să își acopere anumite lipsuri, să aprofundeze materia pentru examen, prin recapitulare și prin rezolvarea unor modele de BAC. Îmi place atmosfera că mă întâlnesc cu mulți colegi de la alte clase, discutăm liber, facem schimb de impresii și profesorii sunt calmi și răbdători. Voi recomanda acest proiect și generațiilor viitoare! (Alex, XII A - 2022)

Pregătirea din cadrul Proiectului ROSE este benefică pentru mine, deoarece mi-e mai ușor să îmi prezint nelămuririle într-un cadru mai restrâns, mai informal, fără note și catalog, unui profesor care e acolo în timpul său liber. (Iuliana, XIIE - 2022)

Pentru mine ROSE este un program interesant în care am văzut și alte moduri de predare decât cele cu care eram obișnuit la clasă, având în vedere că am cunoscut diferiți profesori. Dacă nu am reținut din clasă, aici a fost locul ideal în care mi s-a întipărit informația în memorie. Sunt mulțumit de acest program la care particip și îl voi recomanda mai departe! (Marius, XII A - 2022)

Pregătirea din cadrul proiectului ROSE m-a ajutat foarte mult în aprofundarea și sistematizarea cunoștințelor deja existente și acumularea de

informații noi. (Robert, XII C - 2023)

Pregătirea la ROSE îmi este de mare ajutor. Învăț mai bine cum să lucrez pe diferite aplicații. Materia este bine explicată și o parcurg cu plăcere.

(Alesia, XI A – 2023)

Temele din cadrul activității de consiliere școlară au avut în vedere identificarea cauzelor absenteismului școlar și analiza consecințelor sale în planul pregătirii și formării profesionale, autocunoașterea precum și definirea setului de valori și atitudini.

Un rol extrem de important l-au avut Activitățile extrașcolare.

În 2019 s-au organizat excursii la Iași și Cluj în cadrul activității Planificarea traseului educațional – vizite de informare

Scopul principal a fost cunoașterea celor două centre universitare Iași și Cluj Napoca, unde elevii au vizitat facultățile din cadrul acestor universități și au asistat la un curs, devenind *Studenți pentru o zi*. Au participat câte 26 elevi din grupul țintă din clasele a XI-a și a XII-a, iar scopul a fost orientarea școlară și profesională.

Post-vizită, în orele de dirigiență, s-au realizat activități de prezentare a materialelor de promovare a universităților și urmărirea informațiilor postate pe site-urile acestora.

Pentru realizarea la parametri optimi a

activităților de sprijin și extracurricular, dată fiind importanța mijloacelor de învățământ în desfășurarea procesului educativ, în cadrul proiectului au fost achiziționate cinci laptop-uri, trei multifuncționale laser, o imprimantă color laser, trei videoproiectoare, un ecran pentru videoproiector, un microscop, un sistem audio, manuale cu CD pentru studiul limbii engleze, atlase de anatomie.

De asemenea, a fost dotat un laborator de informatică cu unsprezece sisteme de calcul, iar două dintre laboratoarele de informatică, cele care presupun folosirea unui număr mare de calculatoare și unde se lucrează cu mai mulți elevi în același timp, au fost optimizate prin achiziționarea și montarea a două aparate de aer condiționat.

Deoarece suntem școală ROSE, elevii noștri au beneficiat de 50 laptop-uri pentru studiul online, atunci când a fost cazul. Cinci table interactive școlare, cinci camera video performante și un scanner au completat baza materială a școlii, necesară desfășurării unui învățământ de calitate.

Achizițiile și activitățile proiectului sunt încă în plină desfășurare, iar rezultatele acestuia sunt

măsurabile prin indicatorii obținuți. Dintre aceștia, creșterea procentului de promovare a examenului de bacalaureat este absolut notabilă.

Taberele de informatică aplicată (anul I de proiect - august 2019, anul IV - august 2022)

Taberele a fost destinate elevilor din grupul țintă, din clasele a IX-a - a și a X-a, și au avut ca scop modelarea aptitudinilor în domeniul IT, stimularea creativității, dezvoltarea vdeprinderilor de muncă independentă dar și dezvoltarea spiritului de echipă al elevilor.

În tabere au fost organizate ateliere de lucru

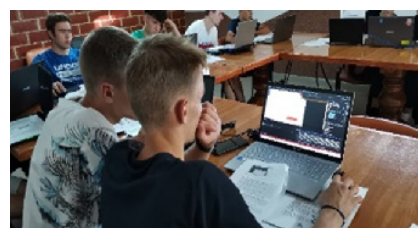

în care elevii din grupul țintă au învățat, coordonați de profesoarele Freitag Gabriela-Rodica și Mocanu Corina-Lucia, să conceapă și să dezvolte aplicații, să-și gestioneze timpul și să-și prezinte lucrările.

Elevii au fost însoțiți pe tot parcursul taberei și de profesoara Oana Petruc, în tabăra din 2019, respectiv de profesoara Matei Tatiana în tabăra organizată în anul 2022, în calitate de responsabile cu activități de recreere (parcurea traseului Cabana Fântânele – Vârful Toaca, jocuri sportive: tenis de masă, volei, fotbal, badminton și biliard, activități de socializare: jocuri de cabana, vizionarea unor filme, exprimarea impresiilor despre tabără prin desen și alte activități specifice zonei montane). Astfel de activități oferă elevilor deschidere spre domeniul IT și dorința de a-și continua studiile după absolvirea colegiului, în centre universitare.

Amintiri din TABĂRA DE INFORMATICĂ APLICATĂ, Durău 2019 TABĂRA DE INFORMATICĂ APLICATĂ, Durău 2022

În anul 2022 am revenit la Durău cu un grup nou. La fel de dornici să învețe, să se recreeze, cu aceeași poftă de cunoaștere dar și cu dorința de a-și face prieteni noi.

Obiectivele turistice din județul Neamț pe care le-am vizitat: Cetatea Neamț, Rezervația de zimbri „Dragoș Vodă”, Vânători – Neamț, Mănăstirea Neamț. Ne place informatica, dar și activitățile recreative. Am jucat fotbal și volei, tenis de masă și biliard. Cât de frumos a fost pe traseele din *Escalada Park*, dar și jocurile de cabană au fost minunate! Am devenit o ECHIPĂ.

Impresiile elevilor transmise prin proiectele realizate în tabăra de informatică

Tabăra de limba engleză, anul III de proiect – august 2021

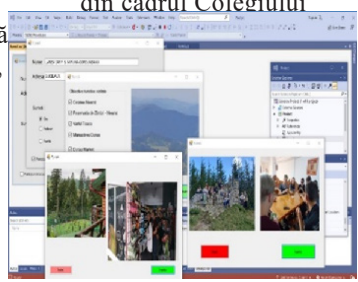
Activitățile de limba engleză au fost variate și interesante. Din cauza pandemiei, în 2021, deplasarea

în altă localitate nu a fost posibilă, astfel că acestea au avut loc în sala Multimedia din cadrul colegiului nostru dar și în diferite locații din orașul Suceava.

În taberele de engleză au participat câte 16 elevi din cadrul Colegiului

Național de Informatică „Spiru Haret” Suceava, din clasele a IX-a și a X-a. Tabăra a fost coordonată de doamnele profesoare Bodnar Loredana, Rotaru Daniela și Petruc Oana, respectiv Tecuceanu Florin, iar prin activitățile la care elevii au luat parte ne-am propus învingerea barierei de exprimare, îmbunătățirea fluenței prin exerciții atractive și a abilităților de comunicare în limba engleză.

Tabăra de limba engleză, anul IV de proiect – august 2022

Pot să recunosc că inițial nu eram entuziasmată când venea vorba să merg într-o tabără de vară. În prima zi aveam multe emoții și singurele persoane cu care am vorbit erau colegile mele de clasă. Ușor am reușit să înțeleg faptul că taberele ne ajută să ne facem noi prieteni și totodată să învățăm lucruri pe care nu le știam.

Experiența mea în tabăra de engleză a fost una cu multe experiențe noi și interesante. Activitățile pe care le-am făcut de-a lungul celor cinci zile au fost motivaționale pentru a învăța din ce în ce mai bine limba engleză. Având un nivel destul de ridicat de înțelegere a limbii am reușit astfel să-mi ajut și ceilalți colegi formând noi prietenii.

Peisajul și natura au reușit să mă relaxeze. Am avut de asemenea ocazia de a urca pe munte și de a uita de tehnologie și de telefon pentru câteva ore.

Amintirile create cu noii mei prieteni acolo sunt unele de neuitat. Serile petrecute împreună și munca în echipă depusă de noi a fost un plus total experienței. Inițial am avut o frică uriașă de a vorbi cu oameni noi și de a-mi exprima opinia, dar după această tabără am reușit să trec peste această teamă.

În concluzie, pot spune că tabăra ROSE a fost una dintre cele mai frumoase momente din viața mea și aș da orice să pot călători în timp pentru a mai trăi experiența din nou.

prieteni și am rămas cu amintiri superbe. Când ne-am acomodat a trebuit să plecăm, dar asta nu ne-a oprit din a ține legătura.

În concluzie, tabăra a fost foarte distractivă, am cunoscut oameni geniali și chiar am rămas cu foarte multe amintiri, chiar și azi ne amintim și ne amuzăm pe unele fapte! Aș da timpul înapoi doar pentru a retrăi aceleași sentimente! (Flaviana XE - 2022)

(Alexandra, XE - 2022)

Prima dată când am ajuns în tabără am crezut că totul va fi monoton și că nu o să ne împrietenim, dar încet, încet am început să socializăm și să devenim prieteni.

Tabăra a fost minunată din toate punctele de vedere, chiar și la activitățile de învățare a fost o atmosferă plăcută.

Sincer nu mă așteptam, deoarece nu cunoșteam pe nimeni, dar la final toți eram

